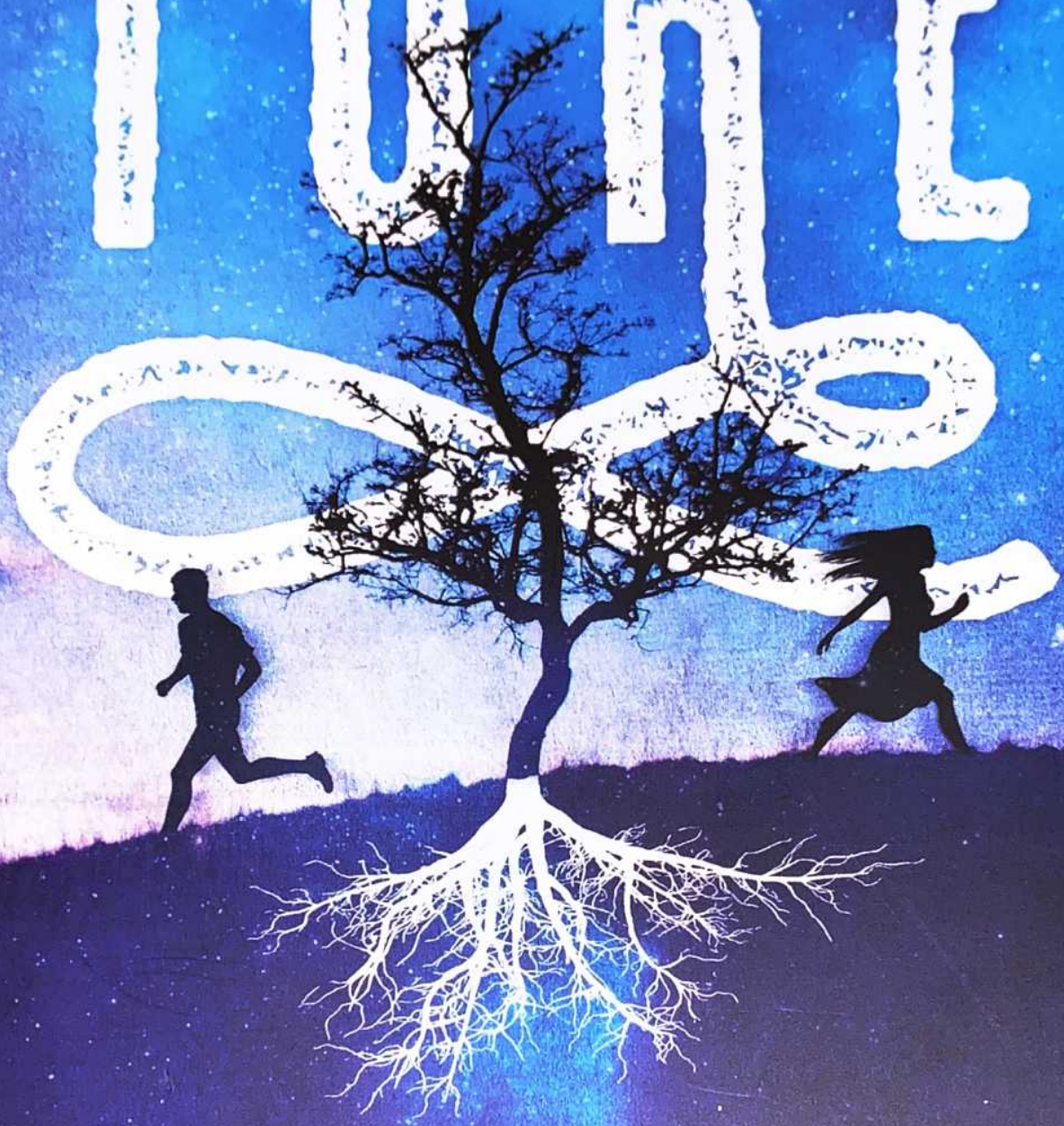
TÖRE

AYCANNUR İNCE

müptela

İLK BASKI
10.000

TÖRE

AYCANNUR İNCE

müptela

Bu kitabı, her zaman yanımda olduğunu bildiğim,
çok sevdiğim büyükbabam,
Erdoğan Timur'a ithaf ediyorum.

Nurlar içinde uyu büyükbabacığım...

Bölüm Bir

Fütursuzca esen rüzgâr saçlarımı uçuştururken gözlerimi deniz ve gökyüzünün birleştiği yere, ufka çevirdim. Güneş, yavaş yavaş batmaya hazırlanıyor, adeta bir ressam gibi gökyüzünü kızılımsı bir renge boyuyordu. Denizin hırçın dalgaları ve gökyüzünün neredeyse tümünü kaplayan gri bulutlar, şiddetli bir fırtınaya ramak kaldığını haber verircesine yoğundu. Havada insanın içini karartan bir kasvet vardı.

Yağmurlu havaları seven bir insan değilim. Daha doğru bir tabirle, yağmurlu havaları sevebilecek kadar romantik biri değildim. Ben yağmurun hissettirdikleriyle değil, yaşattıklarıyla ilgileniyordum. Arabaların üzerime su sıçratması gibi...

Derin bir nefes aldığımda, ciğerim ıhlamur ağacının kokusuyla bayram etti. Bir an bu kokunun parfüm olması gerektiğini düşündüm. Annem hasta olduğumda bana ıhlamur çayı yapar, bunun öksürüğümü keseceğini

söylerdi. Ama ben o çayı hiçbir zaman içmez, annemden gizli gizli bahçedeki çiçeklere dökerdim. Ihlamur çayının tadını sevmediği halde, ıhlamurun kokusuna bayılan, tuhaf biriydim.

Dışarı çıkmadan önce, üzerime giydiğimalelade hırkaya sarınıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bahar aylarının başlarında olmamıza rağmen havanın bu kadar soğuk olabileceğini tahmin etmemiş, teyzemin tüm ısrarlarına rağmen yanıma daha kalın bir şeyler almamıştım. Başımı iki yana sallayarak dik kafalılığıma bir küfür savurup kendimi verandaya attım, sıcaklığa ihtiyacım vardı.

"Masal," Hande beni gördüğünde, elindeki tepsiyi düşürmemeye dikkat ederek bana kızgın bir bakış attı. "Dışarıda ne yapıyorsun? Fırtına çıkacak, farkında değil misin?"

Vücuduma yayılan sıcaklığın verdiği etkiyle, "Haklısın," dedim. "Ama ne yapayım? Biliyorsun, burayı ve manzarasını seviyorum."

Hande tepsiyi rattan örgü masanın üzerine bıraktı. "Ne iyi ettik de geldik, değil mi?"

Şarap rengi koltuğa, Hande'nin yanına oturdum. "Evet," diyerek, tepsideki kahve fincanlarından birini alırken kahve kokusunun tadını çıkarıyordum. "Keşke hep burada kalabilsek."

Hande kahvesinden bir yudum alıp bana göz kırptı. "Yarın Ediz ve Ayberk'i de çağıracağım, ne dersin?"

Mızmızlanarak, "Hani kız kıza olacaktık?" diye sordum.

"İnsan sevgilisinin yanında olmasını istemez mi?" diyen Hande bana teessüf eder gibi baktı. Hande'yi bu bakışının sahte olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. "Dediğin gibi olsun." Sinsi bir şekilde gülümsedi. Aslında bu gülümsemeyi sinsi olarak adlandırmak ne kadar

doğru olurdu bilmiyorum. Ama buna başka bir ad da bulamıyordum. "Zaten onlar yanımızdayken rahat rahat dedikodu bile yapamıyoruz."

"Tek derdin bu, değil mi?"

Hande benim en yakın arkadaşım. Onunla liseden beri tanışıyor, aynı üniversiteye gidiyorduk. Onu gördüğüm ilk an, bir tür embesil olduğunu düşünmem; arkadaş, hatta arkadaştan da öte olmamıza engel olmadı. Hande aynı zamanda kuzenim Ediz'in de nişanlısıydı. Onlara nişanlanmak için çok genç olduklarını söylesem de beni dinlemeyip nişanlanmışlardı. Dinlemelerini de beklemiyordum ya...

Hafta sonunu değerlendirmek, finallerin üzerimizde yarattığı yorgunluğu atmak için Handelerin Şile'deki yazlığına gelmiştik. İki gün boyunca kız kıza kalacak, kafa dağıtacaktık. Son sınavlardan düşük notlar almam, moralimin bozulmasına neden olmuştu. Bu yüzden Hande böyle bir şey düşünüp, beni apar topar buraya getirmişti. Onun emrivakilerinden nefret ediyordum ama bu soluklanmanın bana iyi gelmeyeceğini de söyleyemezdim.

"Dert mi? Zevk zevk!"

Hande'nin bu söylediğine kahkahalarla gülerken telefonumun tanıdık melodisi duyuldu. Hırkamın cebinde titreyen telefonu açarak kulağıma götürdüm. Arayan ablam Nazlı'ydı.

"Efendim ablacığım?"

"Masal," Ablamın sesinden bana iyi şeyler söylemeyeceğini anlamıştım. "Neredesin? Sana söylemem gereken önemli bir şey var. Eğer yanında biri varsa yalnız kalabileceğin bir yere gidebilir misin?"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp Hande'ye, "Hemen geliyorum," dedikten sonra oturduğum yerden kalktım.

Bahçeye çıktığımda telefonu yeniden kulağıma götürdüm. "Tamam, yalnızım. Ne oldu, ne söyleyeceksin?"

Aklıma gelen düşünce mideme bir kramp girmesine neden olurken, alacağım muhtemel cevaba hazırlıklı olmak istercesine gözlerim kendiliğinden kısıldı. "Anneme ya da babama bir şey mi oldu yoksa?"

"Onlara değil ama ağabeyine, Yavuz'a bir şey oldu." Ablam birkaç saniye susup, derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Hem de çok kötü bir şey."

Gözlerim korkuyla açıldı. "Ne oldu?"

"Aslında sana söylemeyecektik. Ama dayanamadım, haberinin olması gerektiğini düşündüm."

"Abla, söyle artık," dedim sabırsız bir şekilde.

"Yavuz, iki gün önce Varol Aşireti'nden bir kız kaçırmış. Kaçarken aşiret tarafından yakalanmışlar." Ablamın bu söylediği kalbimin durmasına, ayaklarımın altındaki zeminin kaymasına neden oldu. Metrelerce yükseklikten, bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissediyordum.

Biraz toparlandığımda, kendimi konuşmak için yeteri kadar güçlü hissetmesemde bir şeyler söylemek zorunda olduğumu fark ettim. "Onları öldürecekler, değil mi?"

Ablam sustuğunda, görmesem de gözlerini açıp kapadığını, gözyaşlarının yanaklarından boğazına doğru akmasına izin verdiğini tahmin ettim. "Yarın... Burada olacak mısın?"

Telefon ellerimin arasından kayıp düşerken, kalbimi sıkıştığı yerden kurtarmaya çalışıyordum.

Ben Urfalı bir ailenin beşinci ve son çocuğuydum. Bir ağabeyim ve dört ablam vardı. Ailemizin içinde sevgi dolu bir beraberlik havası hâkimdir. Hepsi beni çok severler, ben de onları çok severdim. Maddi durumumuz hiçbir zaman iyi olmamıştı. Zar zor geçinirdik. Annemle babamın, bir aşiret için marabalık yaparlarken kazandıkları parayla karnımızı zor doyururduk. Bu yüzden ablalarım okuyamamışlardı. Ağabeyim ise liseye kadar okumuştu.

Bana gelince; liseye kadar Urfa'da okudum. Sınavdan çok yüksek bir puan aldığım için liseyi İstanbul'un en gözde okullarından birinde okuma hakkı kazanmıştım. Ailemin durumu nedeni ile bu okula gitme şansım yoktu. Teyzemle eniştem bu durumu öğrendiklerinde beni İstanbul'a, yanlarına almak istemişlerdi.

Bizim oralarda, Urfa'da, kız çocuklarının okula gitmesi pek hoş karşılanan bir olay değildir. Bazı aileler kız çocuklarını okula gönderirdi, ama liseye ya da üniversiteye başlamadan önce onları okuldan alırlardı. Evet, yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz ama insanların göz ardı ettikleri, kıyıda köşede kalmış, kırık dökük hikâyelerle dolu hayatlar da vardı bu şehirde. Küçük bir kız çocuğunun okula giden çocukları izlerken kalbinin derinliklerinde hissettiği acıyı görebilen, ona dokunabilen insanlar öyle nadirdi ki...

İşte bu yüzden babamın üzerinde hep bir baskı vardı. Hani mahalle baskısı denilen o aptal baskı var ya... Annemle babam, teyzemle eniştemin teklifine başta karşı çıktılarsada gerek maddi, gerekse Urfa'daki şartlar sebebiyle kabul etmek zorunda kaldılar. Liseden beri teyzemle eniştemin yanında, İstanbul'da yaşıyorum. Bu durum, ailemden kopmama neden olmamıştı. Tatillerde, elime geçen her fırsatta Urfa'ya gidip ailemle vakit geçiriyorum.

Teyzem de zamanında okumak için ailesini çiğneyerek İstanbul'a gitmişti. Çünkü onu beşik kertmesiyle evlendirmek istemişler, neyse ki teyzem bu durumdan kurtulmuş, tıp okuyup alanında çok başarılı bir jinekolog olmayı başarabilmişti. Çocukluğumdan beri teyzemi rol model olarak görür, günün birinde onun kadar başarılı bir kadın olmak isterdim. Teyzeme benzemek istemediğim tek konu tıp okumaktı. Nitekim okumadım. Çünkü sayısal bilimlerle aramda en ufak bir ilişki yoktu. Eniştem ise

İstanbul'un aranan avukatlarından biriydi. Girdiği davalar arasında kazanamadığı dava sayısı bir elin parmağını geçmeyecek kadar azdı. Onları çok seviyordum. Çünkü bana yeni bir hayat fırsatı sunmuşlar, beni kendi evlatları gibi sahiplenmişler, ondan ayrı tutmamışlardı.

Hande yere düşen telefonun sesini duymuş olmalı ki koşarak yanıma gelip, kocaman açtığı yeşil gözleriyle bana bakmaya başladı.

"Masal, Ne oldu?"

Çatallanmış bir sesle, "Yok bir şey," dedim. Olanları anlatıp anlatmamak konusunda kararsızdım. "Ablamla konuşuyorduk, bir anda başım dönmeye başlayınca telefon düştü." Sahte bir mimikle yüzümü ekşittim. "Sanırım üşüttüm, odaya çıkıp biraz dinlensem iyi olacak. Bir sakıncası yok, değil mi?"

Hande söylediklerime inanmamış gibi baktı. "Başka bir şey olmadığına emin misin?"

İnandırıcı olmaya çalışarak, "Evet," dedim.

"Tamam, eğer bir şeye ihtiyacın olursa seslenirsin."

Başımı sallayıp hızlı adımlarla yukarıya, yazlığa geldiğimde her zaman kaldığım odaya gittim.

Kendimi yatağa atarken, ağabeyimle yaşadığımız anılar bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmeye başladı. İçlerinden bir tanesi tam da içinde bulunduğumuz bu durumla alakalıydı.

"Ağabey," Korku dolu gözlerle, komşumuz Ahmet'le kaçırdığı kız Dilşat'a bakıyordum. "Onlara ne yapacaklar?"

"Öldürecekler."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl bu kadar rahat konuşabiliyorsun?"

"Alıştım çünkü."

"Neden öldürecekler? Onların bir suçu yok ki."

"Evet," derken derin bir soluk almıştı. "Ama töre bu, törede ne varsa o."

"Sen..." dedim ağabeyime bakarken. "Bir gün böyle bir şey yapar mısın? Ölümü göze alıp sevdiğin kızla kaçar mısın?"

Ağabeyim bana sarıldı. "Sonucunda ne olacağını bilirim, Masal. Yapmam. Ne ölümü ne de berdeli göze alabilirim."

"Ya uğruna her şeyi göze alabileceğin biri çıkarsa karşına..."

Bir şey demedi, birazdan infaz edilecek Ahmet'le Dilşat'a baktı. O an anladım ki hayatta en güvendiğimiz insan bile, günü geldiğinde hiç beklemediğimiz şeyler yapabilirdi.

Ağabeyimle aramızda çok özel bir bağ vardı. Bu bağ hiç kimsenin, hiçbir şeyin koparamayacağı kadar güçlüydü. O, benim bu hayatta sahip olduğum en özel insanlardan biriydi. Onun ölmesine nasıl izin verebilirdim?

Bizim oralarda, törelerin hukuk sayıldığı yerlerde, törede ne varsa adalet onunla sağlanırdı. Bu geleneği yıllardır hiç kimse, hiçbir güç değiştirememişti. Kız kaçırmanın da cezası ya ölüm ya berdeldi. Çocukluğumdan beri öyle töre kurbanlarına, hikâyelerine şahit olmuştum ki... Yaşadıklarım bende büyük bir travma yaratmıştı. Bunu atlatmam da yıllar sürmüştü.

Başımı ellerimin arasına alıp düşünmeye başladım. Ağabeyimi infazdan kurtarmak için yollar arıyordum. Ama yolların hepsi engellerle dolu ya da kapalıydı.

Tek çıkar yol berdeldi. Eğer berdel gerçekleşirse kimse infaz edilmez, herkes hayatına kaldığı yerden devam ederdi.

Berdel bir kızın başına gelebilecek en kötü olaylardan biriydi. Ama ağabeyim için, onunyaşaması için bunu

yapmalıydım. Ağabeyim infaz edilirseyaşamaktan bir daha zevk alamayacağıma emindim.

Aşiret berdel kararı almamıştı. Ablam bundan hiç bahsetmemişti ama ben Urfa'ya gidip onlara berdel olmak istediğimi söyleyecektim.

Kapı tıklandığında, irkilerek kendime geldim. "Canım, "Hande yanıma gelip yatağın ucuna oturdu. Elinde bir bardak ayran vardı. "Başın dönüyor diye sana tuzlu ayran yaptım." Ayranı bana uzattı. "Al bakalım, iyi gelir."

Bardağı alıp komodinin üzerine koydum.

"Ne oldu? Neden içmedin?" diye sordu Hande oturduğu yerde kıpırdanarak. "İstersen başka bir şey de getirebilirim, ne istiyorsun?"

Bıkkın bir sesle "Hande," diyerek derin bir nefes verdim. "Sana yalan söyledim, aslında başım falan dönmüyordu."

Hande'nin bakışları değişti. "Ne oldu?"

"Yavuz..." Ağlamaya başladım. "Yavuz, dün gece bir aşiretten kız kaçırmış ama yakalanmışlar."

Hande tek kaşını kaldırdı. "Yani?"

"Aşiret infaz kararı almış, Hande."

Hande elini ağzına götürüp korkunç derecede büyüttüğü gözleriyle bana baktı.

"Ama bir yol var, infazdan başka bir yol daha var," dedim Hande'nin bir şey söylemesine izin vermeden. "Berdel."

Hande kaşlarını havaya kaldırırken, olanları anlamaya çalışıyor gibiydi. "Berdel ne demek?"

"Karşılıklı kız alıp verme," Hande hâlâ berdelin ne demek olduğunu anlamamış gibi bana bakıyordu. "Yani ağabeyimin kaçırdığı kızın ağabeyi ve ben evleneceğiz, böylece onlar da ölümden kurtulmuş olacaklar."

"Ne?" diye tısladı Hande. "Böyle bir şey yapmayacaksın, değil mi? Hem kim, nasıl isteyebilir böyle bir şeyi senden?"

Ellerimi sıkıntıyla saçlarımın arasından geçirdim. "Kimse istemedi ama ağabeyimin hayatı söz konusu, Hande. Onun ölümüne göz göre göre nasıl izin veririm? Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

"Masal!" Hande hışımla ayağa kalkıp volta atmaya başladı. "Evlenmekten bahsediyorsun, farkındasın değil mi? Üstelik o adamın kim olduğunu bile bilmiyorsun, daha önce görmedin."

"Bilmiyorsun, Hande..." Derin bir nefes alıp verirken, başıma giren ağrıyla gözlerimi kırpıştırdım. "Bizim oraların törelerini bilmiyorsun."

Hande kahkaha attı. "Bunun bir şaka olduğunu söyle. Şaka, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Keşke şaka olsaydı."

Sinek uçsa duyabileceğimiz bir sessizlikten sonra,

"Peki... Şimdi ne yapacaksın?"

Gözyaşlarımı silip ayağa kalktım. "İlk uçakla Urfa'ya gideceğim."

"Hayır, bunu yapmayacaksın. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Ağabeyimi ve kaçırdığı kızı öldürürler, hâlâ anlamıyor musun? Onların şakası yok, Hande. Sen bilmiyorsun ama ben biliyorum. Çocukluğum töre cinayetlerini, kurbanlarının hikâyelerini dinleyerek geçti."

"Oraya gidip tanımadığın bir adamla evlenecek misin yani?"

"Gitmek zorundayım, tamam mı? Keşke başka bir çaresi olsaydı, ama yok." Gözlerimi Hande'nin sulanmış, yeşil gözlerinin içine diktim. "Beni anlamak zorundasın. Eminim sen de aynı şeyi yapardın."

"Bu, çok... Çok ani olmadı mı?"

"Haklısın. Ama zaman yok."

"Sen Urfa'ya gittiğinde ben Sanem Abla'yla Kemal Abi'ye ne diyeceğim? En önemlisi Ayberk'e ne diyeceğim? Sevgilin tanımadığı bir adamla evlenmeye gitti."mi diyeceğim?

Dudaklarımı ısırarak, düşünmeye başladım.

"Teyzen törelerden kaçtı. Onlara karşı koydu. Oysa sen ona, sana yazılmaya çalışılan kadere gidiyorsun..." Hande beni vazgeçirmeye çalışıyordu. Ama sarf ettiği çaba boşunaydı. "Üstelik senden berdel olmanı isteyen biri olmamış. Mecbur değilsin yani."

"Evet, olmadı ama elim kolum bağlı bir şekilde ağabeyimin öldürülmesiniizleyemem."

Hızla eşyalarımı topladım, zaten yazlığa yeni geldiğimiz için eşyalarımı dolaba koymaya zamanım olmamıştı.

Hande beni kollarımdan tutarak durdurup gözlerimin içine baktı. "Cidden, gidecek misin?"

"Evet. Teyzemle eniştem ararlarsa onlara yazlıkta olduğumu söyleyeceğim. Sen de bozma. Sadece onlara değil, herkese... Eğer iki gün içinde geri dönebilirsem, onlara gerekli açıklamayı yapacağım. Dönemezsem seni ararım."

Hande'ye sımsıkı sarıldım.

"Bu, hiç içime sinmedi," dedi Hande ayrılırken. "Urfa'ya gittiğinde beni ara, hatta beni her an ara. Beni merakta bırakma."

"Tamam, görüşürüz."

"Masal, ben de seninle geleyim."

"Saçmalama," dedim gözlerimi büyütürken. "Sen de Urfa'ya gelirsen herkes şüphelenir. Ortalığı ayağa kaldırmaya gerek yok."

"Tamam..." diyen Hande dudaklarını büktü. "Ama sana bir şey yaparlarsa beni arayacaksın. Ben de seni kurtarmak için ilk uçakla oraya geleceğim, tamam mı?"

Gülümsedim. "Tamam."

Şile'den ayrılarak bir taksiye binip havaalanına gittim. Urfa'ya kalkacak olan ilk uçağa bilet aldıktan sonra ablamı aradım.

"Abla," dedim telefonu açtığında.

"Efendim?"

"Murat Ağa'ya berdel olmak istediğimi söyleyin, ağabeyimi ve kaçırdığı kızı infaz etmekten vazgeçsinler."

"Ne?" diye sordu ablam tiz bir sesle. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Bunun şakası olur mu? Ben berdeli kabul ediyorum, eğer aşiret de kabul ederse..."

Ablam derin bir nefes verdi. "Sana söylemedim. Aslında başında aşiret de bu kararı almıştı ama annem, babam ve Yavuz senin berdel olmanı istemedikleri için bunu kabul etmediler."

Gözlerim kocaman açılırken, "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum. "Ağabeyim ölmeyi mi tercih etti yani?"

"Onun işlediği bir suçun cezasını sen neden çekesin, Masal? Yavuz'u bilmez misin, hiçbir zaman sana bir zarar gelmesini istemedi. Şimdi de hayatını zehir etmene izin vermez. Annemle babam da öyle..."

Ablamın söylediklerini duymazdan gelip, "Murat Ağa'ya haber verin," dedim. "Berdel olacak."

Bölüm İki

Urfa'ya ayak basar basmaz bir taksiye binip eve gelmiştim. Elimde valizimle kapının önünde duruyor, içeri girmeden önce kendimi birazdan yaşanacaklara hazırlamaya çalışıyordum. Eve girdiğimde kaderimin değişeceğini de, bir insanın kaderinden kaçamayacağını, ona yazılan yazgıyı değiştiremeyeceğini de biliyordum.

Derin bir nefes alıp gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Burası bir meditasyon veya yoga salonu değil," Duyduğum yabancı erkek sesi gözlerimi açmama neden oldu. "Sokakta olduğunun farkında değil misin?"

Karşımda, benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim genç bir adam vardı. Genç adamın dağınık, sarı saçları güneş ışığının altında adeta bir elmas gibi parlıyordu. Yeşil gözlerinin içinde tanımlayamadığım bir sıcaklık, içtenlik vardı. Kemersiz burnuyla dolgun dudaklarının uyumu görülmeye değerdi, biçimli kaşlarını

hesaba katmıyordum bile. Her genç kızın hayallerini süsleyen, kaslı ve fit bir vücuda sahipti ama spor salonundan çıkmadığı belli olan, kasıntılıktan yürüyemeyen tiplerden de değildi. Üzerinde beyaz bir tişört, altında da kot pantolon vardı. Elinde tıpkı benim gibi bir valiz olduğunu görünce, onun bir turist olabileceğini düşündüm. Zira buralara ait değilmiş gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. "Nerede olduğumu bilmeyecek kadar aptal mı görünüyorum? Üstelik bu seni ilgilendirmez, tamam mı? Git ve kendi işlerinle uğraş."

Ukala bir şekilde gülümseyerek bana bir iki adım yaklaştı. "Kendi işlerim uğraşmak istemeyeceğim kadar zor ve içinden çıkılamaz bir hâlde."

"Bu yüzden sokaktan geçerken gözüne kestirdiğin, tanımadığın kızlara mı bulaşıyorsun?" Gözlerimi kısarak başımı yana eğdim. "Üzgünüm, dertlerini tanımadığın insanlara bulaştıramazsın."

"Seni tanımadığımı da nereden çıkardın?"

Histerik bir kahkaha atarken, rüzgârdan uçuşan saçlarımı bir yerde topladım. Ama bu, saçlarımın yüzüme vurmasına engel olmamıştı.

"Adın, Masal," dediğinde küçük dilimi yutacaktım. "Değil mi?"

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Bu, uzun bir hikâye..." Kolunu kaldırıp saate baktı. "Ve benim sana bu uzun hikâyeyi anlatabilmek için ne yeterli zamanım, ne de bir sebebim var."

Bir şey demeyip uzaklaşmasını izledim. Yüzü bana yabancı gelmiyordu. Ama onu nereden tanıdığımı da bir türlü anımsayamıyordum. Belki de tanımıyordum.

Şu an üzerinde yoğunlaşmam gereken konu bu değildi. Bu yüzden zihnimi boşaltıp içeri girmek için kapıyı açtım. Bahçede kimsenin olmaması beni şaşırtmamıştı, muhtemelen içerideydiler.

Bahçeyi geçtikten sonra içeri girmek için kapıyı tıklattım.

Kapı açıldığında nefesimi tutarak, anneme baktım.

"Masal," Annem gözyaşlarını tutamadı ve bana sarılıp ağlamaya başladı. Gözyaşları omzumu ıslatıyordu. "Kızım..."

"Anne," derken kokusunu içime çektim. Onu çok özlemiştim. "Seni çok özledim."

"Ben de yavrum, ben de kızım." Annem benden ayrıldıktan sonra yüzümü avuçlayıp bana uzun uzun baktı. "Güzel kızım benim, güzel Masal'ım..."

Gözyaşlarımı silerken, "Ağabeyim nerede?" diye sordum. "İyi mi?"

O sırada yanımıza babam, ağabeyim, ablam ve ağabeyimin kaçırdığı kız olduğunu düşündüğüm kız geldiler. Murat Ağa berdeli kabul etmiş olmalıydı. Aksi takdirde ağabeyimle kaçırdığı kız burada olamazlardı.

Babam ve ablama da sarıldıktan sonra ağabeyimin yanına gittim. Yüzüme bakmıyor, bakamıyordu. Onun bir suçu yoktu, bunu ona söylemem gerekiyordu. Sevmek suç olamazdı, değil mi?

"Bana sarılmayacak mısın?" diye sordum ince, tiz bir sesle. Son hecede sesimin duyulmadığından emindim.

Ağabeyim bana bakıp gülümsedi. Ama bu, kırık dökük bir gülümsemeydi. "Bırak sana sarılmayı, yüzüne bakabilecek hâlde bile değilim."

Başımı iki yana sallayarak ağabeyime sarıldım. "Senin bir suçun yok."

Bana sıkı sıkı sarıldıktan sonra, "Neden geldin?" diye sordu. "Neden berdel olmak istedin? Masal, sen ne yaptığının farkında mısın? Kimse senden bunuyapmanı istemedi."

Berdel olmamdansa kendi ölümünü isteyebilecek kadar beni seven bir ağabeye sahiptim.

"Sen de aynısını yapmaz mıydın?" diye sordum. "Eminim, yapardın."

Ağabeyim bir şey demedi.

Bakışlarımı ağabeyimin arkasında duran kıza çevirdim. Kızın uzun, siyah saçları bukleler halinde beline kadar uzanıyordu. Kapkara gözleri, esmer bir teni, uzun bir boyu ve narin bir vücudu vardı. Kısacası tam bir esmer güzeliydi. Ağabeyimin ona neden vurulduğunu anlamıştım.

"Kendini düşünmüyorsun, anladım," Kızı işaret ettim. "Onu da mı düşünmüyorsun? Onu da seninle birlikte öldürecekler."

"Masal, ben de senin bizim yüzümüzden berdel olmanı istemedim." Kız bir adım öne çıkıp bana baktı. "Ağabeyin söyledi, İstanbul'da üniversite okuyormuşsun. Bizim yüzümüzden hayallerinden vazgeçmenin, okulunu bırakmanın ne anlamı var? Biz çekelim cezamızı, suçsuz insanlar çekmesin."

"Ama" dedim unuttukları bir detay varmış gibi. "Ben berdel olmak istiyorum."

"Peki, okulun ne olacak?" diye sordu ağabeyim. "Okulunun bitmesine sadece iki ay varken... Aşiret okumana izin vermez."

Yutkundum. "Biliyorum. Ama bu, senin hayatından daha önemli değil."

"De hadi," dedi babam. Konuşmamıza bu kadar geç dâhil olması beni şaşırtmıştı. "Hele gidip Murat Ağa'yla bir konuşalım şu işi, çok zaman kaybettik zaten."

Babama bakıp, "Tamam." dedim.

Konak adeta bir sarayı andırıyordu. Duvarları saray surlarından farksızdı. Akşam vakti olduğu için konağı, sarayı mı demeliydim bilmiyorum, aydınlatmak için ışıklandırmalar kullanılmıştı. Taş konağı aydınlatan ışıklandırmaların rengi görenlere görsel bir şölen yaşatıyordu.

Konağın avlusunda, eminim daha görmediğim birçok avlusu vardı, devasa bir süs havuzu vardı. Bu havuzun bizim okuldaki havuzdan daha büyük olduğuna kalıbımı basabilirdim. Konağın neredeyse her yerinde merdiven vardı. Bu merdivenler sıradan merdivenlerden değildi. Katın ortasına inşa edilmişti. Kısacası bu konak, içinde kaybolabileceğiniz kadar büyük, aynı zamanda da önünden geçen herkesin hayran kalacağı kadar da gösterişliydi.

Hizmetlilerden biri bizi kapıda karşıladıktan sonra yukarı salona kadar eşlik etti.

Salona girdiğimizde terastan Murat Ağanın sesi duyuluyordu. Biriyle konuşuyor, o da inatçı bir sesle cevap veriyordu.

"Baba, anlamıyor musun?" diyen adamın sesi yabancı gelmemişti. "Ben evlenemem. Benim Amerika'da, kurulu bir düzenim, yüksek lisans yaptığım bir okulum var. Şimdi, nasıl olur da burada kalıp evlenirim? Üstelik berdelle. Beni mahkûm ettiğin şeye bak. Fahriye'yi affet, olsun bitsin."

"Selim, bilmez misin töreleri? Fahriye'nin cezası ya ölüm ya da berdeldir. Fahriye'nin, kardeşinin, ölmesine göz mü yumacaksın?"

Demek adı Selim'di.

"Hâlâ anlamıyorsun. Ben kendime yeni bir hayat kurdum, baba. Buralardan giderken, sana ağa olmak istemediğimi söylemiştim. Sen de bunu kabul etmiştin. Şimdi ne değişti?"

"O ağabeyini kaybetmeden önceydi, Selim." diyen adamın sesi alçaldı. "Ağabeyin ağa olacaktı. Ama şu an, aşirette senden başka ağa olacak kimse yok."

"Yani beni tanımadığım, sevmediğim ve de sevmeyeceğim bir kızla evlenmeye mahkûm edeceksin, öyle mi?"

"Töreler böyle, Selim."

Babam konuşmanın daha da derinleşmesini engellemek için öksürerek Murat Ağa'nın ilgisini çekmeyi başardı.

Murat Ağa ve adının Selim olduğunu öğrendiğim müstakbel kocam(!) terastan çıktılar. Selim'in eve girmeden önce sokakta karşılaştığım genç adam olduğunu görünce şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

Bölüm Üç

Murat Ağa ellerini arkasında birleştirip önce babama, sonra bana baktı. Urfa'nın en büyük aşiretlerinden birinin ağası olmasına rağmen onu ilk kez görmüştüm. Esmer bir adamdı. Kömür karası gözleri vardı. Bu gözler bana ağabeyimin kaçırdığı kızı, Fahriye'yi hatırlattı. Aklımda canlandırdığım kadar kilolu değildi. Ama zayıf olduğunu da söyleyemezdim. Uzun boyu, kilolarını olduğundan daha az gösteriyordu.

"Cafer?" dedi Murat Ağa sesini yükselterek. Konuştuklarını duyduğumuzu anlamış, bu yüzden bize kızmış olmalıydı. "Ne işiniz var burada? Neden geldiniz?"

Babam ellerini önünde birleştirip başını öne eğdi. Bunu yapmasına, yapmak zorunda olmasına öyle sinirleniyordum ki...

"Ağa'm, biz seninle berdeli konuşmak için geldik," diyen babam bakışlarını bana çevirdi. "Kızım, Masal. Bugün İstanbul'dan geldi. Orada üniversite okuyor."

Murat Ağa beni şaşırtarak bana bakıp gülümsedi. "Hoş gelmişsen, kızım."

Bir şey demedim, gülümsemekle yetindim.

"Buyurun," Murat Ağa ellerini salonu boydan boya kaplayan sedirlere doğru kaldırdı. "Oturalım, konuşalım." Bakışlarını Selim'e çevirdi. "Sen de otur."

Gözlerim bana şaşkınlıkla bakan Selim'e kaydığında, yaşadığımız tesadüfü düşündüm. Selim'in benimle karşılaştığında berdel olacak kızın ben olduğumu bilmediğine emindim ama aklımı kurcalayan bir soru vardı, Selim beni nereden tanıyordu?

"Demek üniversite okuyorsun," diyen Murat Ağa bana bakıp bir kez daha gülümsedi. Bu davranışlarıyla hiç de bildiğim, tanıdığım ağalara benzemiyordu. "Hangi bölüm?"

"Tarih."

Murat Ağa şaşkınlıkla bana baktı. "Öyle mi? Çok şaşırdım. Tarih zamane gençlerinin pek de tercih ettiği bir bölüm değil."

"Evet," İç geçirdim. "Zaten bu işi tarihi seven, tarihe âşık olan insanların yapması çok daha iyi..."

"Haklısın." diyen Murat Ağa, bir yerlere daldı. "Zamanında, yani lisedeyken ben de tarih dersini çok severdim. Ama okumayı hiç düşünmedim. Zaten bizim zamanımızda aileler çocuklarını üniversiteye yollamazlardı."

Sanki şimdi yolluyorlar mıydı?

"Kaçıncı sınıf?"

"Dört."

"Dört mü? Son senen yani." diyen Murat Ağa'ya bakıp başımı salladım. "Ne kadar kaldı okuldan mezun olmana?"

Babam benden önce davranarak, "İki ay," dedi.

Murat Ağa çenesini sıvazlarken bir şeyler düşünüyor gibiydi.

Uzun bir sessizlik oldu, tüm bu süre boyunca Murat Ağa bir şeyler düşünmüştü.

"Baba," Selim'in sesini duyduğumda ona baktım. "Bu süre içinde nişanlı kalabiliriz belki..."

Az önce Selim'in berdeli kabul etmek istemediğine şahit olmuştum. Şimdi neden kabul ediyordu ki? Belki de kendine göre planı vardı, bilemiyordum.

"Evet, ben de tam olarak böyle düşünüyordum."

"Nişanı yapar, Masal'la birlikte İstanbul'a gideriz. Masal, okuldan mezun olduktan sonra da buraya gelir, düğün dernek kurarız."

"Tamam. Senin için İstanbul'da bir evle bir araba ayarlayacağım. Oraya gittiğinde şirketle de ilgilenirsin. Nişanı yarın yaparız, ertesi gün de İstanbul'a gidersiniz."

Zoraki bir şekilde gülümseyerek Murat Ağa'ya baktım. "Teşekkür ederim."

Konaktan ayrılıp eve döndüğümüzde nişanın yarın yapılacağı evdekilere haber vermiştik. Annem ve ablam hazırlıklara başlarken ben de kendimi odama attım. Yalnız kalmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Odama gelmeyeli uzun zaman olmuştu, Urfa'ya en son yarıyıl tatilinde gelmiştim. Yatağa oturup pencerenin kenarına kuruldum, sokaktan geçen insanları izlemek, beni her zaman dinlendirirdi.

Urfa'nın bu tenha sokağını yıkık dökük bir sokak lambası aydınlatmaktaydı. Yola düşen sarı ışık, gecenin karanlığına güneş gibi doğmuştu. Şiddetle esen rüzgâr, önüne kattığı her şeyi uçuşturuyordu. Bundan nasibini almak istemeyen bir kedi hızlı adımlarla, yıllardır yerinden oynatılmadığı belli olan, eski bir arabanın altına girmişti. Sokaktan geçen insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Bu havada dışarı çıkmalarına neyin sebep olduğunu merak etmeden duramadım.

Derin bir nefes alıp verdim. Çenemi pencerenin kenarlığında kullanılan mermere dayadım. Soğuk olsada umurumda değildi.

Teyzem, enişte m, kuzenim Ediz ve en önemlisi sevgilim Ayberk, berdel olacağımdan habersizdiler. Bunu onlara nasıl söyleyecektim? En zoru... Ayberk'ten nasıl ayrılacak, ondan nasıl vazgeçecektim? Ağabeyimin hayatının üzerine bir sis gibi çöken tehlike, bana bunları düşünmeyi unutturmuştu.

Ayberk'le üniversitede tanışmıştık. İnşaat Mühendisliği bölümü öğrencisiydi. Bu bölümü aile şirketlerinde çalışmak için okuyordu. İlk kez okul kulübünde karşılaşmış, kısa zamanda birbirimize olan hislerimizi fark edip sevgili olmuştuk.

Ondan ayrılmayı istemiyordum. Ama bunun birgün mutlaka gerçekleşeceğini, daha doğrusu gerçekleşmek zorunda olduğunu da biliyordum.

Başımı iki yana sallayarak, beni neredeyse boğacak olan düşüncelerden sıyrılıp sabahtan beri kapalı olan telefonumu açtım. Birçok cevapsız çağrı ve mesaj vardı. Teyzemden, Hande'den ve Ayberk'ten...

Teyzemi ve Ayberk'i arayamazdım, kendimi onlarla konuşmak için hazır hissetmiyordum. Hande'yi aradım. Beni merak etmesini istemiyordum.

"Masal," diyerek telefonu endişeli bir sesle açtı. "Seni defalarca aradım. Ama telefonun kapalıydı. Başına bir şey geldi diye ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsin."

Derin bir nefes verirken Hande'nin evhamlı bir insan olmasından ne kadar nefret ettiğimi bir kez daha anımsadım.

"Endişelenmene gerek yok, iyiyim."

"Telefonun neden kapalıydı?"

"Uçağa binmeden önce kapatmıştım, sonra da açmayı unutmuşum."

"Peki... Öyle olsun." Hande'nin söylediğim bu yalana inanmasını beklememiştim zaten. "Neler oldu? Ailenle görüşebildin mi?"

"Evet," Histerik bir kahkaha attım. "Yarın nişanım var, gelmek ister misin?"

Bu haberi duyduğunda Hande'nin yeşil gözlerini kocaman açtığına emindim. "Ne?"

"Müstakbel kocam anlayış gösterdi denikâhın ben mezun olduktan sonra yapılmasına izin verdi. Yarın nişan olacak, ondan sonra da Selim'le birlikte İstanbul'a geleceğiz."

"Adı Selim mi?"

"Evet."

"Nasıl biri?"

Açıkçası Selim'in nasıl biri olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama gözüme çarpan, beni rahatsız eden bir hareketini de görmemiştim. "Bilmiyorum... Henüz birbirimizi tanımıyoruz. Ama duyduğum kadarıyla Amerika'da okumuş, orada yaşıyormuş. Anlayacağın bayağı havalı bir tip, berdeli istemeyecek kadar."

"O da mı istemiyor?"

"Yani," dedim dudaklarımı ısırarak. "Aslında ben de tam olarak anlayamadım."

"Belki bir çözüm bulursunuz. Sonuçta ikiniz de bu evliliği istemiyorsunuz."

Keşke ben de Hande kadar hayalperest olabilseydim, diye düşündüm. "Bunun bir çözümü yok, Hande. Bizim buralarda, gelinliğinle girdiğin evden kefeninle çıkarsın. Biz Selim'le boşanamayız."

"Bu nasıl bir şey? Allah aşkına, kaçıncı yüzyılda yaşıyoruz? Bunun bir çözüm yolu mutlaka vardır. Masal, bu kadar kolay pes edemezsin. Bir şekilde seni ve ağabeyini

bu dertten kurtarabiliriz. Teyzenle eniştene her şeyi anlatalım, onlar mutlaka bir yolunu bulurlar."

"Töreler yüzyıllardır var ve şimdiye kadar onları yok edebilecek bir güç olmadı. Keşke olsaydı. Ama olmadı. Yıllardır öyle hikâyelere şahit oldum ki artık bunun bir çözüm yolu olduğunu düşünmüyorum, daha doğrusu düşünemiyorum." Sustum ve iç geçirdim. "Hande, sen de vazgeç artık."

Hande sesli bir şekilde yutkundu. "Elimden bir şey gelmemesi beni mahvediyor. Göz göre bir uçuruma yuvarlanmana izin veriyormuşum gibi hissediyorum."

"Lütfen, böyle hissetme. Senin elinden gelen bir şey yok. Eğer olsaydı ve yapmasaydın böyle hissetmen normaldi. Ama dediğim gibi, senin elinden gelebilecek hiçbir şey yok. Üstelik berdeli onlar bana zorla kabul ettirmediler, ben kendi isteğimle kabul ettim."

"Haklısın," diyen Hande'nin sesi çok ince geliyordu.

"Teyzem seni aradı mı?"

"Evet, ona yazlıkta olduğunu ve kimseyle konuşmak istemediğini söyledim. Gerçekleri öğrendiğinde beni mahvedecek."

"Peki ya Ayberk?"

"Bin kez falan aradı herhalde." dediğinde kalbimin sıkıştığını hissettim. "Senin için çok endişelenmiş. Ona da aynı yalanı söyledim. Ama inandığını sanmıyorum."

"İnandırıcı olmaya çalış."

"Buraya geldiğinizde Ayberk'le sana ne olacak, Masal? Eminim Selim onunla görüşmene izin vermez."

"Evet," Yanaklarımı şişirerek ofladım. "Bunu oraya geldiğimizde düşüneceğim."

Kapı tıklatıldığında, irkilerek oturduğum yerde doğruldum.

"Hande, biri geldi. Ben seni sonra yeniden arayacağım, tamam mı?"

"Tamam, seni seviyorum. Hoşça kal..."

"Ben de. Görüşürüz."

Telefonu kapar kapamaz, içeri ablam Nazlı girdi.

"Masal, biraz konuşabilir miyiz?"

Gülümsedim. "Tabii, ablacım. Seninle konuşmak bana her zaman iyi geliyor."

Ablam yavaş adımlarla yanıma gelip, bağdaş kurarak yatağa oturdu.

"Konuşmaya ihtiyacın vardır diye düşündüm." Ellerini yüzümde dolaştıran ablamın yüzünde yorgun, bir o kadar da kırık bir gülümseme vardı.

"Tanışmışsınız..."

"Evet, tanıştık."

"Nasıl, beğendin mi?"

"Berdeli istemiyor."

"Ne?"

Selim'in söyledikleri aklıma geldiğinde, onun taklidini yaparak;"Amerika'da yüksek lisans yapıyormuş, orada kurulu bir düzeni varmış," dedim. "Anlayacağın burnu bayağı havada bir tip. Pek sevmedim."

Ablam saçlarımı okşamaya başladı, ben küçük bir kız çocuğuyken de bunu yapardı.

"Evet, Amerika'ya okumaya gittiğini biliyorum. Selim'in bir ağabeyi vardı, Alaz. Alaz aşiretin başına geçecekti. Bu yüzden Selim'in Amerika'ya gitmesine izin verdiler. Ama Alaz, geçen yıl adını kimselere söylemedikleri bir hastalık yüzünden vefat etti. Şimdi, aşiretin başına geçecek tek kişi Selim. Selim'in berdeli istememesinin nedeni de bu olsa gerek."

"Üzüldüm."

"Evet, üzücü bir olaydı."

Kısa bir sessizlik oldu, bir sürü sorusu varmış ama hangisini soracağını bilemiyormuş gibiydi.

"Peki, hiç mi beğenmedin?"

Başımı ablamın omzundan kaldırdım. "Abla, bir sevgilim olduğunu unutmuş gibi konuşuyorsun."

Ablam sanki çok önemli bir konuşma yapacakmış gibi oturduğu yerde dikilerek derin bir nefes alıp verdi. "Masal, biliyorum çok zor. Ama Ayberk'ten bir an önce ayrılman lazım."

Ne yazıkki ablam doğru söylüyordu.

"Bunu nasıl yapacağım? Ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

"Yapmak zorundasın. Selim, Ayberk'le olan ilişkinizi öğrenirse bu çok kötü olur. O öğrenmeden, İstanbul'a gider gitmez Ayberk'ten ayrıl."

O gece ablamın söylediklerini düşünmüş, çıkar yol bulamamıştım. İnsan sevdiği birinden nasıl kolayca ayrılabilirdi ki?

Sabah olduğunda, yataktan istemeyerek de olsa kalktım. Bugün nişanlanacak, yarın sabah Selim'le birlikte İstanbul'a gidecektik. Yapılacak bir sürü iş vardı.

Kendimi banyoya attım. Duş almam gerekiyordu. Sanki su, ruhumdaki negatif enerjiden arınmamı sağlayacaktı. Su damlacıkları bedenimde süzülürken, az da olsa rahatladığımı hissettim.

Banyodan çıkınca, yatağın üzerine koyulmuş kıyafete baktım uzun uzun.

"Masal," Kıyafete bakarken annemin odada olduğunu fark etmemiştim. Başımı anneme çevirdiğimde, bana doğru geldiğini gördüm. "Bu, nişan elbisen. Selim'in annesi, Aysun Hanım gönderdi."

"Nişan ne zaman başlayacak?"

"Nişan şerbeti dâhil her şey hazır... Misafirler senin gelip el öpmeni bekliyorlar."

"Tamam, giyinip geleceğim."

"Tamam, kızım," diyen annem bana kırık bir gülümsemeyle baktıktan sonra odadan çıktı.

Saçlarımı düzleştirmiş, müstakbel kayınvalidemin gönderdiği nişan kıyafetini giymiş, misafirlerin ellerini öpmek için aşağı inmiştim. Salonda tanıdığım, tanımadığım birçok kadın vardı. İşin en zoru onların ellerini öpecek olmamdı. Allah aşkına, bunu neden yapmak zorundaydım?

El öpme faslına geçmeden önce ablam beni durdurdu.

"Masal, önce Selim'in annesinin, Aysun Hanım'ın elini öp." Ablam gözleriyle Aysun Hanım'ı işaret etti. "Bak! Orada, en başta oturan kadın."

Ablamın işaret ettiği yere baktığımda Aysun Hanım'ı gördüm. Sarışın, yeşil gözlü bir kadındı. Bu görüntüsüyle bana Selim'i hatırlatmıştı.

Ablamın dediğini yapıp önce Aysun Hanım'ın elini öptüm.

Can sıkıcı terane bittiğinde, içerideki kalabalıktan kaçmak için mutfağa gittim. Mutfakta ağabeyimin kaçırdığı kız, Fahriye vardı. Sanırım o da benim gibi içerideki kalabalıktan uzaklaşmak istemişti.

Daha önce onunla hiç konuşmamıştık. Bu yüzden kendimi garip hissediyordum. Gülümseyerek karşısına oturdum. "Merhaba."

Benimle konuşmak istemiyormuş gibi bir hâli vardı. Ama yine de kafasını kaldırıp gülümsedi.

"Hâlâ ölmeyi mi istiyorsun yoksa?"

"Senin için çok üzülüyorum," diyen Fahriye'nin kömür karası gözlerinin içindeki hüznü görmemek için kör olmak gerekirdi. "İnan bana, ölmeyi tercih ederdim. Bizim işlediğimiz suçun cezasını sen çekeceksin."

"Siz suç işlemediniz, Fahriye. Siz sadece birbirinizi sevdiniz. Sevmek bir suç değil."

Gözlerimin içine şefkatle bakarak elini elimin üzerine koydu.

"Kızlar!" Annemin mutfağa girmesiyle elini geri çekti. "Ne yapıyorsunuz burada? Hele içeri gelin de yüzünüzü görelim. Gelinsiz nişan mı olur?"

Urfa'da nişanlar diğer yörelerden farklı olur. Tabii her yörenin de kendine göre bir âdetivardır. Nişan, kız evinde olur. İki üç gün öncesinde bir nişan şerbeti hazırlanır. Bizim durumumuz farklı olduğu için şerbet dün akşam yapılmıştı. Zaman ilerledikçe, töreler değil belki ama bu adetler unutulmaya başlanmıştı.

Az önce nişan şerbeti, içmeleri için Selim ve ağabeyime götürülmüş, şerbetlerin konulduğu sürahinin üzerine de nişan yüzükleri bağlanmıştı. Selim ve ağabeyim o şerbetten içip yüzükleri taktıklarında nişan gerçekleşmiş olacaktı.

Bana yüzük takacak kişi ise erkek tarafından bir kirveydi. "Ver bakalım elini." Elimi kadına, yani kirveye uzattım. Yüzüğü parmağıma geçirdi. "Bahtın da yüzün gibi güzel olur inşallah."

Bir şey demeyip başımı sallamakla yetindim.

Tören, müzikler ve zılgıtlarla devam etmiş, birkaç saat sonra da bitmişti. Misafirler evden ayrılırken odama çıkarak üzerimdeki kıyafetten kurtuldum.

Üzerime rahat bir şeyler giyip uyumak için yatağıma kıvrıldım.

Bölüm Dört

İstanbul'a gittiğimizde ne yapacağımı düşündüğüm için sabaha kadar uyuyamamıştım. Güneşin taze ışıkları yüzüme çarparken yatakta doğrulup, elimdeki yüzüğe bakmaya başladım. Artık nişanlıydım. Bu yüzük de bana yakında evleneceğimi, Selim'in karısı olacağımı haykırıyordu.

Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes alıp vererek yataktan kalkıp valizimi hazırlayıp giyindikten sonra aşağıya indim. Tüm ev halkı vedalaşmak için beni bekliyordu. Sanki temelli gidiyormuşum gibi davranmalarına içimden güldüm.

"Selim gelmedi mi?" diye sordum ablama bakarken.

Ablam başını iki yana salladı. "Hayır."

"O zaman o gelene kadar vedalaşalım."

Ağabeyim bana sarıldı. "Hayırlı yolculuklar, kardeşim."

"Sağ ol, ağabey."

Ağabeyimden ayrıldıktan sonra anneme sarıldım.

"Kendine dikkat et, kızım. Güle güle git, güle güle gel inşallah." Annem yanaklarımı öpücük yağmuruna tuttu. Beni İstanbul'a hep böyle uğurlardı.

"Sen de annem." Ben de annemi öptüm. "Seni çok seviyorum."

"Ben de kuzum."

Babamı da öptüm. "Kendine iyi bak babacığım."

"Sen de, kızım."

Zil çaldığında, Selim'in geldiğini anlayarak ablamla da vedalaştım. Ardından valizimi alıp dışarıya çıktım.

Selim beni görünce, "Günaydın," diyerek gülümsedi.

"Günaydın."

Valizimi elimden alarak bagaja koydu. Oturmam için arabanın ön kapısını açtı. Bir şey demeden arabaya bindim. Selim de bindiğinde, havaalanına doğru hareket etmeye başladık. Uçağa bininceye kadar konuşmamıştık. Daha doğrusu o benimle konuşmaya çalışmış, ben ona pek de sıcak davranmamıştım.

"Sana daha önce ne kadar sıkıcı biri olduğunu söyleyen oldu mu?" Bakışlarımı uçağın penceresinden, Selim'e çevirdim. Ne demek istediğini anlamak istercesine tek kaşımı kaldırdım. "Yoksa ben ilk miyim?"

"Peki," dedim sinir bozucu olmasını istediğim bir şekilde gülümseyerek. "Sana daha önce ne kadar geveze olduğunu söyleyen biri oldu mu?" Selim bu söylediğime küçük bir kahkaha atarken uçağın kalkış anonsu verildi.

"Sanırım birbirimizle anlaşmamız biraz zor olacak."

"Katılıyorum."

"Berdeli istemiyorsun, değil mi? Sizi Murat Ağa'yla konuşurken duydum."

"Evet, istemiyordum,"

"Dum?"

"Sonra birden kafama denk etti. Kardeşim öldürülecekti. Onun yaşaması için ben de senin yaptığın fedakârlığı yapmaya karar verdim."

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Evet, haklısın."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu sırada uçak kalkmıştı.

"Selim..." Sessizliği bozan kişi ben olmuştum. "Beni nereden tanıyordun? Seninle ilk karşılaştığımızda adımı bilmiştin."

"Zamanı geldiğinde söyleyeceğim, şimdi değil."

"Gizemli olmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum onunla alay ettiğimi belli eden bir tavırla.

"Zamanı geldiğinde anlarsın."

Bir şey demeden manzarayı izlemeye başladım. Yaklaşık iki saat sonra İstanbul'da olacaktık. Bu yüzden şimdiden vardığımızdayapacaklarımı planlamam gerekiyordu.

İstanbul'a geldiğimizde Murat Ağa'nın kiraladığı arabaya bindik. Selim beni teyzemle eniştemin evine bırakacak, oradan da yine önceden ayarlanmış eve gidecekti.

"Biliyor musun," dedim önümüzde uzanan yolu izlerken Selim'e bakmadan. "Teyzem, eniştem, arkadaşlarım berdel olacağımı bilmiyorlar."

Selim bana baktı. "Onlara söylemedin mi?"

"Hayır, söylemedim ve söylemek için de kendimi hiç hazır hissetmiyorum."

"Söylerken yanında olmamı ister misin?" diye sordu Selim içten bir sesle. Ona baktığımda bana gülümsediğini gördüm. "Onlara durumu birlikte anlatırız, ne dersin?"

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Hayır."

"Neden?"

"Teyzemin vereceği tepkiden korkuyorum, hiçbir suçun olmadığı hâlde sana patlayabilir."

"Tamam, sen nasıl istersen... O zaman arkadaşlarına birlikte söyleyelim. Yarın akşam benim evimde bir yemek

organize eder, arkadaşlarını da oraya çağırırız. Sen onlara durumu anlatmış olursun, ben dearkadaşlarınla tanışmış olurum."

Bu da iyi bir fikir değildi.

"Bunu zamana bırakamaz mıyız?"

Selim'in bozulduğunu anlayabiliyordum ama elimden gelen bir şey yoktu. Ayberk'ten ayrılana kadar onu arkadaşlarımla tanıştıramazdım. Aslında arkadaşlarım Ayberk'i pek sevmezlerdi. Özellikle de Hande. Ediz'le Hande, bana Ayberk hakkında bilmediğimiz gizli bir şeyler olduğunu düşündüklerini söylerlerdi. Hande'nin bunu Ayberk'i kıskandığı için yaptığını, Ediz'in de Hande'ye destek vermek için ona yardım ettiğini düşünüyordum.

"Pekâlâ..." diyen Selim derin bir nefes verdi. "Bu arada, nereye gidiyoruz? Seni eve bırakacağım."

"Ortaköy."

Evin önüne geldiğimizde, mideme giren krampların haddi hesabı yoktu. Arabada, teyzem ve eniştemle yapacağım konuşma hakkında bir prova yapmıştım. Ama şu an kafamda kurduğum cümlelerin hiçbirini hatırlayamayacak kadar endişeliydim.

"İyi misin?"

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp verdim. "Evet."

"Berbat görünüyorsun," diyen Selim sanki yanlış bir şey söylemiş gibi cümlesini düzeltme ihtiyacı duydu. "Yani sadece şu an, yapacağın konuşma için."

Kaşlarımı çatarak Selim'e baktım. "Madem berbat görünüyorum, neden iyi olup olmadığımı soruyorsun?"

Selim bir cevabı olmadığı için mi yoksa benimle laf dalaşına girmek istemediği için mi bilmem, arabadan inip bagajı açtı.

Çantamı alarak ben de arabadan inip, Selim'in elindeki valizi aldım.

"Sana başarılar dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok."

"Teşekkür ederim."

"Seni yarın ararım," diyen Selim arabaya yöneldi. "Hoşça kal."

Kocaman bir kahkaha attım. Selim'in beni bu durumda bile güldürmesine şaşırmadan edemedim.

Arabaya binmeden önce kahkahamı duyup, "Neden gülüyorsun?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Sende numaram yok. Beni nasıl arayacaksın?"

Selim elini alnına vururken, "Doğru," dedi. "Telefonunu ver, kaydedeyim."

Çantamın içinden güç bela bulabildiğim telefonu Selim'e verdim. Bir yandan da çantamı temizlemem gerektiğini düşünüyordum. Numaramı kaydedip çaldırdıktan sonra geri verdiği telefonu dağınık çantama attım.

"Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Selim gittikten sonra ben de evin kapısına gittim. Anahtarımı evde unuttuğum için hiç istemesem de zili çalmak zorundaydım. Bana kapıyı açan kişi teyzem olmuştu.

"Masal," Teyzem beni gördüğünde, sitemli bakışları eşliğinde konuştu. "Sonunda gelebildiniz, hanımefendi."

İçeriye girip çantamı portmantoya, valizimi de kapının yanına bıraktım.

"Sanem, kim geldi?" Enişteminin sesi mutfaktan geliyordu. Sanırım yine o meşhur pizzasını yapmakla meşguldü. Çünkü bunun haricinde mutfağa pek girmezdi. O pizzaya bayılırdım. Hatta enişteme bir keresinde pizzayı yapması için yalvardığımı bile hatırlıyorum. "Masal mı yoksa?"

Teyzem enişteminin duyması için yüksek bir sesle, "Evet," dedi. "Kaçak sonunda gelebildi."

Enişteм mutfaktan çıkıp yanımıza gelerek bana sarıldı. "Hoş geldin."

"Nasılsın, enişte?"

"İyiyim, sen geleceksin diye pizza yapıyordum. Hande bugün döneceğinizi söylemişti."

"Ah," dedim Hande'ye söylediklerimi hatırladığımda. "Doğru."

"Gel bakayım, ben de sarılayım güzelliğime." Teyzem beni kendine çekip sarılarak saçlarımı okşadı. "Nasıl geçti bakalım küçük kaçamağınız? Telefonlara bile çıkmadığına göre bayağı depresyonlu geçmiş olmalı."

Kendimi salondaki koltuklara attım. Artık onlara her şeyi söylemeliydim.

"Sizinle konuşmam gereken çok önemli bir şey var."

Teyzem merakla," Ne oldu?" diye sordu. Cevabımı beklemeden kendince bir tahmin geliştirdi. "Sınıfta mı kalacaksın yoksa? Tatlım, dert etme, seneye halledersin."

"Hayır, teyze."

"Masal, ne oldu?" diye soran enişteм, merakla bana bakıyordu. "Bizi korkutuyorsun."

Teyzemle enişteм karşımdaki koltuğa oturduklarında, konuşma vakti gelmişti.

"Ben aslında Şile'de, Handelerin yazlığında değildim. Evet, başta oradaydım. Ama sonra Urfa'ya gitmek zorunda kaldım."

Teyzem annemin gözlerinin aksine siyah olan gözlerini kocaman açtı. "Ne? Oraya neden gitmek zorunda olasın ki? Neler oluyor, Masal?"

"Yavuz, aşiretten kız kaçırmış. Kaçarlarken aşiret tarafından yakalanmışlar." Yutkunup gözlerimi yere, halıya diktim. "Aşiret başta berdel kararı almış ama annem,

babam ve ağabeyim benim berdel olmamı istemedikleri için bunu reddetmişler. Ablam da ağabeyimin infaz edileceğini haber vermek için beni aradı. Osırada da her şeyi öğrendim. Ablama infazın gerçekleşmemesi için berdel olmak istediğimi söyledim."

"Hayır," Teyzem başını şiddetle iki yana salladı, gözlerinde gördüğüm korku beni ne kadar önemsediğinin en büyük kanıtıydı. "Olamaz..."

Enişte korkuyla, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

O sırada teyzem parmağımdaki yüzüğü görerek çığlığı bastı. "Aman Allah'ım, evlenmişsin! Masal, bunu bize haber vermeden nasıl yaparsın?"

Ayağa kalktım ve teyzemin yanına gidip önünde diz çöktüm.

"Teyze, sakin ol. Evlenmedim, nişanlandım."

"Nişanlandın mı?"

"Evet, nikâh ben okuldan mezun olduktan sonra yapılacak."

"Masal, bunu nasıl kabul edersin?" diye soran enişte hayretle bana bakıyordu.

"Enişte, eğer kabul etmeseydim Yavuz'u ve kaçırdığı kızı öldüreceklerdi. Yavuz'un ölümüne nasıl müsaade ederdim? Söylesene, sen de aynısını yapmaz mıydın?"

"Başka bir yol bulunabilirdi," diyen enişteme bakıp başımı iki yana salladım.

"Enişte, bunun başka bir yolu yok. İnan bana yok."

"Evet," dedi teyzem sessizce. "Yok."

"Peki, evleneceğin adam nasıl biri? O, istiyor mu berdeli?" Enişte de ayağa kalktı. "Kimdir, nedir? Hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, hatta İstanbul'a onunla birlikte geldik. O da burada kalacak, aşiret ancak bu şartla nikâhı erteledi."

"Ee, hakkında ne biliyorsun?"

"Adının Selim olduğunu, Amerika'da okuduğunu... Onun da berdeli istemediğini biliyorum." Cidden, bunların dışında Selim hakkında hiçbir şey bilmiyordum. "Zamanla öğreneceğim. Nasıl olsa birbirimizi tanımak için epey bir vaktimiz var."

"Amerika'da mı okuyormuş?"

"Evet, yüksek lisans yapıyormuş."

Eniştem çenesini sıvazlarken bir şeyler düşünüyor gibiydi. "O zaman feodal bir ağa değil, değil mi? Yani bu durumu lehimize kullanabiliriz."

Teyzem merakla enişteme baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Madem bu adam da berdeli istemiyor, o zaman onunla birlikte hareket edebilir, bu evliliği engelleyebiliriz."

"Onun istememesiyle bir şey değişmez," diye araya girdi teyzem. "Aşiret kararını hiçbir şey değiştiremez, Kemal. Artık onları hiçbir şey, hiçbir güç ayıramaz. O kadar çok örneğini gördüm ki... Berdelden, törelerden kurtulabilen hiç kimse olmadı. Üstelik Masal berdeli kendi kabul etmiş, onlar Masal'ı bunun için zorlamamışlar."

Midemin bulanmaya başladığını hissettiğimde, "Ben odama çıkabilir miyim?" diye sordum. "Yorgunum, uyumak istiyorum."

"Tamam, bu konuyu akşam yemeğinde detaylı olarak konuşuruz."

Bu konunun konuşulacak bir tarafı kalmış mıydı ki?

Odama çıktığımda kendimi yatağa atıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Uyumak ve birkaç gün uyanmamak istiyordum. Keşke böyle bir şey mümkün olsaydı.

Bölüm Beş

Uyandığımda, Ediz'in saçlarımı okşadığını gördüm. Uyurken beni izlemiş olmalıydı.

"Ben mi uyandırdım?" diye sordu Ediz uyandığımı görünce. "Kusura bakma, güzellik."

"Hayır, sen uyandırmadın." Komodinin üzerindeki saate baktığımda, saatin yedi olduğunu görünce sekiz saat uyumuş olduğuma inanamadım, ben birkaç saattir uyuduğumu düşünüyordum. "Saat on birden beri uyuyorum, uyanmam sence de normal değil mi?"

"Evet, ben de tam altı saattir uyanmanı bekliyorum."

Yatakta doğrulup başımı yatağın başlığına yasladım.

"Öğrendin, değil mi?"

Ediz başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Evet, annem anlattı."

Ağlamaya başlayarak başımı Ediz'in omzuna gömdüm. "Ediz, ne yapacağım ben? Sen söyle, Ayberk'ten

nasıl ayrılacağım? Ona nasıl ben yakında evleneceğim diyeceğim?"

"Bunu berdeli kabul etmeden önce düşünecektin, Masal," diyen Ediz'e hak vermiştim. "Zaten Ayberk'in senin için doğru kişi olduğunu düşünmüyordum. Biliyorsun, sana her zaman ondan ayrılman gerektiğini söyledim. Ayberk'in sana olan ilgisi her zaman yarım. Sizin ilişkinizde bir şeyler eksik."

Bir an düşündüm ama Ediz'i haklı çıkarabilecek bir şey bulamadım. Evet, Ayberk bazen benimle benim onunla ilgilendiğim kadar ilgilenmiyordu. Ama ortada Ediz'in abarttığı kadar vahim bir durum da yoktu.

"Bak," dedi Ediz ellerini de kullanarak. "Belki de kaderindeki doğru kişi berdel verileceğin adamdır, olamaz mı? Düşünsene, onun karşısına çıkması bir tesadüf olamaz."

"Hande gibi konuşmaya başladın," dedim yataktan kalkarken.

"Tamam, daha fazla konuşmayacağım," diyen Ediz de kenarına oturduğu yataktan kalktı. "Bizi onunla tanıştıracak mısın?" Bir elini cebine sokup düşünürmüş gibi yaptı. "Adı neydi? Annem adını söylemişti ama unuttum."

"Selim."

"Hah, Selim, evet. Ee, tanıştıracak mısın?"

"Madem onunla tanışmaya bu kadar isteklisin, tanıştıracağım."

"Annem Amerika'da yüksek lisans yaptığından bahsetti."

"Evet, öyleymiş. Aslında ben de onun hakkında senin bildiğinden fazla bir şey bilmiyorum. Ama şimdiye kadar kötü bir davranışını görmedim. İyi birine benziyor." Bir detayı kaçırmışım gibi elimi kaldırdım. "Havalı olması dışında."

Ediz güldü. "Havalı mı? Bir erkek nasıl havalı olabilir ki? Bu, kızlara özgü bir kelime."

"Onu tanıdığında buna sen karar verirsin."

"Ne zaman tanışacağız?"

"Bilmem." Çantamdaki telefonu aramakla meşguldüm. "Yarın olabilir, okul çıkışında bir yerlere gideriz. Tabii bunun için ilk önce ona sormam gerek. Belki bir programı vardır."

"Nerede kalıyor?"

"Babası onun için burada bir ev ayarladı." Telefonu bulduktan sonra önüme düşen saçları kulaklarımın arkasına tıkıştırıp Ediz'e bakarak gülümsedim. "Düşünebiliyor musun, adam tek bir telefonla evle araba ayarladı."

"Vay, çok etkilendim."

Ediz'in başına elime geçen ilk şeyi, bir ayıcığı fırlattım. "Geveze."

Ediz odadan çıktıktan sonra yatağa oturup ne yapacağımı düşünmeye başladım. Olanları Ayberk'e bir an önce anlatmak istiyordum. Beni çok merak etmiş olmalıydı. Bunun ispatı da beni onlarca kez araması, sayamayacağım kadar çok mesaj atmasıydı. Anlaşılan Hande'nin söyledikleri ona yeterli gelmemiş, duyduklarına pek inanmamıştı.

Ayberk'le konuşarak bu işi bu akşam sonlandıracaktım. Aradım.

Telefonu, ikinci çalışta "Masal," diyerek açtı. "Masal, sen nerelerdesin? Günlerdir sana ulaşamıyorum. Delirdim burada. Neden açmadın telefonunu, neden kapalıydı? Hande'yi aradığımda, benimle konuşmak istemediğini söyledi."

"Ayberk, konuşalım mı?"

"Neler oluyor, Masal?"

"Saat sekizde sahile gel, konuşalım."

"Tamam, ama ne hakkında konuşacağımızı söylemeyecek misin?"

"Oraya geldiğinde öğrenirsin," deyip telefonu kapadım.

Üzerime bir ceket alıp aşağıya indim. Teyzemle eniştem konuşuyorlar, Ediz ise ortalıkta görünmüyordu.

"Masal, nereye?" diye sordu teyzem kapıya yöneldiğimi görünce. "Yoksa Selim mi çağırdı seni? Onun yanına mı gideceksin?"

Derin bir nefes vermemek için kendimi zor tuttum.

"Hayır, Ayberk'le buluşacağız. Ona olanları anlatacağım."

"Emin misin?"

"Evet, yoksa kendi kendimi yiyip bitireceğim. Bu iş bir an önce bitsin istiyorum. Ne kadar çabuk bitirse o kadar iyi."

"Tamam, dikkat et."

"Görüşürüz."

Sahil eve yakın sayılmazdı. Yine de yürüyerek gidilebilecek bir mesafedeydi. Zaten yanıma para almayı unuttuğum için yürüyerek gitmek zorundaydım. Şanslıydım ki yanımda kulaklarım vardı. Yoksa bu uzun mesafe benim için adeta bir kâbusa dönüşürdü. Genelde yürümekten pek hoşlanmıyordum. Ama müzikdinlediğimde, yürümek benim için en sevdiğim aktivite haline geliyordu. Rüzgâr saçlarımı uçuşturup yüzüme çarptırırken, en sevdiğim melodinin beynimi ele geçirmesi kadar güzel bir şey daha var mıydı ki? Bu, bana özgürlüğün tanımı gibi geliyordu.

Sahile ulaştığımda, Ayberk'in beni beklediğini gördüm.

"Masal, sevgilim." Ayberk beni görünce, koşturarak yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı. "Seni nasıl özlediğimi tahmin edemezsin."

Ben de ona sarıldım. "Ben de seni çok özledim."

Ayberk sanki rahatlamış gibi derin bir nefes verdi.

"Neler oluyor, Masal?" Yüzümü avuçlayıp gözlerime uzun uzun baktı. "Gözlerindeki bu hüznün sebebi nedir?"

Bir banka oturduk.

Gözlerimi denize çevirip İstanbul'un karşı semtlerine, kimin evi olduğunu bilmediğim evlerin pencerelerinden sızan ışıklara baktım.

"Masal, neden konuşmuyorsun?"

"Çünkü konuşmak istemiyorum. Çünkü konuştuğumda her şey bitecek."

Ayberk çenemi tutarak yüzümü ona çevirmemi sağladı. "Ne demek bu?"

"Ayberk..." Dudaklarımı ıslatıp konuşmama kaldığı yerden devam ettim. "Ağabeyim aşiretten kız kaçırmış. Kaçarlarken de aşiret tarafından yakalanmışlar." Bakışlarımı Ayberk'ten kaçırdım, onun gözlerine bakarken konuşmak bana acı veriyordu. "Aşiret infaz kararı almış. Ben de bu kararı engellemek için onlara berdel olmak istediğimi söyledim. Ağabeyimin kaçırdığı kızın ağabeyiyle evleneceğiz."

Bölüm Altı

Ayberk şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu.

"Şaka, değil mi?"

Başımı iki yana sallarken ona parmağımdaki yüzüğü gösterdim. "Gerçek." Sesim öyle alçak çıkmıştı ki ben bile duymamıştım. "Onunla nişanlandık. Okul bitince de evleneceğiz."

"Bu, kötü bir şaka." diye ısrar etti Ayberk. "Hani, kamera nerede?" Etrafa bakındıktan sonra deli gibi gülmeye başladı. "Hande nerede? O planladı tüm bunları, değil mi?"

"Ayberk," dedim ağlamaya başladığımda. "Görmüyor musun?" Parmağımdaki yüzüğü bir kez daha gösterdim. "Her şey gerçek. Bu yüzük de gerçek."

Bir süre sessiz kaldık. Ayberk olanları hazmetmeye, ben de boğazıma düşen, bir türlü yok olmak bilmeyen yumruyu gidermeye çalışıyordum. Sonunda Ayberk,

"Bunu bana nasıl söylemezsin?" diye sordu dişlerinin arasından. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Eğer berdeli istemeseydim ağabeyimi öldüreceklerdi, Ayberk. Onun ölümüne göz yumamazdım."

"Sana inanamıyorum..." Ayberk'i hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Yüzünden adeta hüzün akıyordu. "Bu yaptığına inanamıyorum."

"Yavuz için yaptım."

"Her kim için olursa olsun yapmamalıydın. Sen beni, bizi bitirdin..."

"Ne yani, ağabeyimi ölüme mi terk etseydim?"

"Dediğim gibi, yapmamalıydın."

Hışımla ayağa kalktım. "Sen şu an sağlıklı düşünemiyorsun. En iyisi yarın konuşalım."

Ayberk de ayağa kalkarak beni kolumdan tutup durdurdu. "Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun."

Kolumu Ayberk'ten kurtardım. "Dediğim gibi, yarın konuşacağız."

Ertesi gün çok erken bir saatte kalkmış, okul için hazırlanmaya başlamıştım. Üzerime siyah, uzun elbisemi giydim. Saçlarımı sıkı bir şekilde atkuyruğuyapparak topladım. Aynaya baktığımda, yüzümün yaşadığım olaylardan dolayı çöktüğünü görünce, hafif bir makyaj yapmaya karar verdim. Zira insanların beni gördüklerinde kaçmalarını istemezdim. Hazırlıklarım bittiğinde çantamı da alıp aşağıya indim. Teyzem kahvaltı hazırlıyordu.

"Günaydın," dedim teyzemin yanağına küçük bir öpücük kondururken. "Yardım etmemi ister misin?"

"Günaydın tatlım," diyerek gülümsedi. Onu dün akşamdan beri ilk kez gülümserken görüyordum. "Hayır, gerek yok. Teşekkür ederim."

"Günaydın." Ediz'in sesini duyduğumda ona baktım. "Masal, benim dersim yarım saat sonra başlayacak. Ev-

den erken çıkacağım, benimle gelecek misin?"

"Aslında," dedim kolumdaki gümüş saate bakarken. "Gelsem iyi olacak. Benim de dersimin başlamasına kırk beş dakika var. Ancak yetişirim."

Teyzem kaşlarını çattı. "Kahvaltı etmeyecek misiniz?"

"Okulda bir şeyler atıştırırız, anne." Ediz anneme göz kırptı. "Siz de babamla baş başa kalmanın keyfini çıkarın."

Ediz'in iflah olmaz şakalarından biri olan bu şakaya karşılık teyzem başını iki yana sallamakla yetindi.

Okula geldiğimizde dersin başlamasına on dakika vardı. Bu yüzden koşturuyordum. Devamsızlığım sınırdaydı. Eğer birkaç derse daha girmezsem kalacaktım. Devamsızlık sorunundan nefret ediyorum, cidden. Hoca girmeden önce, kendimi amfiye atabilmenin mutluluğuyla yakın arkadaşlarımdan biri olan Selin'in yanına oturdum.

"N'aber?" diye sordu Selin kalemiyle oynarken. Dirseğini sıraya dayamış, elini çenesine koymuştu. Olanları ona anlatmak ne kadar doğru olurdu, bilmiyordum. Bu yüzden bunu zamana bırakmaya karar verdim. Nasıl olsa öğrenecekti.

Çantamdan kitap ve çok beğenerek aldığım pembe, küçük not defterimi, çıkarırken "İdare eder," dedim. "Son sınavlardan düşük almak moralimi bozsada hâlâ ayaktayım. Senden n'aber?"

"Aynı," diyen Selin derin bir nefes verdi.

Hoca amfiye girdiğinde, susup bir dahada konuşmadık. Son günlerde Selin'de bir değişiklik vardı. Bana karşı soğuk davranıyordu. Nedenini sormayı düşünüyordum ama şu an bunu dert edecek durumda değildim.

Dersimiz Çağdaş Türk Dünyası Tarihi'ydi. Bu dersi seviyordum. Ama favorim kesinlikle Osmanlı ve İnkılâp Tarihi'ydi. Derste gerekli notları alıp birkaç soruya cevap

vermek dışında hiçbir şey yapmamış, Ayberk'le olan ilişkimizin geleceği hakkında düşünüp durmuştum.

Bitmek zorundaydı. Biz bitmek zorundaydık.

Dersten çıktıktan sonra kızlarla buluşmak için her zamanki kafeye gittim. Bizim sekiz kişilik bir arkadaş grubumuz vardı; Hande, Ediz, Azra, Melek, Berk, Doruk, Ayberk ve ben. Azra ile Berk, Melek ile de Doruk sevgiliydiler. Arada sırada Selin de bizimle takılırdı. Ama dediğim gibi, son günlerde bizimle takılmamak için özel bir çaba sarf ediyordu.

Dün gece yatmadan önce, Hande'ye gruptakilere olanları anlatmasını rica etmiştim. Çünkü birine daha bu olayı anlatacak gücüm yoktu. Kafeye girdiğimde, Hande ve kızların cam kenarındaki bir masada oturduklarını gördüm. Doğruca yanlarına gittim. Hande beni fark edince ayağa kalkıp sarıldı. Aynı hareketi sırasıyla kızlar da yaptılar. Masaya otururken, "Beni bu kadar sevdiğinizi bilmiyordum," dedim şakayla karışık bir şekilde.

"Masal," Azra durumuma ne kadar üzüldüğünü belli eden bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Yapabileceğimiz hiç mi bir şey yok? Göz göre göre tanımadığın bir adamla evlenmene izin verecek değiliz ya."

"Yok, Azra..." Gözlerimi sabit bir noktaya diktim. "Zaten evlenmeyi ben istedim."

Melek sinirle, "Bu nasıl bir şey ya?" diye sorarken kaşlarını çatabildiği kadar çattı. "Bu ülkede hukuk, adalet var. Neden bir karakola gidip durumu anlatmıyorsun? Hatta bunu sen yapmazsan ben yapacağım. Ağabeyini göz göre göre öldüremezler."

Melek'in bu söylediğine güldüm. "Aşiret bu. Hak, hukuk dinler mi? Onların hukukları töre. Töreye baş kaldıranın cezası da ölümdür. Polisin yapacağı bir şey yok."

"Of," diyen Melek yanaklarını şişirip oturduğu san-

dalyeye yayılarak yaslandı. "Şimdi ne olacak?" Uzun kirpiklerinin sarıp sarmaladığı kahverengi gözlerini büyüttü. "Ayberk'le ne olacak?"

"Ayrılmaktan başka çaremiz yok."

O sırada bir el omzuma dokundu. Kim olduğunu görmek için arkama baktığımda Ayberk'le karşılaştım.

"Burada olacağını biliyordum," diyen Ayberk derin bir nefes verdi. "Bana konuşacağımızı söylemiştin. Hadi gel, dışarıya çıkalım."

Bir şey demeden başımı salladım. "Görüşürüz, kızlar," derken boş bir sandalyenin üzerine bıraktığım çantamı aldım. "Sizi ararım."

"Tamam, görüşürüz."

Bahçeye çıktığımızda ikimizde gergindik. Ne konuşacağımızı bilmiyor, aklımızda dönüp duran düşünceleri dile dökmeye bir türlü cesaret edemiyorduk.

"Dün gece düşündüm," Ayberk bahçe duvarlarından birine yaslandı. "Çok düşündüm." Kömür karası siyah gözlerini bana doğrulttu. Gözleri, kalbimde bir silahmışçasına etki yarattı. "Senden vazgeçmem, Masal. Buralardan gidelim. Bizi bulamayacakları kadar uzaklara gidelim. Bu sene ikimiz de mezun oluyoruz. Gittiğimiz yerde mutlaka bir iş buluruz. Para, giyecek, yiyecek, kalacak bir yer... İnan bana, bunların hiçbiri önemli değil. Yanımda sen olduktan sonra her şeyi halledebilirim."

Ayberk'in bu söyledikleri ağlamama neden oldu.

Ayberk yüzümü avuçlarının arasına aldı."Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü bu söylediklerin," Gözyaşlarım konuşmama izin vermeyecek kadar yoğundular. "Çok özel. Aşireti karşına alarak bana kaçmayı teklif ediyorsun. Bu, herkesin cesaret edemeyeceği bir şey."

"Senin için ölümü bile göze alırım."

"Ama bu dediğin imkânsız," Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Yaptığım, onları tamamen yok etmeme engel olamamıştı. "Töreden kaçılmaz, Ayberk. Bunu bilecek kadar çok töre hikâyesine şahit oldum. Bizi nereye gidersek gidelim bulurlar. Beni geçtim, ağabeyimi öldürürler. Zaten onun ölmemesi için istedim berdel olmayı."

Ayberk yutkundu. "O adamla evleneceksin yani? Hiç tanımadığın bir herifle evleneceksin."

"Buna mecburum."

"Bitti yani, öyle mi?"

O sırada Selim'i görmemle büyük bir şok yaşadım. Ona hangi üniversitede okuduğumu söylediğimi hatırlamıyordum. Nerde okuduğumu babamdan öğrenmiş olmalıydı.

Selim yanımıza geldiğinde, Ayberk'e onun benimle olan ilişkisini sorgularcasına baktı.

"Selim, senin ne işin var burada?"

"Seni görmeye geldim. Okul çıkışında da bir yerlere gideriz diye düşünmüştüm."

"Masal," dedi Ayberk, Selim'e onun kim olduğunu bilmek istermiş gibi bakarken. "Kim bu herif?"

Selim benim konuşmama izin vermeden Ayberk'e dönüp, "Nişanlısıyım," dedi. "Sen kimsin?"

"Masal'ın sevgilisi."

Bölüm Yedi

Selim, öğle güneşinin altında parlayan yeşil gözlerini bana doğrultarak soru sorarcasına baktı. Aslında daha sert bir tepki vermesini bekliyordum. Ayberk'in sevgili olduğumuzu söylemesinden sonra bu kadar sakin kalması beni şaşırtmıştı.

"Masal," Selim bir bana bir de Ayberk'e baktı. "Söyledikleri doğru mu?"

"Evet."

Derin bir nefes veren Selim, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. Ayberk'e göz ucuyla bakıp, "Yalnız," diye ekledi.

"Tamam, konuşalım," dediğimde Ayberk bana kızgın bir bakış attı. Selim'e çaktırmadan ona sus işareti yaptım. "Ayberk, bizi yalnız bırakır mısın?"

Ayberk homurdanarak yanımızdan ayrıldı.

"Bir sevgilin olduğunu bilmiyordum."

Alayla güldüm. "Bilseydin ne değişecekti ki?"

"En azından bu şekilde öğrenmezdim. Senin ağzından öğrenmek çok daha iyi olurdu. Bana neden söylemedin?"

"Kızacağını düşündüm. Bağırıp çağıracağını..."

"Neden kızayım? Senin yaşında, genç bir kızın sevgilisi olması çok normal bir durum. Benim de Amerika'dayken bir sevgilim vardı mesela. Ama buraya gelmeden iki ay önce ayrıldık." Selim derin bir nefes alıp verdi. "Yani demek istediğim, bu duruma kızmazdım. Ben bildiğin ağalardan değilim, Masal. Küçük bir çocukken babam gibi bir ağa olmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Hatta ağa olmak bile istemiyordum. Ama her türlü ihtimali de göz önünde bulundurmam gerekiyordu."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu.

"Nişanlımın bir sevgilisi olmasını kabul edecek kadar da geniş bir mezhebe sahip değilim." İşte, beklediğim cümle Selim'in dudakları arasından çıkmıştı. "Sevgilinden ayrılacaksın, Masal."

Yutkundum. "Ben de aksini düşünmüyorum."

"Güzel, bu konuda anlaşmamız iyi oldu."

"Ama sen de takdir edersinki bir insan âşık olduğu bir insandan kolay kolay ayrılamaz Bana zaman tanıman gerekir."

Selim güldü. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Eğer sevgiline gerçektenâşık olsaydın berdel olmayı istemezdin. Çünkü gerçek aşk, ölümü bile göze alır."

Selim'in bu söylediğini düşündüm. Haklı olduğunu anladığımda mideme bir kramp girdi.

"Şair gibi konuşuyorsun," dedim aklımdaki düşünceleri uzaklaştırmak için. "İtiraf et, hangi şiirden bu cümle?"

Selim yüzünü buruşturdu. "Şiirlerden nefret ederim. Edebiyattan da öyle."

Gülümsedim. "Şaka yapıyordum."

"Her neyse, ben gitsem iyi olacak."

Selim buraya beni okul çıkışında bir yerlere götürmek için geldiğini unutmuş olmalıydı. Ben de hatırlatma gereği duymadım. O gider gitmezAyberk'in yanımda bitmesi bir olmuştu. Beni kolumdan tutup, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Bana tercih ettiğin adam bu mu?"

"Ne saçmalıyorsun, Allah aşkına?"

"O herife nasıl gülümsediğini gördüm."

"Ayberk," dedim sinirle. "Saçmalıyorsun."

"Saçmalamıyorum," dedi Ayberk de sinirle.

Ardından bana sanki çok kötü bir şey yapmışım gibi bakarak kolumu sert bir şekilde bırakıp hızlı adımlarla gözden uzaklaştı. Kendimi çok kötü hissediyordum. Midem bulanmaya başlamıştı. Eve gitmeli, kendimi yatağa gömmeliydim. Ne zaman üzülsem bunu yapardım. Aslında çocukken daha çok yapardım. Yorganı başımın üzerine geçirdikten sonra hiçbir üzüntünün, hiçbir kötülüğün bana ulaşamayacağını düşünürdüm. Aptallık olduğunu biliyorum. Ama bazen aptalca şeylere inanmak, doğrulara inanmaktan daha az acı veriyordu.

Bir taksiye atlayıp eve gelmiş, üzerimdekileri çıkarmadan kendimi direkt olarak yatağa atmıştım.

Gözlerimi Hande'yle Ediz'in kahkahalarıyla açarken; bunun bir rüya, daha doğrusu bir kâbus olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Ben bir Masal'a bakayım," Hande'nin sesi çok yakından geliyordu.

"Teyzem uyuduğunu söyledi."

"Bebek mi bu? Uyandırırız olur, biter." Ah... Hande'nin bu umursamazlığından bir parça da ben alabilir miyim? "Sen filmi başlat, zaten başları fazla sıkıcı. Ben de Masal'ı alıp geleceğim." Hayır... Hande'nin bana yüz ellinci kez *Fight Club* izletmesine izin vermeyecektim. İlkizlediğimde

filme hayran kalmıştım. Ama onlarca kez izleyince filmden soğumuştum. Brad Pitt'den bile soğumuştum. Ama yine de herkese önerebileceğim kadar güzel bir filmdi.

Hande odaya girdiğinde gözlerimi hızla kapadım. Bir ayıylakarşılaştığında ölü taklidi yapmanın insanın hayatını kurtarabileceğini duymuştum. Belki uyuyormuş gibi yaparsam bana merhamet eder, uyandırmaya kıyamazdı. Tabii söz konusu Hande olunca bu ihtimal oldukça düşüktü.

"Hey!" Kapıyı sesli bir şekilde açıp içeri girdi. Yatağın ucuna oturup beni dürtmeye başladı. "Masal, öldün mü? Uyansana!" Biraz daha... Eğer biraz daha dayanırsam gidecekti. Beni gıdıklamaya başladığında artık hiç şansım yoktu. Kahkahalar atarak yatakta doğruldum.

"İşte böyle uyandırlar adamı," diyen Hande'nin yüzünde sanki çok önemli bir şeyi başarmış gibi muzaffer bir gülümseme vardı.

"Ne var?"

"Film izleyeceğiz. Hem de senin en sevdiklerinden birini" Sinir bozucu bir şekilde gülümseyip bana göz kırptı. "*The Notebook*." Hande'nin günahını boşuna aldığım için bir anlığına üzüldüm.

The Notebook da benim favori filmimdi. Ah... RyanGosling yok mu? Cidden, o adam dünya üzerindeki en yakışıklı adamlardan biri. Tabii *The Notebook*'u sadece RyanGosling için değil, Noah ve Allie'nin aşklarına âşık olduğum için de seviyordum.

"Tamam, geliyorum."

Telefonum çalmaya başlayınca Hande kaşlarını çattı. "Açma, Ediz filmi başlattı bile."

Komodinin üzerinde tireyen telefonu elime alıp kimin aradığına baktım. "Selim arıyor."

"Selim mi?"

"Evet." Yataktan kalktım. Sanki buna gerek varmış gibi... "Açmam gerek. Konuştuktan sonra yanınıza gelirim, tamam mı?"

"Tamam. Ama geç kalma."

Hande odadan çıktıktan sonra telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Masal,"

"Efendim?"

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," diyen Selim'in sesi tereddütlü geliyordu. "Aslında sana anlatmayacaktım ama anlatmazsam da içime sinmeyecek. Kapının önündeyim, gelebilir misin?"

Selim'in bana anlatacağı ne olabilirdi ki? "Tamam, geleceğim."

Telefonu kapatıp Handelere haber verdikten sonra evden çıktım. Selim beni gördüğünde arabasından inerek yanıma geldi. Yüzündeki ifade beni korkutmuş, ne söyleyeceğini merak etmeme neden olmuştu.

"Ne oluyor, Selim?"

"Masal," dedi gözlerini benden kaçırarak. "Bunu nasıl söyleyeceğimi inan bilmiyorum. Aslında söylemek de istemiyorum. Ama senin iyiliğin için söylememem gerek."

"Selim, lafı ağzında daha fazla gevelemesen..." dedim sabırsız bir şekilde.

"Bana kızacaksın, biliyorum. Ayberk'in sevgilin olduğunu öğrendikten sonra onu adamlarıma takip ettirmeye başladım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin bir de adamların mı var?"

"Her ağanın adamları vardır."

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü ona güvenemedim."

"Beni kaçırır diye mi?"

"Her neyse, söylemek istediğim şey bu değil," diyen Selim elini ensesine götürüp gecenin karanlığında rengi koyulaşan yeşil gözlerini gözlerime dikti. "Ayberk seni aldatıyor, Masal."

Bölüm Sekiz

Kocaman bir kahkaha attım, kahkaham gecenin sessizliğinde yankılandı.

"Beni Ayberk'ten ayırmak, ona olan aşkımı bitirmek için bu oyunu mu oynamaya karar verdin?" Gözlerimi kıstım. "Bu kadar basit olacağını düşünmemiştim."

Tam arkamı dönmüş gidiyordum ki Selim beni kolumdan tutarak durdurup, kendine çevirdi. Bunu yaparken saçlarım yüzüne değmişti.

"Konuşmam bitmedi. Beni dinlemek zorundasın."

"Seni ve yalanlarını daha fazla dinlemek istemiyorum, tamam mı? Git buradan. Yoksa bağırır, herkesi başımıza toplarım."

Selim bir şey demedi. Arabaya gidip bir zarf aldıktan sonra geri döndü.

Zarfı bana uzattığında, "Bu ne?" diye sordum. "Kendini dedektifçilik oynamaya bayağı bir kaptırmışsın."

"İçinde Ayberk'in seni aldattığına dair kanıtlar var." Selim zarfı ellerime bıraktı. "Aç ve bak."

Kaşlarımı çatarak zarfı açmaya, ellerimin titrediğini fark ettiğimdeyse Selim'in doğru söyleyip söylemediği hakkında düşünmeye başladım. Ayberk beni aldatmış olamazdı. Olamazdı...

Zarfı açıp içindeki fotoğrafları çıkardım. İşte o an... O an dünyam başıma yıkıldı. Ayberk ve Selin bir barda dudak dudağa, sarmaş dolaş dans ediyorlardı. Ayberk'in beni aldatmasına mı yoksa beni en yakın arkadaşlarımdan biriyle aldatmasına mı üzülmeliydim? Bayılacakmış gibi oldum. Dengemi kaybetmek üzereyken Selim beni tuttu.

"Masal, iyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "Değilim."

"Kahretsin, sana bunları seni üzmek için söylemedim ki." Selim herhangi bir bayılma olasılığına karşı beni hâlâ tutuyordu. "Sadece senin iyiliğini istedim. Eğer şimdi öğrenmeseydin daha çok üzülecektin."

Yutkunup Selim'in gözlerinin içine baktım. "Sen doğru olanı yaptın. Aptal yerine konulduğumu bana fark ettirdiğin için ne kadar teşekkür etsem az."

"Sen aptal değilsin," diye düzeltti Selim.

Ağlamak, aptallığımı dünyaya haykırmak istiyordum. Ama bunu Selim'in yanında yapamazdım.

"Selim," Kollarından ayrılarak ağlamamı birkaç dakika geciktirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. "Ben eve girsem iyi olacak."

"Tamam, ama istersen seni başka bir yere de götürebilirim. Yani daha iyi hissedebileceğin bir yere."

Duygusuz bir şekilde yüzüne baktım. "Daha iyi hissedebileceğim bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Tamam, sen nasıl istersen."

Bir şey demeden eve girdim. Merdivenleri yavaş yavaş çıkarken teyzemle enişteminin söylediklerini duymamıştım bile. Şu an duyduğum tek ses Ayberk'in bana söylediği yalanlardı. Odama girdiğimde, koltuğa oturup bacaklarımı karnıma çektim. Canım acıyordu. Üstelik bunu bir türlü durduramıyordum. Aldatılmak, aptal yerine konulmak ne kadar da acı verici bir şeydi.

Kapı açılınca Hande'nin tiz sesi yükseldi. "Neden gelmedin?"

Gözlerimi kırpmadan sabit bir noktaya bakıyordum.

"Masal, neden cevap vermiyorsun?" Hande kapıyı kapatıp yanıma gelerek yanıma diz çöktü. "Mavişim, ne oldu sana? Selim mi canını sıktı yoksa?"

Elimdeki fotoğraflar yere kaydı. Hande yerdeki fotoğraflardan bir tanesini eline aldı. Gördüğü manzara karşısında ağzını eliyle kapattı.

"Ayberk, beni Selin'le aldatıyormuş." Gözlerim hâlâ sabit bir noktanın üzerindeydi. "Düşünebiliyor musun? Beni Selin'le aldatıyormuş."

"Bu fotoğrafları kim çekmiş?"

"Selim, Ayberk'i takip ettirmiş." Fotoğraflara göz ucuyla baktım ama bakışlarımı hemen başka bir yere çevirdim. "Adamları çekmiş."

Hande iç geçirip fotoğrafların hepsine baktıktan sonra onları benim göremeyeceğim bir yere koydu.

"Bunu bana nasıl yaparlar, Hande? İnan bana, Ayberk'in beni aldatmasından daha çok Selin'le aldatmış olmasına üzülüyorum."

"Sana Ayberk'in davranışlarında bir tuhaflık olduğunu söylemiştim," diyen Hande yumruk hâline getirdiği elleriyle kucağına aldığı yastığa vurdu. "Selin'de de son zamanlarda bir tuhaflık vardı. Yanımıza uğramaz olmuştu. Demek bu yüzdenmiş, Ayberk'le ilişkileri başladığı için."

"Madem Selin'i seviyordu, neden benden ayrılmadı?"

Hande omuz silkti. "Belki de tek gecelik bir şeydir, ya da ona benzer bir şey. Ay bilmiyorum..."

Ağlamaya başladım. Bıraksalar günlerce ağlayabilirdim.

"Şşşt!" Hande bana sarılıp yüzüme yapışan saçları kulağımın arkasına tıkıştırdı. "O pislikler için ağlamaya değmez, tamam mı? Lütfen, kendini daha fazla üzme."

"Elimde değil."

"Seni anlıyorum. Ama dediğim gibi, kendini üzmeni gerektirecek bir durum yok ortada. Asıl üzülmesi gereken onlar, senin gibi birini kaybettiler."

"Hande, yalnız kalmaya ihtiyacım var." Ayağa kalkıp yatağın içine girdim. "Uyuyacağım."

"Birlikte uyuyalım mı? Her zaman yaptığımız gibi."

"Kusura bakma ama hayır. Bu gece yalnız kalmak istiyorum. Ruhum bile bana fazla geliyor."

Hande başını yavaşça tamam anlamında sallayıp kapıya yöneldi.

"Bu gece burada kalacağım. Bana ihtiyacın olursa misafir odasındayım," diyerek ışıkları kapattı. "İyi geceler."

Karanlıktan korkarım. İşin tuhaf yanı, bunu kimse bilmez. Ama kalkıp ışıkları açmadım. Çünkü kalbime çöken karanlık, odaya çöken karanlıktan daha korkunçtu.

Sabah olduğunda, Hande beni yataktan kaldırmak için odama gelmişti. Ama bütün çabaları boşunaydı. Bugün okula gitmeyecektim. Dün gece Selim'e bana gerçekleri görmemi sağladığı için doğru dürüst teşekkür bile edememiştim. Bu yüzden onun evine gitmeyi planlıyordum. Ama bunu Hande'ye söylemeyecektim.

"Hadi ama Masal," Hande bir elimden tutmuş, beni kaldırmaya çalışıyordu. "Devamsızlığın sınırda, bu gidişle kalacaksın. Son senende, mezun olmana iki ay kalmış-

ken, kendine bu kötülüğü yapacak mısın cidden?"

"Bir gün daha gitmeme hakkım var," derken yatakta döndüm. "Bırak da uyuyayım, Hande."

"Günlerdir uyuyorsun zaten. Bir ayı bile kış uykusunda bu kadar uyumamıştır."

"Şu durumda bile espri yapabiliyorsun ya, inanamıyorum sana."

"Espri yapmadım, gerçeği söyledim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken, "Okula gelmeyeceğim," diye ısrar ettim. "Ayberk ve Selin'in yüzlerini görmek istemiyorum."

Hande omuzlarını düşürerek bıkkın bir sesle konuştu. "Tamam, pes ediyorum."

"Sonunda!"

"Ayberk'e iletmemi istediğin bir mesaj var mı?" Hande odadan çıkmadan önce aynada saçlarını düzeltmeye başladı. "Çünkü okula gittiğimde ona iyi bir ders vereceğim."

Yatakta doğruldum. "Hiçbir şeyden bahsetme."

Saçlarını düzeltmeyi bırakıp gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Neden? Birinin ona haddini bildirmesi gerekiyor."

"Ben ne desem boş, değil mi?" Başımı iki yana sallayıp gülümsedim, dün geceden beri ilk kez gülümsüyordum. "Sen yine bildiğini okuyacaksın."

"Aynen öyle," diyen Hande berjerin üzerindeki çantasını alarak bir öpücük atıp odadan çıktı.

Yataktan kalktım, bir duş aldım, ardından da giyindim. Aşağıya indiğimde kimseyi göremedim. Teyzemle eniştem işe gitmiş olmalıydılar. Selim'in evinde kahvaltı yapamam diye düşündüğümden, teyzemin evden çıkmadan önce benim için hazırladığını tahmin ettiğim atıştırmalıkları büyük bir iştahla mideme indirdim. En son dün öğle arasında bir şeyler yediğimi hatırlıyordum.

Evden çıktığımda, bir taksiye binerek Selim'in istememiş olmama rağmen gönderdiği evinin adresini taksiciye verdim.

Taksinin penceresinden İstanbul'u izlerken telefonum çalmaya başladı. Kimin aradığını tahmin ettiğim için telefonu çantamdan çıkarma gereği duymadım. Ama telefon sustuktan kısa bir süre sonra bir kez daha ısrarla çalınca, çıkarmak zorunda kaldım. Arayan tam da tahmin ettiğim gibi Ayberk'ti. Çağrıyı meşgule alıp numarasını engelledim. En azından onu kendimden bu şekilde uzak tutabilirdim.

Bakışlarımı yeniden pencereye yöneltip dışarıya bakmaya devam ettim. İstanbul'un herkesi kendine âşık edecek kadar eşsiz bir güzelliği ve benim gibi tarih sevenleri tatmin edebilecek bir tarihi vardı. Bu yüzden bu şehre âşıktım. Fazla kalabalık olması, trafik sorunu dışında yaşanılabilir bir şehir olduğunu düşünüyordum. En azından benim için öyleydi.

"Hanımefendi." Taksicinin sesiyle kendime geldim. Taksinin durduğunu fark etmediğime inanamamıştım. "Geldik."

Ücreti ödeyip taksiden indim.

Evin önüne geldiğimde, beni tıpkı konakta olduğu gibi görkemli bir yapı karşıladı. İki katlı ev oldukça büyüktü. Bir kişinin içinde kaybolabileceği kadar büyük. Bir an Selim'in burada tek başına yaşayıp yaşamadığını düşündüm. Yanında biriyle yaşıyor olamazdı, değil mi?

Zili çalarken, aklıma evde olmayabileceği geldi. Sahi, bunu neden evden çıkmadan önce düşünmeyi akıl edememiştim ki?

Selim kapıyı açtığında rahat bir nefes aldım.

"Masal," Selim'in şaşkınlığı sesine de yansımıştı. Göz-

lerini ovuşturdu. "Ben hâlâ rüya mı görüyorum, yoksa sen gerçek misin?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Beni rüyanda mı görüyordun?"

"Ha-Hayır."

İçeri girerken, "Demin hâlâ dedin ama..." deyip Selim'e çaktırmadan gülümsedim. "Demek rüya görüyordun ve rüyanda ben de vardım."

Selim kapıyı kapattı.

"Kusura bakma, ben mi uyandırdım?"

"Dün gece biraz geç yattım da, kalkamamışım," diyen Selim'in üzerinde siyah bir tişört, altında da gri bir eşofman vardı. Uykudan yeni kalktığı için saçları karışmış ama bu, ona değişik bir hava katmıştı.

"Yani ben uyandırdım, öyle mi?"

Selim bana bakıp keyifli bir şekilde gülümsedi. "Dün gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"O zaman neden bu kadar pozitifsin? Ben bile sabah sabah bu kadar enerjiyi bulamam doğrusu." Selim yaklaşıp bana dikkatle baktı. "Cidden, iyi misin? Dün gece bıraktığım kızla şu anki kız birbirine hiç benzemiyor da. Bir insanın ruh halinin bir gecede bu kadar çabuk değişmesi imkânsız..."

Salonda beyaz, gri, siyah ve lacivert renkleri ön plandaydı. En sevdiğim renkler... Genellikle koyu renklerden hoşlanıyordum. Favorimse bordoydu. Siyah, L koltuklar kalabalık misafirleri ağırlayabilecek kadar genişti. Şekilleri itibariyle film izlemek için çok uygundu. TV ünitesi neredeyse salon duvarının yarısını kaplayacak kadar büyüktü. İçindeki televizyonun ekranının boyutunu bilmiyordum ama o da epey büyük olmalıydı. Yerdeki halı gri ve siyahtan oluşuyordu. Üzerinde sürrealist çalışmalar

içeren desenler vardı. Perdelerde içeriyi karanlığa boğmaması için sadece beyaz kullanılmıştı. Bordo şamdanlar, lacivert mumluklar ve antika olduğunu düşündüğüm objeler salondaki mobilyaların üzerine itinayla yerleştirilmiş, dengeyle dağıtılmıştı.

Kendimi kocaman koltuğa attım.

"Dün gece uzun uzun düşündüm. Hayat birileri için üzülmek, kendini mahvetmek için çok kısa. Ayberk ve Selin gibi insanlar için ağlamamalıyım dedim, gözyaşlarıma yazık."

Selim konuşmamdan etkilenmişe benziyordu. Bunu dudaklarındaki kıvrılmadan anlamıştım.

"En doğru kararı vermişsin."

"Buraya da sana teşekkür etmek için geldim." Yanaklarımı şişirdim ve dudaklarımı büktüm. "Dün gece sana biraz sert çıktım. Yeteri kadar teşekkür de edemedim. Kusura bakma, kendimde değildim."

"Sorun değil," diyen Selim ellerini eşofmanının ceplerine soktu. "Kahve yapacağım, ister misin? Sonra da birlikte kahvaltı yaparız."

"Kahveye hayır demem ama evden çıkmadan önce kahvaltı ettim."

"Tamam, ben kahveleri yapıp getiriyorum. Sen keyfine bak."

Vay be, demek kaderimde bir ağanın ellerinden kahve içmek de varmış diye geçirdim içimden. Selim yaklaşık iki-üç dakika sonra kahveleri getirmişti.

"Buraya sadece bana teşekkür etmek için gelmedin, değil mi?"

Kahvemden bir yudum alırken Selim'e bakıp gülümsedim. "Aslında kafamı biraz dağıtmaya ihtiyacım vardı."

"Beni kafa dağıtma aracı olarak mı görüyorsun?"

"Bazen tanımadığın insanlarla konuşmak iyi gelir," Bacak bacak üstüne atıp oturduğum koltuğa sırtımı yasladım. "Seni de tanımadığıma göre..."

"Ne tuhaf, değil mi? Yakında evleneceğiz ama birbirimiz hakkında bildiğimiz şeylerin sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az."

Selim doğru söylüyordu. Onun hakkında bildiğim tek şey Amerika'da yüksek lisans yaptığıydı.

"Ee, anlat o zaman. Amerika'da ne okudun, ne üzerine yüksek lisans yapıyordun?"

"Ekonomi."

İğrenirmiş gibi yaparak değişik bir ses çıkardım. "Yazık, dört yılını sayılarla geçirmen büyük bir talihsizlik olmuş. Şahsen matematikten hiç haz etmem. Lisedeyken kaldığım tek dersti. Bir insanın zekâ seviyesinin matematik bilip bilmemesiyle ölçülmesi de ayrı bir aptallık. Allah aşkına; türev, integral benim ne işime yarayacak? Ki yaramadı da."

Selim küçük bir kahkaha attı. "Matematik hayatın her yerindedir."

"Al işte, her matematik öğretmeninin söylediği ve hiçbir zaman ne demek olduğunu anlayamadığım en klişe söz."

"Tercih meselesi."

"Bu bölümü kendi isteğinle mi seçtin?"

"Hayır," Selim bir yerlere daldı. "Mühendislik istiyordum. Ama babam ileride şirketlerin başına geçeceğim için bu bölümü seçmemi istedi."

"Hayatını babanın isteklerine göre yaşıyorsun," dedim elime aldığım bardakla oynarken. Selim'e bakmamaya özen gösteriyordum. "Onun istediği bölümü okudun ve şimdi de onun istediği şekilde evleniyorsun. Kim bilir senden daha neler isteyecek?"

Selim derin bir nefes verdi. Bu nefes Selim'in babasının isteklerini yerine getirdiğinde hissettiği acı gibiydi. Yıllar öncesinden, Selim'in kalbinin eski püskü derinliklerinden gelmişti.

Selim tam ağzını açmış bir şey söyleyecekti ki telefonum çalmaya başladı. Aslında Selim'e ayıp olmaması için açmayacaktım ama Hande'nin aradığını görünce açmaya karar verdim.

"Efendim, Hande?"

"Masal," dedi Hande korkunçbir sesle. "Ediz, trafik kazası geçirmiş."

Bölüm Dokuz

Telefon ellerimin arasından kayıp düşerken Hande'nin söyledikleri kulaklarımda yankılanıyordu.

"Durumu çok ağırmış, ameliyata almışlar."

Selim yanıma gelerek telefonu alıp kulağına götürdü. "Alo, orada kim var? Ne? Hangi hastane? Tamam, hemen geliyoruz."

"Ediz," dedim gözlerimi sabit bir noktaya dikip. "Ölemez."

"Ölmeyecek," dedi Selim beni yatıştırmaya çalışan sakin bir sesle. "Beni bekle, üzerimi değiştirip hemen geleceğim."

Selim yukarıya çıktı. Birkaç dakika içinde üzerini değiştirip geri döndü.

"Hadi, gidelim."

İtaat ederek ayağa kalktım. Birlikte evden çıkıp arabaya bindik. İyi ki yanımda Selim vardı. Aksi takdirde

hastaneye yalnız başıma nasıl giderdim, bilmiyordum. Aklıma hangi hastane olduğunu sormak bile gelmezdi herhalde.

Arabada giderken hüngür hüngür ağlamaya başladım. Ediz'in ölmesine, onu kaybetmeye dayanamazdım. O, benim canımın parçasıydı. Her ne kadar saçma sapan espriler yapsa, zaman zaman beni kızdırsa, Hande'yle bir olup bana şakalar yapsada onu çok seviyordum. Anlatmamın mümkün olamayacağı kadar çok.

"Masal, güçlü olmak zorundasın."

"Olamıyorum!" diye bağırdım. "Ediz, orada ölümle pençeleşirken ben burada güçlü olamam. Kendini benim yerim koy, sen ne yapardın?"

Selim bir şey demeden gaza yüklenebildiği kadar yüklendi.

Hastaneye geldiğimizde, arabadan aceleyle indik. Danışmaya sorduktan sonra ameliyathanenin olduğu dördüncü kata çıktık. Herkes oradaydı. Teyzem, enişte m, Hande, Azra, Melek, Berk, Doruk ve Ayberk... Teyzem ve Hande duvarın dibine sinmişler, bacaklarını karınlarına çekmişlerdi. Teyzemin yüzü ağlamaktan şişmiş, adeta çökmüştü. Onu daha önce hiç böyle gördüğümü hatırlamıyordum. Çünkü o, her zaman şuh bir kadındır.

Teyzem beni görünce ayağa kalkıp kollarını açtı. Koşar adımlarla yanına giderek sımsıkı sarıldım. Ruhunun üzerine çöken tüm dertleri almak istercesine...

"Teyze," Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını sildim. "Ediz, iyi olacak. İnan bana, buradan her zaman yaptığı, o iğrenç esprilerini yaparak çıkacak."

Teyzemden sonra Hande'ye sarıldım. Her an düşüp bayılabilirmiş gibi duruyordu. Buraya gelmeden önce ben de kendimi öyle hissediyordum. Ama teyzemle Hande'yi

gördüğümde, kendimi daha güçlü hissettim. Onları teselli etmeliydim.

"Kaza nasıl olmuş?"

"Karşısına bir köpek çıkmış." Hande konuşmak için kendini zorladı. Derin bir nefes alıp verdi. "O da köpeğe çarpmamak için direksiyonu kırıp bariyerlere çarpmış."

"Peki, doktor ne söyledi?"

"Durumunun kritik olduğundan başka bir şey söylemedi," diyen Hande sinirle kendini yere bıraktı. "Hiçbir şey söylemiyorlar."

Ben de kendimi yere, Hande'nin yanına bıraktım. İlk defa, sevdiğim birini kaybetmenin korkusunu yaşıyordum. Bu, hayatta başımıza gelebilecek en kötü şey olsa gerek.

Ameliyathanenin kapıları açıldığında hepimiz doktorun yanına koşaraksöyleyeceklerini merakla beklemeye başladık. Doktorun yüzündeki ifadeye bakılırsa hiç de güzel şeyler söylemeyecekti.

"Oğlumun durumu nasıl?" diye sordu teyzem. "Lütfen, iyi bir haber verin."

"Oğlunuz çok fazla kan kaybetmiş. Acilen kan takviyesi yapmamız gerekiyor." Doktor bize baktı. "Aranızda B RH pozitif kan grubuna sahip olan var mı?"

"Ben varım." Selim'in sesini duyduğumda şaşkınlıkla ona baktım. "Hemen alabilirsiniz, ne kadar isterseniz."

"Tamam," Doktor yanındaki hemşireye baktı. "Gerekli işlemleri yapın."

Selim hemşireyle giderken yanıma Ayberk geldi.

"Masal," dedi sessizce. "İyi misin?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup Ayberk'in suratına bakmadan, "Sen ne yüzle benimle konuşmaya cesaret edebiliyorsun?" diye sordum. "Hatta hangi yüzle buraya geldin? Git buradan."

Tepkimi hiç yadırgamamıştı. Anlaşılan Hande, hangi arada konuştuysa onunla konuşmuş, her şeyden haberdar olduğumu söylemişti.

"Pişmanım, Masal." Gözlerimi sımsıkı kapatıp sinirden yanaklarımın içini ısırmaya başladım. Hastanede olmasaydık Ayberk'e kesinlikle bir tokat atardım. "Çok büyük bir hata yaptım ama pişmanım işte... Her insan hata yapmaz mı? Affet beni, lütfen."

Gözlerimi kocaman açıp Ayberk'e inanamayarak baktım. "Aldatmanın hatası mı olurmuş?"

"Seni seviyorum."

Ayberk'i kolundan tutup uzaklaştırmaya çalıştım. "Git buradan."

"Tamam, şimdi gideceğim ama Ediz iyileştiğinde bu konuyu yeniden konuşacağız."

Ayberk giderken arkasından sinirle baktım. Ne tuhaf, bir zamanlar âşık olduğun insandan zamanı geldiğinde nefret edebiliyordun. Tabii ona gerçektenaşıksan.

Selim bir süre sonra yanımıza gelebilmişti.

"Kanı verdin mi?"

"Evet, aldılar."

Hande, Selim'e minnetle baktı. "Selim, sana nasıl teşekkür etsem az. Çok teşekkür ederim, Ediz'in hayatını kurtardın."

"Teşekkür etmene gerek yok. Kim olsa aynı şeyi yapardı."

O sırada yanımıza teyzemle eniştem geldiler.

"Selim, çok teşekkür ederiz."

"Ne demek? Keşke elimden daha fazlası gelse."

"Bu arada," dedim derin bir nefes verirken. "Burası sizi tanıştırmak için hiç de uygun bir ortam değil ama şartlar bunu gerektiriyor. Teyzem Sanem, eniştem Kemal

ve en yakın arkadaşım, aynı zamanda da Ediz'in nişanlısı Hande."

Selim tek tek herkesle tokalaştı. "Memnun oldum."

"Biz de öyle."

Hande gülümseyerek, "Ben de." dedi. Selim'i sevmiş olması gözümden kaçmamıştı.

Bir kaç saat sonra ameliyathanenin kapıları bir kez daha açıldı ve doktor dışarıya çıktı. Bu sefer yüzü gülüyordu.

Doktorun yanına gittiğimizde, "Ediz Bey hayati tehlikeyi atlattı," diyerek bize müjdeli haberi verdi. "Birazdan yoğun bakıma alacağız. Geçmiş olsun."

Sevinç nidaları içinde Ediz'in hayatını Selim'e borçlu olduğumuzu düşündüm. Eğer o olmasaydı belki de Ediz şu an yaşıyor olmayacaktı.

Bölüm On

Aradan iki ay geçmiş, yaz gelmişti.

Selim iki haftadan beri Amerika'daydı. Urfa'ya gitmeden önce oradaki işlerini halletmesi gerektiğini söylemişti. Ben de o sırada mezuniyet işleriyle uğraşmıştım. Artık resmen mezundum. Bir tarihçiydim.

Urfa'ya gidecektik. Ediz ve Hande de bize eşlik edecekti. Azra, Melek, Berk ve Doruk'sa kalabalık yapmamak için kına gecesinin yapılacağı gün geleceklerdi.

"Nerede kaldı bu? Uçağın kalkmasına çok az kaldı." Bacağımı sallıyor, etrafa Selim'i görme umuduyla bakıyordum. "Bir sonraki uçak iki saat sonra, üstelik ona dört kişilik yer bulmamız da zor olur."

Ediz, Hande ve ben havaalanına Selim'den önce gelmiştik.

"Hah işte!" Hande şuh bir hareketle, valizini hızla çekerek gelen Selim'i işaret etti. "Bak orada, geliyor."

Selim soluk soluğa yanımıza geldiğinde, "Kusura bakmayın, beklettim," dedi. "Trafik vardı."

"Sorun değil, kardeşim." Ediz elini Selim'in omzuna koydu.

Selim'le Ediz çok yakın arkadaş olmuşlardı. Hatta öyle ki birbirlerinin kan kardeşi olduklarını düşünüyorlardı. Selim'in Ediz'e kan vermesi, yakın çevremin de onu kabullenmesini sağlamıştı.

Urfa'ya vardığımızda Selim bizi meşhur kahvaltıcılardan birine götürdü.

Hande tıpkı Selim gibi yeşil olan gözlerini kocaman açarak masadaki yiyeceklere bakıyordu. "Allah'ım, beni neyle sınıyorsun?"

"Yine diyette mi, bu?" diye sordum Hande'den çektiğim bakışlarımı Ediz'e götürüp. Ediz başını evet anlamında salladığında derin bir iç geçirdim. "Bazen seni boğmak istiyorum. Kırk beş kilosun, hâlâ diyet yapıyorsun."

Hande bilmiş bir tavırla, "Eğer diyet yapmazsam bu kiloyu koruyamam." dedi. "Ayrıca biri boğulacaksa bu sen olmalısın, diyet yapmadan kırk beş kilo olan sensin."

"Zayıf kalmanın tek yolu spordur," diyen Ediz koca milföyü ağzına atıp iyice çiğnedikten sonra devam etti, "Eğer üşengeçlik etmeyip bir spor salonuna gitseydin diyet yapmak zorunda kalmazdın. Sana kaç kere söyledim."

"Kes sesini." Hande Ediz'e öldürücü bir bakış attıktan sonra tabağına iki tane sosis aldı. "Zaten bugünlük diyeti bozacağım."

Hande'ye inat olsun diye ağzıma üç tane sosis atıp milföyün yarısını ısırdım. Bu performansımla Selim'in ağzını açık bırakmıştım. Hande'yle Ediz alışkın oldukları için dönüp bakmamışlardı bile. Bu yaptığımdan utanarak gözlerimi Selim'den kaçırdım. Beni obur biri olarak tanımasını istemezdim.

"Bugün ne yapacağız?" Selim'e yeniden baktım. "Bir programımız var mı?"

"Hande'yle Ediz'i ailemle tanıştırmak istiyorum, kahvaltıdan sonra konağa gidelim mi?"

Hande heyecanla, "Evet," dedi. "Çok merak ediyorum konakları."

Selim küçük bir kahkaha attı. "Tamam, o zaman kahvaltıdan sonra konağa gidiyoruz."

"Konaktan sonra ne olacak?" diye sordum sıkıntıyla.

"Bilmiyorum," Selim çayından bir yudum alıp gözlerini benden kaçırdı. "Konağa gittiğimizde düğün hakkındaki detayları konuşuruz."

"Ee, bizi gezdirmeyecek misiniz?" diye soran Ediz'e bakıp gözlerimi devirdim. "Ne? Bir kez gezdim diye bir daha gezmeyeyim mi?"

Geçen yaz Hande ve Ediz'le birlikte Urfa'ya gelmiştik. Hem ailemle vakit geçirmiş, hem de onlara Urfa'yı gezdirmiştim.

"O işi hallederiz, merak etme." diyen Selim'e bakıp gözlerimi kıstım. Ediz'le aralarındaki ilişkiyi bazen kıskanmıyor değildim.

Selim'in kahvaltıda söylediği gibi konağa gelmiştik. Hiç istememiş olmama rağmen...

Aysun Hanım, Ediz'le Hande'nin gelmesi şerefine adeta bir ziyafet hazırlatmıştı ama kahvaltımızı yeni yaptığımız için bu ziyafeti akşam yemeğine bırakıp şark köşesinde kahve içmeye karar vermiştik. Şark köşesinde üç tane kırmızı sedir vardı. Üçü de duvarı kaplayacak kadar uzundu. Benim oturduğum sedirin arkasında gösterişli bir perde vardı, perdenin üzerindeki altın yaldızlar göz dolduruyordu. Ediz'leHande'nin oturduğu sedirin arkasında niş kaplamalı bir taş duvar vardı. Niş, ışıklandırmalarla ve çeşitli antika eşyalarla süslenmişti. Karşımdaki

sedirin arkasındaysa neredeyse tüm duvarı kaplayan bir tablo vardı. Tablonun üzerinde de bir manzara resmi vardı. Şark köşesinin, şark odasının da diyebilirdim, ortasında pahalı olduğu her halinden belli olan, el dokuması bir halı ve onun üzerinde ahşap oymadan yapılmış bir orta sehpa vardı.

"Ee gençler," Aysun Hanım oturduğu yerde dikleşip fincanını orta sehpanın üzerine bıraktı. "Siz ne zaman evleneceksiniz? Sizin de düğününüzü bu yaz yapalım." Eğer bu kadın bir evlendirme programının sunucu olsaydı, bekâr çift kalmazdı. "İki yıldan beri nişanlıymışsınız. Bu, çok uzun bir süre."

"Aysun Hanım," dedim dikkatleri üzerime çekmek için yüksek bir sesle. "Bu, onların vereceği bir karar. Üstelik iki yıl ne ki? Ben beş-altı yıl nişanlı kalan çiftler gördüm."

"Ben sadece fikrimi söyledim."

Hande'yle aramızda kısa bir bakışma geçti. Bana daha fazla konuşmamam için gözlerini büyüterek bakıyordu.

"Bu arada," diyen Aysun Hanım önce Selim'e, sonra bana baktı. "Yarın düğün alışverişine çıkacaksınız."

"Düğün alışverişi mi?"

"Evet, size gerekli olan şeylerin bir listesini yapıp vereceğim." Aysun Hanım konuşmasını bitirecekken aklına bir şey gelmiş gibi devam etti. "Gelinliğin benim terzim tarafından hazırlanıyor. Düğüne birkaç gün kala provalarına gideceksin."

Gelinlik işini Aysun Hanım'ın halletmesine sevinmiştim. Çünkü gelinlik de dâhil düğün hazırlıklarıyla uğraşacak bir hâlde değildim. Alışveriş yapmak da istemiyordum. Bir de bunla mı uğraşacaktım yani?

"Ben alışveriş yapmak istemiyorum, siz halledin."

"Sana alışveriş yapmak isteyip istemediğini sormadım, Masal. Yapacaksın dedim ve ben ne dersem yapmak zorundasın."

Aysun Hanım bu söyledikleriyle aramızdaki savaşı başlatmıştı. Ben de sessiz kalmayacaktım elbette.

Bölüm On Bir

Ortam bir anda öyle bir gerilmişti ki ben ve Aysun Hanım dışında herkesin, bir savaşın ortasında kalmış gibi hissettiğine kalıbımı basabilirdim. Gerekli cevabı vermek için ağzımı açtım. Ama Selim yerinden adeta bir zıpkın gibi fırlayınca kapamak zorunda kaldım.

"Masal, sana söylemeyi unuttum." Selim endişeli bir şekilde saatine baktı. "Bugün nikâh işlemlerini başlatmamız gerekiyordu. Bir an önce evlendirme dairesine gitmemiz gerek."

Selim, annesiyle aramızda çıkacak olası bir kavgadan korkmuş olmalıydı. İstemeyerek ayağa kalktım. Oysaki Aysun Hanım'a ağzının payınıvermeyi ne kadar da çok isterdim.

"İyi edersiniz, oğlum." diyen Murat Ağa sakallarını sıvazlıyordu. "Düğüne kadar anca halledersiniz. İşinizi hallettikten sonra yeniden konağa dönün. Masal da akşam yemeğinde bizimle olsun."

"Tamam, görüşürüz."

Konaktan çıkıp arabaya bindiğimizde hala öfkeliydim.

"Konağa dönmek istediğimi sanmıyorum." Emniyet kemerimi taktıktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Benim yerime kararlar almamayı öğrenmelisin."

Selim en az benim kadar sinirli bir şekilde arabayı çalıştırdı.

"Sen de anneme karşı saygılı olmayı öğrenmelisin. Eğer seni oradan çıkartmasaydım resmen anneme bağıracaktın."

"Annen de sütten çıkmış ak kaşık değil, Selim." dediğimde bana öyle sinirli baktı ki bir an onun Selim olduğuna inanamadım. "Bana dediğini duymadın mı? Emir almaktan hoşlanmam, anlıyor musun?"

Selim direksiyonu sıkıca kavrarken, "O senin büyüğün," dedi. "Ona karşı anlayışlı olmak zorundasın."

"Bunu seninle tartışmayacağım." Sinirlerimin yatışması için ona kadar sayıp derin bir nefes verdim. "Seninle annen hakkında tartışmayacağım."

"İyi edersin."

Aslında Aysun Hanım'la tartışmamız bir yandan iyi olmuştu. Selim'in görmediğim yüzlerinden bir tanesi görmüş, onun annesine ne kadar bağlı olduğunu anlamıştım.

Evlendirme dairesinin önüne geldiğimizde Selim arabayı uygun bir yere park edip indi. Arabadan inmek istemiyordum. Nikâh işlemleriyle uğraşmayı da...

Selim oturduğum koltuğun kapısını açtı. "İnmeyecek misin?"

"Ben gelmeyeceğim."

"Ne demek ben gelmeyeceğim? Sen gelmeden başvuru yapamam, bunu bilmiyor musun?"

Arabadan inerken, "Daha önce hiç evlenmedim," dedim. "Nereden bileyim?"

Evlendirme dairesine girince bedenimi tarifi mümkün olmayan bir huzursuzluk kaplamış, ağzıma ekşimsi bir tat yayılmıştı. Evleneceğim, kafama şimdi dank etmişti. Ağır ağır işleyen bir romanın son cümlesini okurken hissettiklerim gibi. Evet, berdeli ben istemiş olabilirdim ama nedense kendimi kötü hissediyordum.

Selim endişe dolu bir sesle, "Masal, iyi misin?" diye sordu. "Neyin var?"

"Selim," Ağlamaya başladığımda içimden bildiğim tüm küfürleri saydım. Güya Selim'in yanında ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Masal," Selim önüme çöktü. "İnan bana, senin üzülmeni görmek bana çok acı veriyor. Şu an ne yaşadığını, neler hissettiğini tahmin edebiliyorum." Ellerimi tuttu. Bana güç vermek istiyor gibi bir hâli vardı. "Ben her ne olursa olsun yanındayım, tamam mı? Evet, az önce sana sert çıkmış olabilirim ama kötü bir niyetim yoktu. Seni üzmek istemedim. Bundan sonra da seni üzmeyeceğim. Masal, sana söz veriyorum. Hatta her şeye yeni baştan başlamak istiyorum. Sanki birbirine âşık olan insanlar gibi."

Selim ellerimi bırakıp cebinden bir kâğıt mendil çıkardı. Kâğıt mendilden bir parça kopardı. Kopardığı parçayı bir halka haline getirdikten sonra kalan mendili oturma yerinin yanındaki çöpe attı. Ben o mendilden halkayla ne yapacağını merak ederken, az önce olduğu gibi önümde diz çöktü.

"Bu, biraz garip bir evlilik teklifi olacak ama hiç olmamasından iyidir." Gözlerimin içine bakan Selim tatlı bir şekilde gülümsüyordu. "Benimle evlenir misin, Masal?"

Afallamış bir yüzle Selim'e bakıyordum. Tepki veremeyecek kadar şaşkındım. Alkış seslerini ve tezahüratları duyduğumda, irkilerek seslerin geldiği yöne doğru

baktım. Evlendirme dairesinin çalışanları olduğunu düşündüğüm birkaç kişiden oluşan topluluk bize hayranlıkla bakıyorlardı.

"Bak, onlarda bizi destekliyorlar. Kabul etmeyecek misin?"

Selim'in yaptığı bu şey o kadar güzeldi ki gözlerimden akan yaşlar önümü görmeme izin vermiyordu. Duygusallık, ruhumu ele geçirmişti.

"Evet, kabul ediyorum."

Selim beni oturduğum yerden kaldırdı. Beni kucaklayıp döndürmeye başladı. O an hissettiğim şeylerin etkisiyle ben de ona sımsıkı sarılmıştım.

"Sana söz veriyorum, seni çok mutlu edeceğim," dedi Selim beni yere indirdiğinde. "Kabul ettiğine pişman olmayacaksın. Hadi!" Elimi tuttu. "Gidelim."

Gözlerimi kocaman açarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Elimi neden tuttun?"

Beni baştan aşağı süzdü. "Her an bayılıp yere düşebilecekmiş gibi bir hâlin var. Düşme ihtimaline karşı seni korumak istiyorum." Evlendirme memurunun odasının önüne gelmiştik. "Üstelik memur bizi âşık bir çift sansın istiyorum. Yani belki işlemleri kolaylaştırır."

Selim'in eli bana tuhaf bir şekilde güç vermişti, bu yüzden mızmızlık etmedim.

"Şansımıza sıra yok," diyen Selim odanın kapısını çaldı. "Bu işi ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi."

Kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim kadın memur bizi görünce gülümseyerek gözlüklerinin ardından bakıp masasının önünde duran siyah, deri koltukları işaret etti. Kadın kumral saçlarını iki yandan ayırmış, arkaya doğru sıkı bir şekilde topuz yapmıştı. Bir an o durumda acı çekip çekmediğini düşündüm.

"Hoş geldiniz." Kadının yüzündeki gülümseme odadaki ve üzerimdeki kasvetli havanın üzerine adeta bir güneş gibi doğmuş, ruhumdaki sislerin dağılmasını sağlamıştı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evlilik başvurusu yapmak istiyoruz."

Zaten buraya başka ne için gelinirdi ki?

"Tamam, kimliklerinizi alabilir miyim?"

Kadın kimlik bilgilerimizi aldıktan sonra bize masasının çekmecesinden çıkardığı kâğıtları verdi. Gerekli formlar doldurulduktan sonra bizden istediği evrakların da bir listesini verdi.

"Bunları ne zaman halledeceğiz?" diye sordum elimdeki kâğıtlara endişeyle bakarken. "Yarın alışverişe çıkacağız, bunları bugün halletsek iyi olur."

Selim kâğıtlara göz ucuyla bakarken, "Tamam." dedi. "Önce hastaneye gidip sağlık raporunu alalım. Uzun sürebilir."

"Tamam."

İkametgâh haricinde tüm işlemleri bitirmiş, hiç istemesem de konağa dönmüştük. Konağın yardımcılarından biri bizi görünce Selim'in önünde saygılı bir şekilde durdu. "Ağa'm, sizi yemeğe bekliyorlar."

Yemek salonuna çıktığımızda tüm ev halkıyla birlikte Ediz'le Hande'nin yemek masasında oturduklarını gördük.

"Hoş geldiniz," diyen Murat Bey'in sesi oldukça neşeli geliyordu. "Buyurun."

Masaya oturur oturmaz yardımcılar bize servis yapmaya başladılar. Buna alışık olmadığım için kendimi garip hissetmiştim.

"Halledebildiniz mi işleri?" Murat Bey su içtiği bardağı masaya bırakıp bir Selim'e bir de bana baktı. "Gerçi yarına da bırakabilirdiniz ama olsun."

Selim, "Sadeceikametgâhı alıp evlendirme dairesine götürmek kaldı," dedi. "Yarın alışverişe çıktığımızda onu da hallederiz."

"İyi olur."

"Düğün nerede olacak?" diye soran Selim bakışlarını Aysun Hanım'a çevirdi. "Bir hafta sonra düğünümüz olacak ama henüz nerede evleneceğimizi bile bilmiyoruz. Zaten yerin adresini evlendirme dairesine vermek zorundayız."

Aysun Hanım elindeki çatalla bıçağı tabağının kenarına bıraktıktan sonra Selim'e baktı. "Ben sana adresi yazar, veririm."

Yemekten sonra Murat Ağa ile Aysun Hanım'ın ısrarlarına dayanamayarak konakta kalmaya karar verdik.

Hande ile paylaştığımız odaya çekilmiştik. "Bana da getirir misin?" diye sordu Hande ona su almaya gittiğimi söylediğimde. "Mutfağa gitmeye çok üşeniyorum, lütfen."

"Tamam," derken odadan çıkmıştım bile.

Mutfağa giderken Selim'in odasının önünden geçtiğimi fark ettim. Kapısının açık olduğunu görünce kapıyı kapatmak için uzandım. Bir an üzerini değiştirmekte olan Selim'le göz göze geldik.

"Ah," dedim ellerimle gözlerimi kapatarak. "Ben görmedim, kusura bakma. Uyuduğunu düşünmüştüm. Kapını açık görünce kapatmak istedim."

"Gözlerini açabilirsin,"

Gözlerimi açtığımda Selim'in bana bir nefes kadar yakın olduğunu gördüm. Bir şey demedim, diyemedim... Bana yaklaşırken bunun bir rüya, belki de kâbus, olup olmadığını düşünüyordum.

Bölüm On İki

Dudaklarımız birbirine değmeden kendimi Selim'den ayırmayı başarabildim. Çünkü bu, ikimiz içinde kötü olurdu.

Ellerimi sinirle saçlarımın arasından geçirirken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Gözlerimi büyütebildiğim kadar büyüttüm. "Az önce ne yapmaya çalıştığının farkında mısın? Beni öpüyordun!"

"Hayır," dedi Selim kafasını iki yana sallayıp gülerken. "Saçını düzeltecektim."

"Buna kanacağımı mı sanıyorsun?"

"Seni hiçbir şeye inandırmak zorunda değilim." diyen Selim derin bir nefes verdi.

Burnumdan soluyarak Selim'in odasından çıkıp soluğu mutfakta aldım. Az önceki durumun üzerine bir bardak soğuk su içmek en iyisi olacaktı. Hande için de bir bardak su doldurup odaya geri döndüm.

"Teşekkür ederim," dedi Hande bardağı elimden alırken.

"Rica ederim."

"Hemen uyuyacak mısın?" diye sordu yatağa uzandığımı gördüğünde. "Ağız tadıyla bir dedikodu yapamayacak mıyız?"

Tavanı izlemeye başladım. "Kimin hakkında?"

Bardağı yatakların ortasında duran komodinin üzerine bıraktı.

"Kimin hakkında olacak?" derken saçlarını topluyordu. "Tabiiki Aysun Hanım hakkında. O kadını hiç sevmedim. Onda değişik bir şeyler var."

"Ben de sevmedim," Yüzümü buruşturdum, o sırada midemin bulanmaya başladığını hissettim. "Hem de ilk gördüğüm andan beri."

"Sana çektireceğe benziyor."

Omuz silkerken Hande'ye baktım. "Umurumda mı sence?"

Hande sesinin duyulmaması için küçük bir kahkaha atmayı tercih etti. "Ne yapmayı planlıyorsun? Aklında bir şeyler var, değil mi?"

"Uyuyalım mı? Cidden, çok yoruldum." Üzerime ince, pembe pikeyi çektim. "Biliyorsun, yarın erken kalkacağım."

Hande homurdanarak, "Peki, öyle olsun," dedi. "Ama sonra konuşacağız."

Sabah olduğunda Selim'le kahvaltımızı erkenden yapıp evden çıkmış, evlendirme dairesiyle olan işimizi halletmiş, sonrasında alışveriş merkezine gelmiştik.

"İlk önce neyle başlayacağız?"

Aysun Hanım'ın konaktan çıkarken bana verdiği, göz bile atmadan çantama attığım alışveriş listesini bulmaya

uğraşıyordum. Listeyi bulduğumda şöyle bir baktım. Almamız gereken o kadar çok şey vardı ki...

"Hmm..." Hâlâ kâğıda bakıyordum. "İlk önce damatlıkla başlasak iyi olur. Onu halletmemiz diğerlerinden daha zor olacaktır. Sona bırakmayalım."

"Tamam," diyen Selim damatlık satabilecek bir mağaza arıyor gibiydi. "Şurada olmalı, oraya gidelim."

Mağazaya girer girmez yanımıza bir satış görevlisi geldi. Buna öyle sinir oluyordum ki alacağım bir şey varsa da almıyordum. Görevli etrafımda dolanırken alacağım kıyafete veya ayakkabıya rahat rahat bakamıyordum bile.

"Buyurun, efendim." Yirmili yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim adam, gülümseyerek önce bana sonra Selim'e baktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Selim mağazaya göz gezdirirken, "Damatlık," dedi. "Damatlık bakıyoruz."

"Öyle mi? Demek yakında düğün var." Adam yakında evleneceğiz diye şimdiden halay çekmeye başlayacak gibi duruyordu. Evleneceğimize o derece sevinmişti. "Ne renk tercih edersiniz?"

"Beyaz."

"Siyah."

Renkleri Selim'le aynı anda söylediğimiz için satış görevlisi küçük bir kahkaha attı.

"Kararsızız galiba." Adam askıdan bir damatlık getirdi. Benim söylediğim gibi siyahtı. "Renk konusunda hanımefendiye katılıyorum. Hanımlar bu konularda biz erkeklerden daha iyidirler. Siz beyaz tenli olduğunuz için siyah daha çok yakışacaktır."

Adamın elindeki damatlığı pek beğenmemiştim ama Selim ne giyse yakışacakmış gibiydi.

Kıyafeti denemek için kabine girdiğinde ben de kendimi koltuklardan birine attım. O sırada gözüme tıpkı bizim

gibi damatlık bakan bir çift takıldı. Birbirlerine âşık oldukları belliydi. Etrafa neşe saçıyorlardı. Aşk insanı çok güzelleştiriyordu.

Derin bir nefes verirken kalkıp Selim'in denemesi için başka bir damatlık aramaya başladım. Gözüme öncekinden daha şık görünen bir tanesini kestirip, aldım. Selim'in bedenini bilmediğim için satış görevlisinden yardım almayı da ihmal etmemiştim. Deneme kabininden çıktığında onu ağzım açık bir şekilde izlemeye başladım. Tam da tahmin ettiğim gibi çok yakışmıştı.

"Nasıl?" diye soran Selim aynada kendine bakıyordu. Ona çok yakışıklı olduğunu söylemeyecektim elbette. Elimdeki damatlığı ona uzattım. "Bence bunu da denemelisin."

"Tamam," deyip yeniden kabine girdi.

Kabinden benim seçtiğim damatlıkla çıktığında kalbim duracakmış gibi oldu. Bir erkek ancak bu kadar yakışıklı olabilirdi sanırım. Takım elbise giyen erkeklerin maça her zaman bir sıfır önde başladığını daha önce söylemiş miydim?

"Bunu alalım." Yutkundum. "Başka denemene gerek yok."

"Beğendin mi?"

Yalandan burun kıvırdım. "Yani, kötü durmadı."

Selim bu söylediğime bozuldu. Ama bana belli etmemeye çalıştı. Bu haline gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Hadi, üzerini değiştir. Daha almamız gereken bir sürü şey var."

Damatlıktan sonra havlu ve iç çamaşırı alışverişini yapmak için bir mağazaya girmiş, reyonlara yönelmiştik. Allah aşkına, Aysun Hanım neden iç çamaşırı alışverişi

yapmamızı ve bunu özellikle birlikte yapmamızı istemişti? Neyse ki Selim, annesinden anlayışlı çıkıp, kendi alacaklarımı tek başıma seçmem için erkek reyonuna yönelmişti. Üzerime denemeden, alelade seçtiğim şeyleri mağazanın verdiği el çantasının içine atıp kasaya doğru yürümeye başladım.

"Güzel şeyler seçtiğini umuyorum," Selim'in sesini duyduğumda söylediği şeyi anlamaya çalışarak ona baktım. "İç çamaşırlarını diyorum."

Elimdeki çantayla Selim'in kafasına vurdum.

"Ne?" Kahkaha atmaya başlayan Selim benden kurtulmaya çalışıyordu. "Sadece güzel şeyler seçip seçmediğinden emin olmak istedim."

"Ben sana göstereceğim güzel şeyleri, merak etme sen."

Selim göz kırpıp, "Bana uyar," dediğinde gözlerimi kocaman açıp başına bir kez daha vurdum. Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam şakaydı. Sinirlenince öyle güzel oluyorsun ki seni sinirlendirmemek elimde değil."

Ah... Bana güzel olduğumu söylemese olmaz mıydı?

"Çeneni kapar mısın?" Gözlerimi kıstım. "Çünkü senin için en iyisi bu olacak."

Kasaya geldiğimizde Selim seçtiğim şeylere bakarak gülümsüyordu. "Mor... Moru severim. İyi seçim."

Dişlerimin arasından çıkan bir sesle konuştum. "Buradan cenazenin çıkmasını istemiyorsan sus."

"Seninle evlenmeden ölmek istemem."

Alışverişi bitirdikten sonra yorgunluğumuzu atmak için bir kafeye oturduk.

"Bu işi de hallettiğimize inanamıyorum," Çayımdan bir yudum aldım. "Geriye sadece düğün kaldı."

"Evet."

"Bu arada Masal, düğünden önce tatsızlık çıksın istemiyorum.Lütfen, annemin senden yapmanı istediği şeylere itiraz etme. Zaten annem buranın kültürüne yabancı olduğu için her şeyi detayına kadar yapmanı istemeyecektir. O konuda rahat olabilirsin."

"Bu da ne demek? Aysun Hanım Urfa'nın kültürüne neden yabancı olsun ki?"

"Çünkü annem aslen İzmirli."

Bölüm On Üç

Aysun Hanım'ın Urfalı olmadığından şüphelenmiştim. Ama İzmirli olduğunu tahmin edemezdim.

"Peki," dedim aklımın karıştığını belli eden bir sesle. "Annenlebaban nasıl tanışmışlar?"

"Annem üniversite okumak için İstanbul'a taşınmış. Eğitim masraflarını karşılamak için çalışmaya başladığı şirketin sahibi dedemmiş. Babamla da orada tanışmışlar."

Aysun Hanım'ı gözümde bir öğrenci olarak canlandıramıyordum. Alelade giyinmiş, sırt çantasını omzunun birine atmış, elinde kitaplar... Bunları düşündüğümde içimde bir gülme hissi baş gösteriyordu.

"Evlendiklerinde annem okulu bırakmış. Anneannemle dedemde bu yüzden ablam doğana kadar konuşmamışlar annemle."

Derin bir nefes verirken hâlâ olayın şokunu atlatabilmiş değildim. "Cidden, söylediklerine inanmakta zorluk

çekiyorum." Tek kaşımı kaldırarak Selim'e baktım. "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, dalga falan geçmiyorum. Sordun, anlattım."

"Çok şaşırtıcı bir hikâye," dedim çayımdan bir yudum aldıktan sonra. "Aysun Hanım hangi bölümde okuyormuş? Yani okulu bırakmadan önce."

"Mimarlık."

Konağın mimarisindeki güzelliğin ve modernliğin nedenini şimdi anlamıştım.

"Konağın mimarisi annene ait, değil mi? Yazık olmuş. Eğer okuluna devam etseydi çok başarılı bir mimar olabilirdi. "

Selim kafasını evet anlamında sallayıp, "Evet," dedi. "Okulu üçüncü sınıftayken bırakmış. Bu yüzden mimarlık hakkında neredeyse her şeyi biliyor."

Gülümsedim. "Sen şimdi yarı Urfalı yarı İzmirli mi oluyorsun."

"Kulağa çok tuhaf geliyor değil mi?"

"Tuhaf ama bir yandan çok özel bir şey... Sonuçta iki kültürü de biliyorsun. Yani neredeyse Türkiye'nin iki ucundan, apayrı iki kültüre dair her şeyi... Açıkçası senin yerinde olmak isterdim."

O sırada Selim'in telefonuna bir mesaj geldi. Kimden olduğunu merak etsemde umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Annem mesaj atmış," diyen Selim merakımı gidermemi sağlamıştı. "Düğün mekânına gitmemizi istiyor, görmemiz gerektiğini yazmış."

Omuz silktim. "Ben görmek istemiyorum." Düğün kelimesi midemi bulandırıyordu. "İstersen sen git. Ben eve kendim dönebilirim."

"Neden bu kadar umursamazsın? Evet, seni anlıyorum. Benimle evlenmek istemiyorsun. Ama bu senin dü-

günün. İlk düğünün... İnsan düğünü için heyecanlanmaz mı? Hayatımızda bir kere olacak bir şey. Benim için değilse bile kendin için senden biraz daha ilgili olmanı rica ediyorum. İleride pişman olmanı istemem."

"Selim, bu berdelle ilgili bir konu değil. Ben genel olarak düğünlerden nefret ederim. Hatta evlenmeyi bile düşünen bir tip değildim."

"Bunu bilmiyordum."

"Neyse," deyip ayağa kalktım. "Gidelim."

Düğünün yapılacağı mekâna geldiğimizde bizi tüm detaylarında beyaz ve tozpembenin kullanıldığı bir yer karşıladı. Renklerin uyumu güzeldi ama tozpembe yerine mavinin tercih edilmesini isterdim. Pembe rengini tuhaf bir şekilde sevmiyordum. Bana itici geliyordu.

Mekânın girişi fazla abartılmış olmasına rağmen güzeldi. Süslemelerin üzerindeki beyaz çiçeklerle ışıklandırmalar hoşuma gitmişti. Davetlilerin oturacağı masaların örtüleri beyazdı. Sandalyelerin üzerine tozpembe süslemelerden takılmıştı. Masaların büyüklüğü dikkatimi çekmiş, Aysun Hanım'ın burada da abartıya kaçtığını fark etmiştim.

"Hoş geldiniz." Bir kadın sesi duyduğumda mekânı incelemeyi bırakıp sesin geldiği yöne doğru baktım. Karşımda elinde sümene benzeyen bir altlık ve kalemle duran, güzel bir kadın vardı."Selim Bey ve Masal Hanım, değil mi?"

"Evet, siz de Defne Hanım olmalısınız." Selim gülümseyerek kadına elini uzattı. "Annem bahsetmişti."

Adının Defne olduğunu öğrendiğim kadın başını evet anlamında sallayarak Selim'in uzattığı elini sıkıp gülümsedi. "Memnun oldum. Ne zamandır gelmenizi bekliyorduk. Sizin de fikirlerinizi almak istedik. Ama Aysun Hanım ancak bugün gelebileceğinizi söyleyince sizden sadece masa süslemeleri hakkında fikir alabileceğiz."

"Aslında," Selim elini ensesine götürüp etrafa göz gezdirmeye başladı. "Benim özellikle istediğim bir şey yok. Burası çok güzel olmuş. Eminim siz onları da bu yaptıklarımız gibi halledersiniz."

Defne Hanım elindeki kâğıda bir şeyler yazdıktan sonra bakışlarını bana doğrulttu. "Masal Hanım, sizin istekleriniz var mı?"

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Lütfen, tüm detaylarla siz ilgilenin."

"On yıldır bu alanda çalışıyorum ilk defa bir gelinin hiçbir detayla ilgilenmek istemediğine şahit oluyorum." Başını iki yana sallayarak tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Şaşırdım doğrusu."

"Düğüne kadar her şey hazır olur, değil mi?" Selim'in bu soruyu konuyu değiştirmek için sorduğuna emindim.

"Tabii, hiç şüpheniz olmasın."

"O halde gidelim," dedim Selim'e. "Burada yapacak başka işimiz kalmadı."

"Tamam,"

"İyi günler, kolay gelsin."

"Teşekkürler," dedi Defne Hanım yüzüne yayılan güzel bir gülümseme eşliğinde. "Sizin için en iyisini yapacağımdan hiç şüpheniz olmasın."

"İyi günler."

Arabaya doğru yürürken Selim'in telefonu çaldı.

"Efendim, güzellik?"

Güzellik?

"Cidden mi? Şaka yapmıyorsun, değil mi?" Selim'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken kollarımı göğsümde kavuşturup ayaklarımı ritimli bir şekilde yere vurmaya başladım. "Tamam bir tanem, hemen geliyorum."

Bir tanem?

Selim'in bir sevgilisi mi vardı?

Bölüm On Dört

Selim telefonu kapattığında ben de taksi bulabileceğim bir yere doğru yürümeye başladım.

"Masal, nereye?" Selim beni kolumdan tutup durdurdu. "Araba orada, unuttun mu?"

"Ben taksiyle giderim," dedim öfkeli bir sesle. Hâlâ aklım almıyordu. Benim yanımda sevgilisiyle nasıl olur da bu kadar rahat konuşabilirdi? "Sen de sevgilinle buluşmaya rahat rahat gidersin."

Selim kahkahalar atmaya başlayınca şaşkın bir şekilde ona baktım. Neden gülüyordu ki?

"Sen... Sen Roksen'i benim sevgilim mi sandın?"

"Roksen de kim?" Kaşlarımı havaya kaldırdım, neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın? Yoksa burada meraktan çatlamamı mı bekleyeceksin?"

Selim kahkahalarını kesip derin bir nefes verdi. "Roksen, benim kız kardeşim."

"Ne? Senin bir kız kardeşin daha mı vardı?" Şüpheli bir bakışla Selim'e baktım. "Bana niye söylemedin?"

"Bilmem, aklıma gelmemiştir."

"Kardeşin neredeydi?"

"İtalya'da üniversite okuyor. Telefonda, az önce konağa geldiğini söyledi. Aslında düğünden bir önceki gün gelecekti. Sürpriz yapmış." Selim elimi tutup beni arabaya doğru çekiştirdi, öyle hızlıydı ki elimi tutmasına bile sinirlenecek vakit bulamamıştım. "Seninle tanışmak için sabırsızlandığına eminim."

Selim arabayı konağın önüne park ettiğinde bir hareketlilik olduğunu gördüm.

"Burası neden bu kadar kalabalık?" diye sordum Selim'e emniyet kemerimi çözerken.

"Roksen'in gelişi şerefine konakta yemek dağıtılıyor sanırım,"

Selim'in söylediği gibiydi. Konağın bahçesine adeta çadırdan bir kent kurulmuştu. İhtiyaç sahibi insanların bu vesileyle karınlarını doyurmalarına çok sevinmiştim. Keşke elimden dünya üzerindeki tüm ihtiyaç sahiplerinin gereksinimlerini karşılayabilmek gelseydi. Keşke yapabileceğim tek bir hareketle tüm hastalıkları yok edebilseydim.

Roksen'le tanışmak için yukarı kata, salona çıktık. Ev halkı ortada görünmüyordu. Sadece Ediz ve Hande oradaydı.

Hande bizi gördüğünde, "Nihayet gelebildiniz," dedi. "Gözümüz yollarda kaldı."

"Çok mu sıkıldın?" Hande'nin yanına gidip yanaklarını sıktım. Ardından yanaklarına öpücükler kondurdum. "Geldik işte."

"Aslında," Hande Ediz'e bakıp gülümsedi. "Sıkılmadım. Siz alışverişteyken biz de Ediz'le Urfa'yı gezdik. Birkaç saat önce geldik eve."

"Niye şikâyet ediyorsun o zaman?"

"Arkadaşımı özledim, olamaz mı?" Hande bana sarılıp başını omzuma gömdü. "Hem de çok. Şimdiden söyleyeyim, Selim'i kıskanmaya başladım. Bu ne ya? Her gün berabersiniz."

"Yakında evlenecekler, Hande'ciğim," Aysun Hanım'ın sesini duyunca gözlerimi devirmeden edemedim. "Birbirlerini tanımaları, bunun için de bir arada olmaları gerekiyor."

Hande, Aysun Hanım'ın söylediklerine gülümsedi. Ama bu gülümsemenin nasıl bir anlamı olduğunu çok iyi biliyordum.

"Anne, nerede bu kız ?" Selim etrafa bakındı. "Ağabeyini hiç mi özlememiş acaba?"

"Özlemez olur muyum?" Roksen olduğunu tahmin ettiğim kız Selim'in kucağına atladı. Selim onu etrafında birkaç tur döndürdü. "Dünya'nın en yakışıklı ağabeyine kavuştum sonunda!"

Selim'in kız kardeşleriyle arasının bu kadar iyi olması beni sevindirmişti. Çünkü genellikle ağabeyler kız kardeşlerini sinir etmek için yaratılmış varlıklar gibi görünürlerdi gözüme. Evet, benimki öyle bir ağabey değildi. Ama böyle bir genelleme olduğu da aşikârdı.

Selim kardeşini kucağından indirdiğinde onu baştan aşağı süzdü. "Kilo mu aldın sen?" Bunu Roksen'i kızdırmak için söylediğini iki yaşında bir bebek bile anlardı.

"Ya, ağabey..." Üzülürmüş gibi yapıp dudaklarını büktü.

"Şaka yapıyorum, güzellik."

Kız Selim'e sitemle baktıktan sonra bakışlarını benimle buluşturdu. Çok güzeldi ve tıpkı Selim'e benziyordu. Uzun, sarı saçları dümdüzdü ve konağın abartılı ışıklarının altında parlıyordu. Gözlerinin rengi ne mavi ne

yeşildi. Bu iki rengin arasında bir renkti. Uzun boylu ve zayıftı. Fiziği mankenlere taş çıkartacak cinstendi.

"Sen Masal olmalısın, değil mi?" Bana doğru gelirken gözlerinin mavi olduğuna karar verdim. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum." Selim'in de aynı cümleyi kurduğunu hatırladığımda ona bakıp gülümsedim. O da bana göz kırptı.

"Merhaba," Yüzüme sıcacık bir gülümseme yerleştirdim. Aslında bunu ben değil, reflekslerim yapmıştı. "Tanıştığıma memnun oldum." Beklemediğim bir şekilde sarıldı bana. Bu kadar sıcakkanlı olacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Ben de öyle... Bu arada, söylemeden edemeyeceğim. Ağabeyimin anlattığından çok daha güzelsin."

Selim'in beni güzel bulduğunu biliyordum. Ama bunu başkalarına, özellikle de kardeşine anlatması hoşuma gitmişti. Göz ucuyla Selim'e bakınca, bana bir kez daha göz kırptı. Bu, gamzelerimin ortaya çıkmasına neden olacak kadar gülümseme neden olmuştu.

Yemek yedikten sonra Selim ve Ediz, Hande ile beni eve bırakmışlardı. Aysun Hanım, Roksen'in gelmesinin sevincinden midir bilmem, herhangi bir sorun çıkartmayarak beni şaşırtmıştı.

Annem kapıyı açtığında, Hande'yle beni görmenin sevinciyle zılgıtı bastı.

"Aman benim kuzularım gelmiş," diyerek ikimize de sarıldı. "Nasıl da özlemişim."

İçeri girdiğimizde babam da yanımıza gelmişti.

Hande'yi gösterip, "Düğün için geldi," dedim. "Hem de sizin hasretinize dayanamadı."

"Ne iyi etmişsen, kızım." Annem Hande'ye bir kez daha sarıldı.

"Hoş gelmişsen, kızım. Karnınız aç mı? Zehra bir şeyler hazırlayıversin size."

"Yok, biz konakta yedik. Odaya çıkıp dinlenmek istiyoruz."

"Nasıl isterseniz ama bir şeye ihtiyacınız olursa hemen bana sesleniverin."

"Tamam, teşekkürler."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Hande valizini odanın bir köşesine atıp, "Annenle babanı özlemişim," dedi.

"Onlar da seni çok özlemişler."

Eve gelmeden önce açık bulduğumuz bir marketten aldığımız abur cuburlar için, mutfaktan birkaç tabak ve bardak aldıktan sonra odaya döndüm.

"Mmm..." Hande tabaklara döktüğüm cipsle çikolatalara bakıp iç geçiriyordu. "Dünya'nın en güzel manzarası bu olsa gerek. Allah aşkına, bu hayatta cips ve çikolata kadar güzel olan bir şey daha var mı?" Hande çikolatalardan birini eline aldı. "Şu nasıl bir nimettir ya? Yediğin an mutlu oluyorsun resmen."

Kocaman bir kahkaha atarken ağzıma bir avuç dolusu cips tıkıştırdım. Evet, şu an bir ayı gibi davrandığımın farkındaydım. Ama söz konusu cips olunca hanımefendilik denen sözcük lügatimden siliniyordu.

"Bu gece dedikodu yapacağız, değil mi? Bak, o kadar malzeme var elimizde, yazık olur."

"Cehenneme gidersen tek sebebi gıybet olacak," deyip boğulmamak için kolamdan bir yudum aldım. "Gıybet yapmak için doğmuşsun."

Hande yeşil gözlerini kocaman açtı. "Bunu sen mi söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Benim için de aynı şey geçerli."

"Masal..." Hande konuya girme hazırlığındaydı. Sanki çok ciddi bir şey konuşacakmışız gibi bir tavır takınırdı. "Selim'i seviyor musun? Ben senin en yakınınım. Bunu benden gizleme. Hatırlıyor musun? Başlarda Ediz'i sevdiğimi kabullenmiyordum. Sen de beni bunu kabullenmem için zorluyordun. Şu an yaşanılan durumun da tam olarak böyle bir şey olduğunu hissediyorum."

Derin bir nefes verdim. "Biliyorsun, ben aşkı bulduğumda asla kaybetmek istemeyen biriyim."

"Onu gördüğünde kalbin çarpıyor mu?"

"Kalbim her an çarpıyor zaten," derken gözlerimi devirdim. "Bu klişeye hiçbir zaman inanmadığımı daha kaç kez söylemem gerekecek?"

Hande Allah'tan sabır istiyormuş gibi yukarı baktı. "Aşkın başka bir formülünü bilmiyorum, elimde bu var."

"Aşk, birini gördüğünde kalbinin hızla çarpıyormuş veya karnında kelebekler uçuyormuş gibi hissettirecek kadar klişe bir duygu olmamalı. Yani... Ne bileyim? Aşk, onu gördüğünde etrafındaki diğer insanlar yok olmuş, dünyada sadece sen ve o kalmış gibi hissettirebilir mesela."

"Ben sorumun cevabını aldım." Hande'nin yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. Bu gülümsemesini oldum olası sevmezdim. "Sen âşık olmuşsun, aşkın tanımını yapabildiğine göre... Hissetmeyen böyle şeyler söyleyemez."

"Bence ne yapalım, biliyor musun? Bir kanala senin sunacağın bir evlendirme programı için başvuru yapalım." Hande söylediğim şeye gözlerini devirirken ben kahkahalar atıyordum. "Evlendirme konusunda Aysun Hanım'la yarışabilirsin, o derece."

"Ben anladım, senin zamana ihtiyacın var. Selim'e âşık olup olmadığını hâlâ bilmiyorsun. Bunu bilmek için de zamana ihtiyacın var."

"Onunla evlendiğimizde," Parmaklarımla oynamaya başladım. "Selim'e âşık olmayacağım, Hande."

"Büyük konuşma. Aşk bu, ne zaman geleceği belli olur mu?"

Gıybetin ve sorgulamanın dibine vurduğumuz gecenin sabahında Selim'in attığı mesajla uyandım. Gerçi saat öğleye geliyordu. Ama benim için uyandığım saat kaç olursa olsun sabahtı.

"Arkadaşım yeni bir mekân açmış, bugün açılışı var. Eğer istersen birlikte gidelim." –Selim.

"Gidecek misin?"

"Mesajlarımı gizli gizli okumaya ne zaman bir son vereceksin?"

"Soruma cevap ver," Hande homurdanarak yatakta doğruldu. "Beni düşünme, ben bugün Ediz'leyim. Dün gezemediğimiz yerleri gezeceğiz."

Tüm gün evde oturup sıkıntıdan patlamaktansa Selim'le olmayı tercih ederdim. Bu sayede her gün biraz daha fala tanıyorduk birbirimizi. Kabul ettiğimi belirten cevabımı yazdıktan az sonra mesajımın karşılığı gelmişti.

"Seni yarım saat sonra alırım." –Selim.

Yataktan kalkıp duşa girdikten sonra giyindim. Tüm bunları yarım saat içinde tamamlama zorunluluğu iki ayağımın bir pabuca girmesine neden olmuştu.

"Sen ne ara bu kadar zevksiz biri oldun?" Hande saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaparken, yüzünü ekşitmiş bir şekilde üzerime giydiğim siyah gömlekle beyaz pantolona bakıyordu. "Dolabını falan mı yaktılar senin? Bunlar ne?"

Hande'nin çenesinin açıldı mı kapanmadığını bildiğim için çantamı alıp hızlı adımlarla, hoşça kal, diyerek odadan çıktım.

"Günaydın," dedim arabaya binerken.

"Günaydın."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir restorana. Sahibi en yakın arkadaşlarımdan biri. Adı Sait. Uzun zamandır şehir dışındaydı. Urfa'ya döneli çok olmadı. Döner dönmez de mekân açtı."

Kahvaltı yapmadığım için karnım çok açtı. Bu yemek bana çok iyi gelecekti. Aslında kahvaltı yapmadan yemek yemeye alışkın değildim. Ama şu anda başka seçeneğim yoktu.

Selim arabayı, önü açılış için süslenmiş olan bir restoranın önüne park eder etmez hızla indim. Bir an önce yemek yemek istiyordum. Dün gece yediğimiz abur cuburlar olmasa açlıktan bayılabilirdim.

Restorana girdiğimizde bizi kapıda Sait olduğunu tahmin ettiğim adam karşıladı.

"Hoş geldiniz."

Birbirlerine sarıldılar. "Hoş bulduk, kardeşim. Hayırlı olsun."

"Sağol, kardeşim." Sait bakışlarını benimle buluşturdu. "Sen Seda mısın, Selim'in sevgilisi?"

"Hayır," diyen Selim Sait'e kötü kötü baktı. "Nişanlım, Masal."

"Ah, öyle mi? Kusura bakma, karıştırdım." Sait elini içeri doğru uzattı. "Buyurun, lütfen."

Yemeğimizi yemeye başladık. Masanın üzerindeki negatif iyonlar öyle yoğundu ki onları neredeyse görecektim. Bir şekilde konuşacak bir konu bulmalı ve aramızdaki bu gerilimi sonlandırmalıydım.

"Neden ayrıldınız?"

Selim dalgın bir ifadeyle bana baktı. "Ne?"

"Seda'yla neden ayrıldınız?"

"Amerika'ya gideceğim için."

"Ayrılmayı kim istedi?"

"İkimizin ortak kararıydı," diyen Selim lafı ağzında geveledi. "Zaten aramızda ahım şahım bir bağ yoktu. Âşık değildik yani birbirimize. Ben hayatımda kimseye âşık olmadım."

Dudak büktüm. "Yazık sana."

"Bu konuyu neden kapatmıyorsun?" diye soran Selim sıkılmışa benziyordu.

"Aramızdaki gerilimi sonlandırmak için konuşacak daha iç açıcı bir konu bulamadın mı?"

Bazen Selim'in aklımı okuduğunu düşünüyordum.

"Tamam," Konuşacak bir konu bulmaya çalışıyordum. "Mmm... Buldum! Burcun ne?"

Selim bu söylediğime kahkahalarla gülmeye başlayınca ben de ona katıldım.

"Bak, seni güldürmeyi başardım."

"Evet, tuhaf ama sana olan kızgınlığım en fazla on dakika sürüyor."

"Ee," dedim sabırsız bir şekilde. "Soruma cevap vermedin. Burcun ne? Bak, bu anlaşabilmemiz için çok önemli bir şey. Eğer burçlarımız birbiriyle anlaşamayan burçlar kategorisindeyse evlilik işini iptal ediyoruz, ona göre."

"Oğlak. Senin?"

"Boğa."

"Birbirleriyle iyi anlaşabiliyorlar mı?"

"Oradan bakınca astroloğa benzer bir halim mi var?" Önüme düşen saçlarımı topladım. "Bilmiyorum, araştıracağım."

Selim'e fark ettirmeden gülümserken, Selim'i kıskandığıma inanamıyordum.

Bölüm On Beş

Aradan iki gün geçmiş, düğüne bir gün kalmıştı. Akşam kına gecesi yapılacaktı. Kına gecesi kız evinde yapılacağı için Aysun Hanım eve düğün hazırlıklarını yapan organizasyon şirketinden bir ekip göndermiş, bu yetmiyormuş gibi kendisi de dâhil olmuştu. Her ne kadarUrfa geleneğine göre kına gecesinin erkek evinde yapılması gerekiyorsa da sanırım Aysun Hanım İzmirli olduğu için batı geleneğine uymaya karar vermişti.

"Şaka gibi..." Hande yapılan hazırlıklara bakarken içini geçirdi. "Bu akşam kına gecen olacak, yarın da düğünün." Başını omzuma yasladı. "Resmen evleniyorsun, Masal."

Ağlamaya başlayacağımı anladığımda, "Gözyaşlarını akşama sakla," dedim.

"Günlerdir kendimi zor tutuyorum. Merak etme, gözyaşlarım bitmez."

"Evleniyor olmam birbirimizden ayrılacağımız anlamına gelmez." Hande'nin yüzünü avuçladım. Yeşil gözlerinde biriken yaşlar kendilerini bırakmışlardı. "Evet, artık sık sık görüşemeyeceğiz ama bana ihtiyacın olduğu an senin yanında olacağım. Sen benim en yakınımsın Hande. Seni asla bırakmam."

Hande bana sımsıkı sarıldı. Gözyaşlarının omzumu ıslattığını hissettim.

"Bugün elbet gelecekti zaten. Birgün yabancı bir adamın gelip seni benden alacağını biliyordum."

"Ne yapıyorsunuz siz?" Azra yanımızdan geçerken bizim bu halimizi görüp duraksadı. "İnanamıyorum yani size, bu kadar duygusallaşmanın ne âlemi var? Beni de ağlatacaksınız şimdi."

"Sen de gel o zaman," deyip kolumu açtım.

Hep beraber ağlaşıp, kendimizle dalga geçerek gülüştükten sonra hazırlıklara yardım etmek için bir yerlere dağıldık. Aysun Hanım benim yardım etmemi istememişti.

Odaya çıkıp yatağa uzandım. Dün gece kızlarla yaptığımız sohbet yüzünden uykusuzdum. Gündüz vakti yapılan şekerleme kadar tatlı bir şey yoktu bu dünyada.

Tam uykuya dalacakken telefonum çalmaya başladı, kimin aradığına bakmadan açarak kulağıma götürdüm.

"Efendim?"

Kulağıma yüksek dozda müzik sesi geliyordu.

"Masal." Sesin sahibi Selim'di. "Seni haberdar etmek için aradım. Bütün gece telefonum kapalı olacak."

Gelen müzik sesi ve Selim'in bu söylediği beni ister istemez korkutmuştu.

Yutkundum. "Neden?"

Arkadan gülüşme sesleri geldi. "Birtakım işlerimiz olacak."

"Selim!" diye bağırdım. "Neredesiniz siz?"

"Bekârlığa veda gecesindeyiz, nerede olacağız?"

"Bana bak, her neredeyseniz oradan hemen çıkıyorsunuz."

"Bu gece bekârlığa veda partim olacak, Masal. Ben senin kına gecene karışıyor muyum? Bırak da evli olmadan son gece istediğim gibi, rahat rahat eğleneyim."

"Senin vedana da partine..."

Selim sözümü kesti. "Şşş, tamam." Müzik sesi bir anda kesildi. "Şaka yapıyorduk."

Selim'le Ediz'in kahkahaları beni çileden çıkarırken uzandığım yatakta doğruldum.

"Bunlar hep o Ediz gerizekâlısının başının altından çıkıyor." Gözlerimi devirdim. "Değil mi?"

Selim ukala bir sesle, "Sana bir tavsiyem olacak," dedi. "Bu kadar kıskançlık bünyeye zararlı. Bence biraz azalt."

Gözlerimi büyülttüm. "Seni kıskanmak mı?"

"Evet, az önce yaptığın şey."

"Seni kıskanmadım. Ben kızları düşündüm. Sonuçta sevgilileri senin yanındalar."

"Ah, öyle mi?" Arkadan yine gülüşmeler geldi. Bunun neresi komikti? "Pardon, ben çok yanlış anlamışım o zaman."

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Öyle bir şey iddia etmedim."

Sinirlenip telefonu suratına kapattım.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de kıskanmıştım. Bu yüzden kendime kızmış, sinirimi Selim'den çıkartmıştım.

Bindallıyı giyip aynanın karşısına geçtim. Kıyafet adeta gözlerimi kamaştırmıştı. Başıma takacağım süslü tacı saymıyordum bile. Elbisenin rengi kırmızıydı ama tülleri mordu, üzerindeki sarı işlemelerle de adeta bir renk şöleni sunuyordu.

Ben aynadaki görüntüme dalmışken kuaför ve makyöz geldi.

"Masal Hanım, hazırlıklara başlayalım mı?"

"Tabii."

Kuaför saçlarıma su dalgası yapmış, onları başıma takılacak taca uygun bir şekilde toplamıştı. Taç da takıldıktan sonra üzerimdeki tüm hazırlıklarını bitirip gitmişlerdi.

"Masal, hayatımda gördüğüm en güzel gelin sensin." Hande'nin ağlamaklı sesi beni her ne kadar hüzünlendirsede makyajımın akmaması için ağlamadım. "Selim o kadar şanslı ki..."

"Selim yerine sen evlen o zaman Masal'la Hande," diyen Melek kocaman bir kahkaha atarken hepimiz ona katıldık. "Eğer sen evlenmek istemezsen ben seve seve evlenirim. Beni eşin olarak kabul eder misin, Masal?"

"Ne ara değişti tercihlerin?" Azra Melek'e sahte bir şaşırmışlıkla baktı. "Doruk bunu duyarsa biter."

"Geyiği kesin," Hande kapıdan gelen sesleri duymuş olmalıki elini dudağına götürüpsus işareti yaptı. Bu hâli bana hemşireleri anımsatmıştı. "Birileri geliyor, Aysun Hanım galiba."

Hande'nin dediği gibi olmuş, içeri Aysun Hanım girmişti.

"Masal, inanmıyorum, ne kadar güzel görünüyorsun." Aysun Hanım elini ağzına götürüp bana hayranlıkla baktı.

"Teşekkür ederim, Aysun Hanım."

"Eğer hazırsan aşağı inelim, misafirler seni bekliyorlar."

"Tamam."

Aşağı indiğimizde beni büyük bir kalabalık karşıladı. Sanki tüm Urfa oradaymış gibiydi. Bu küçük eve bu kadar çok insanın nasıl sığabildiğini merak ederken gözüme

annem takıldı. Bir köşeye geçmiş, içli içli ağlıyordu. Daha önce söylendiği gibi yapıp aile büyüklerinin ve akrabaların ellerini öptüm. Çoğunun kim olduğunu bilmiyordum bile. Kına gecesi için diğer üç ablam da gelmişti. Onları da öptükten sonra sıra annemle Aysun Hanım'a geldi. Bunu her ne kadar yapmak istemesemde Aysun Hanım'ın da elini öptüm.

Bir anda verilen müzik misafirlerin oynamaya başlamasına neden olunca, bunu fırsat bilerek annemin yanına gittim.

"Anne..." Ona sımsıkı sarıldım. "Neden ağlıyorsun?"

Beni baştan aşağı süzünce ağlaması daha da şiddetlendi.

"Kuzum, seni bu hâlde gördüğüme inanamıyorum."

"Anne, ağlama, beni de ağlatacaksın."

"Böyle günler ağlamak içindir," dedi annem gülümserken. Bense, bir insanın ağlarken güldüğünde ne kadar güzel göründüğünü fark etmiş, hayranlıkla anneme bakıyordum. "Özellikle de kız anneleri için."

"Hadi, oyun zamanı!" Hande gelipbeni annemin yanından alarak misafirlerin oynadığı yere getirdi. "Gelinsiz oyun mu olurmuş? Döktüreceğiz, hadi!"

Çalan şarkı Mezdeke'ydi. Biri beni öldürebilir miydi?

"Ben oynamayacağım," diye bağırdım kendini Mezdeke'ye kaptırmış olan Hande'ye.

Hande beni kolumdan tutup durdurdu. "Sensiz devam edemem."

Güldüm. "Edebilirsin."

"Ama sen gelinsin, asıl oynaması gereken kişi sensin." Hande dudaklarını büküp bana o hiç sevmediğim köpek yavrusu bakışını attı. "Hep bugünün hayalini kurdum. Hayallerimi yıkamazsın."

Hande'nin ısrarlarına dayanamayıp oynamış ama buna sadece on dakika kadar dayanabilmiştim. Oturduğumu gören misafirlerde beni ayıplarcasına bakınca, Aysun Hanım müziği kestirmiş, kına yakma işlemine geçilmesine karar vermişti.

Başıma kırmızı bir örtü örtüp, beni ortada duran bir sandalyeye oturttular. Önde elinde mumlu kına tepsisini tutan bir kadın, onun arkasından kızlar, etrafımda dönmeye başladılar. Amaçları beni ağlatmaktı. Bunun için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar, acıklı acıklı türküler söylüyorlardı.

Ağlamam fazla uzun sürmemişti.

Ağlama, ağlatmaâdeti de tamamlandığında Aysun Hanım ellerime altınlar koydu. Tepsiyi taşıyan kadın da ellerime kına yaktı. Kına yakıldıktan sonra ellerime kırmızı tülbentler bağlandı. Kınalar misafirlere dağıtılmaya başlandı.

Eğlence kaldığı yerden devam ederken oyun havalarına, insanların eğlenmelerine dayanamayarak mutfağa gittim. En azından orada biraz olsun nefes alabilirdim.

"Masal, ne oldu?" Ablalarımdan biri olan Fatma, beni mutfakta görünce şaşırdı. "Bir şey mi istedin?"

"Yok," dedim derin bir nefes alıp verirken. "İçeride çok bunaldım da kalabalıktan biraz kaçayım dedim."

"Mmm..." Fatma mutfağın camından dışarı bakarken gülümsüyordu. "Kaçmak için mutfağı tercih etmen kötü olmuş. Bence dışarı çıkmalısın."

"Neden?"

"Seni görmek isteyen biri var."

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Selim."

Fatma'nın yanına gidip onun gibi camdan bakmaya başladım. Selim ellerini ceplerine sokmuş evin önünde

volta atıyordu. Yüzünden anladığım kadarıyla oldukça sıkılmıştı.

"Hadi, git."

"Şey... Doğru olur mu?"

Fatma kıkırdadı. "Daha ne duruyorsun? Hadi, git."

Ellerim tülbentlerle bağlı olduğu için bana kapıyı açtı. Selim'in yanına gittim. Beni gördüğünde, öyle bir baktı ki kalbimin eridiğini hissettim. Kendime gelmek için derin bir nefes alıp verdim.

"Beni görmeye mi geldin?"

"E-evet," Selim'in kekelemesine her ne kadar gülmek istesemde bunu yapmadım. "Sana mesaj attım ama görmedin herhalde."

Ellerimi gösterip kocaman bir kahkaha attım. "Sence bu ellerle telefonuma bakmam mümkün mü?"

"Kına yakıldı demek."

"Evet, neyseki bitti. Korkunç bir şeydi." Evi gösterdim. "Şimdi de içeride oynuyorlar."

"Sen de onlara katılmalısın."

"Yok," Gözlerimi kocaman açıp başımı şiddetle iki yana salladım. "Kalsın."

"Enerjini yarına saklıyorsun, değil mi?"

Selim'e ne demek istediğini anlamamış gibi baktım.

"Düğünde oynamak için yani."

"Ya, ne demezsin."

"Bu gece senin için özel bir gece, tadını çıkar."

"Sen neden buradasın? Siz bekârlığa veda gecesi yapmayacak mıydınız?" Aklıma Selim'in beni telefonda kandırdığı an gelince kaşlarımı çattım. "Sanırım eğlenceniz erken bitti."

Selim başını hayır anlamında salladı. "Hayır, bitmedi. Eğlence tam gaz devam ediyor. Ben bir ihtiyaç var mı diye geldim. Birazdan yine yanlarına gideceğim."

"Dansözleri bırakıp buraya geldiğin için teşekkür etmem gerekmiyor, değil mi?" Gözlerimi kıstım. "Çünkü böyle bir şey yapmayacağım."

Selim bana inanamıyormuş gibi baktı. "Dansözler mi? Orada dansöz vardı ve benim bundan haberim yok, öyle mi?"

"Bilemiyorum artık." Bakışlarımı Selim'den kaçırdım. "Belki de başka birileri vardır, orasını tam olarak bileme-yeceğim."

Selim kahkahalarla gülmeye başlayınca yeniden ona baktım.

"Orada dişi sinek bile yok, merak etme. Eğer bana inanmayacaksan seni oraya götürebilirim."

"Merak falan etmiyorum. Neden bunda bu kadar ısrarcısın?"

"Masal," Hande'nin sesini duyunca ona baktım. "Herkes seni soruyor. Ne yapıyorsunuz burada?"

"Yok bir şey," dedim Selim'e gözlerimi kısarak bakarken. "Selim de gidiyordu zaten."

İçeri girdiğimizde bir roman havasının çaldığını duydum. Bu havalar çaldığında kendimi durduramıyordum. Bu havaların bir gizemi vardı, buna emindim. Kına gecesi bir-iki saat sonra bitmiş, misafirler yavaş yavaş dağılmaya başlamışlardı. Misafirleri yolcu ederken öyle uykuluydumki Hande beni yere düşmemem için tutmuştu. Odaya çıkıp üzerimdekilerden kurtuldum. Makyajımı temizledikten sonra da kendimi yatağa attım. Bu, evlenmeden önceki son gecem olacaktı.

Bölüm On Altı

Gözlerimi yeni bir güne açtığımda tarifi mümkün olmayan bir hissizlik yaşıyordum.

O gün gelmişti.

Yataktan kalkıp kendimi banyoya attım. Duş almam gerekiyordu. Soğuk suyun beni iyi hissettirmesine ihtiyacım vardı. Duştayken, Selim'le evlendiğimizde neler olacağını düşünüyordum. Selim'in iyi bir insan olduğu şüphesizdi. Ama onu yeteri kadar tanımıyordum. Evlendikten sonra değişip değişmeyeceği hakkında da bir fikrim yoktu. Aklımdaki soru işaretleri beynimi kemirip yok edecek kadar çoktular.

Duş aldıktan sonra banyodan çıkıp giyindim. Telefonumu elime aldığımda saatin on olduğunu gördüm. Bu saate kadar odaya kimsenin gelmemesine şaşırmıştım. Acaba, tüm bunlar bir rüyaydı da ben o rüyadan mı uyanmıştım? Saçmaladığımı fark ederek telefonu yatağın üzerine atıp saçlarımı kurutmaya başladım.

"Masal, uyandın mı?"

Saç kurutma makinesiyle işimi bitirdiğimde fişini çekip Hande'ye bakarak gözlerimi devirdim. "Oradan bakınca hâlâ uyuyor gibi bir halim mi var?"

"Aslında seni uyandırmaya gelecektim. Ama yorucu bir gün olacak diye uyandırmadım." Hande yanıma gelip yüzüme yakından bakmaya başladı. "İyi ki uyandırmamışım. Düğün boyunca vampirler gibi dolaşmanı istemezdim."

"Aysun Hanım geldi mi?" diye sordum saç kurutma makinesini banyoya götürürken.

"Hayır."

"İyi bari rahat rahat kahvaltımızı yaparız."

Aysun Hanım beni şaşırtarak kuaför ve makyöz ile ikindi vaktine yakın bir vakitte gelmiş, gelir gelmez de gelini hazır etme mesailerine başlamışlardı.

Makyajım tamamlanınca kuaför, "Nasıl bir model istersiniz?" diye sordu.

"Su dalgası."

"Su dalgası mı?" Aynadan Aysun Hanım'a baktım. Kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu. "Kına gecesinde sesimi çıkartmadım ama bu düğün, Masal. Topuz yaptırmalısın."

Aysun Hanım'la kavga etmek istemiyordum.

"Tamam, topuz olsun ama sade bir topuz."

Kuaför beni anlamış gibiydi. Gülümseyerek başını tamam anlamında salladı.

Saç ve makyaj tamamladıktan sonra gelinliğimi giymek için yukarı, odaya çıktım. Gelinliğim gardırobun içindeydi ama onu oradan almaya bir türlü cesaret edemiyordum. Hande anlamış olacaktı ki gelinliği alıp giymem için bana verdi.

Giyinip aynanın karşısına geçtim. Gelinlik çok güzeldi. Çok beğenmiştim. Fransız dantelinden yapılma askılar gelinliği taşıyabilecek kadar ağır ama bir o kadar da zarifti. Dantel bölümü gelinliğin göğüs kısmında da kullanılmıştı, altında ise şeffaf bir kumaş vardı. Dantelin bittiği bölümde üst ve alt kısmı ayıran satenden bir kemer vardı. Gelinliğin alt kısmı tülden oluşuyordu. Ne az ne de fazla kabarıktı. Kemerin alt kısımlarındaki dantel desenlerinden başka bir ayrıntısı yoktu. Gelinliğin kuyruğu uzundu ama abartılacak kadar değildi. Duvağım da tıpkı gelinliğim gibi sadeydi ama uzunluğu neredeyse boyum kadardı.

"Allah'ım, bayılacağım galiba." Hande'nin bakışlarını gördüğümde gülümsedim. "Bu nasıl bir güzelliktir?"

Hande yanıma gelip beni aynadan izlemeye başladı.

"Çok yakışıklı ve iyi bir adamla evleneceksin. Her genç kızın hayalindeki adam kocan olacak. Bak, bu geceyi hayatında ilk ve son kez yaşayacaksın. Yani bir insan hayatında en fazla kaç kere evlenir ki? Bu gecenin tadını çıkar. Hande duvağımı düzeltip ekledi, "İleride pişman olacağın şeyler yapma. Belki ileride Selim'i sevecek, ona âşık olacaksın ki ben şu an bile âşık olduğunu düşünüyorum, ama olsun."

"Anlaşıldı," dedim Hande'ye dönerken. "Bugünü bana nasihat verme günü olarak geçireceksin."

"Ben senin en yakınınım, Masal ve sana bu, en önemli gününde yardımcı olmak zorundayım," diyen Hande gülümsedi. "Lütfen, benim hatırım için bu gecenin tadını çıkar."

"Tamam, elimden geldiğince dediklerini yapmaya çalışacağım."

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Hande gözleri uzaklara dalarken. "Küçükken sana çok asabi olduğun için

evde kalacağını söylerdim. Ama sen bunu hiç dert etmez, bana kızmazdın."

"Evet, çünkü evlenmek gibi bir niyetim yoktu."

"Gel buraya," Hande duvağımın bozulmamasına dikkat ederek bana sarıldı. "Seni çok özleyeceğim."

"Ben de."

"Hep mutlu ol, senden tek isteğim bu."

"Tamam," derken buna inanmadığımı Hande de biliyordu ama bir şey demedi. O sırada dışarıdan gelen davul ve zurna seslerini duymaya başladık. Hande heyecanla pencereye koşturdu. "Selimler gelmiş."

Gelinliğimin eteklerini kaldırarak pencereye gittim. Oldukça kalabalık bir halde beni almaya gelmişlerdi. Hande bana bakıp gülmeye başladı. *"Gelin olmuş gidiyorsun, bana veda ediyorsun..."* Allah'tan sesi güzeldi. Yoksa başka türlü çekilmezdi. *"Sakın ağlama diyorsun, ağlamamak elde değil..."*

Azra ve Melek bir anda odanın içine daldılar.

"Maviş, bu ne güzellik?" Azra yanıma gelip bana sarıldı. "Keşke Selim'in yerinde ben olsaydım."

Hande elini ağzıyla kapattı. "Bu kız niyeti bozdu, söyleyeyim."

"Ben de Azra gibi düşünüyorum." diyen Melek kahkaha atmama neden oldu. "Selim'i boş ver, benimle evlen. Hukuk okuyorum, bir arabam var, evi de sen istersen krediyle alırım. Elektrik aldın mı benden?"

Kızlarla kahkahalarla gülerken kapı tıkladı. Hande heyecanla, "Selim geldi!" diye bağırdı. "Sen burada bekleyeceksin, biz de Selim'den para alacağız."

"Ne? Para mı?"

"Gelenekler..."

Kızlar kapıya koşarken ben de onların bu hallerine güldüm. Hande kapıyı yarım bir şekilde açtı. "Hoş geldiniz, damat bey."

"Bu manzarayla karşılaşacağımı bildiğim için hazırlıklı geldim, Hande Hanım." diyen Selim cebinden üç tane iki yüzlük çıkarıp kızlara dağıttı. Ama kızlar hâlâ kapının önünde adeta birer bekçi gibi duruyorlardı. "Ne? Yetmez mi?"

"Bizden kız almak o kadar kolay değil."

Selim cebinden yine üç tane iki yüzlük çıkarıp kızlara dağıttı. "Yeterli mi?"

"Eh," dedi Hande burun kıvırır bir şekilde. "Yeter."

"Artık Masal'ı görebilir miyim? Fotoğrafçıya gitmemiz gerek, zamanımız yok."

Kızlar bana son bir kez baktıktan sonra dışarı çıktılar. Selim içeri girdi.

Selim üzerine tam oturan damatlığı ve tıraşı iledüğün için özenle hazırlanmıştı, öyle yakışıklı görünüyordu ki... Bir an kalbimin duracağını hissettim.

"Seni almaya geldim," Bana doğru yaklaşmaya başladı. Onun bana doğru attığı her adım kalp atışlarımı hızlandırıyordu. "Hazır mısın?"

Yutkundum. "Evet."

Selim yanıma geldiğinde bana büyülenmiş gibi bakmaya başladı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Sana söylemek istediğim şeyler var," diyen Selim yüzümü avuçladı. "İnan bana, seni çok mutlu edeceğim. Eğer aklında benimle ilgili soru işaretleri varsa onları yok et ve bu düğünün tadını çıkar. Anlaştık mı?"

Başımı yavaşça tamam anlamında salladım.

"O halde gidelim."

Aşağı indiğimizde tüm ev halkı bizi kapının önünde bekliyorlardı. Annem, babam, ablalarım... Ağabeyim yoktu çünkü o da Fahriye'yi almaya gitmişti, berdel olacağımız için düğünlerimiz birlikte yapılacaktı.

Babam belime kırmızı kurdeleyi takıp "Hayırlısı olsun," dedi. "Bir yastıkta kocayın."

Babam geri çekildiğinde annem bana sarıldı. Öyle sıkı sarılmıştıki bir an kemiklerimin kırılacağını sandım.

"Kızım, yavrum... Çok mutlu ol, bunun için hep dua edeceğim."

"Teşekkür ederim, anneciğim."

Dışarı çıktığımızda davul zurna çok daha neşeli bir şekilde çalmaya başladı. Etraftaki insanlar sayamayacağım kadar çoktular. Herkes bize iyi dileklerde bulunuyordu.

Sıkıcı bir fotoğraf çekiminin ardından düğün yerine gelmiş, ağabeyim Yavuz ve Fahriye'yle buluşmuştuk, evlenecekleri için çok heyecanlı ve mutluydular.

"Heyecanlı mısın?" diye soran Selim'e bakıp başımı iki yana salladım. Selim buna bozulmuş gibiydi. "İnsan evleneceği için heyecanlanmaz mı?"

"Sadece fazla rahat bir insanım. Sanırım o yüzden."

Selim bir şey demedi, zaten o sırada düğün alanına girmemiz için anons yapılmıştı.

Nikâh masası çok farklıydı, çok. Bu masaya oturduğum andaetraftaki sesler, renkler, insanlar kayboldu sanki.

"Siz Masal Yılmaz," Adımı duyduğumda irkilerek nikâh memuruna baktım, adımdan önce söylediklerini duymamıştım. "Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenizle Selim Varol'u kocalığa kabul ediyor musunuz?"

"Evet."

"Siz Selim Varol, hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenizle Masal Yılmaz'ı karılığa kabul ediyor musunuz?"

Selim bana baktı, o bakışta nelerin gizli olduğunu ikimizden başka kimse bilemezdi.

"Evet."

Nikâh memuru, şahitlerimiz Hande'yle Ediz'e de gerekli soruları sorduktan sonra imzalamamız için defteri verdi. Ellerim titreye titreye imzayı atıp defteri Selim'e verdim. Defterle olan işimiz bittikten sonra ayağa kalktık. Nikâh memuru aile cüzdanını bana verdi. Selim duvağımı açıp alnıma küçük bir öpücük kondurduğunda bir alkış tufanı daha koptu, insanlar alkışlamaya ne kadar da meraklıydılar. Yavuz'la Fahriye'nin nikâhı da kıyıldıktan sonra dans etmeye başladık. Bu, dünyadaki en saçma şeylerden biriydi.

"Resmen evliyiz." Selim bu söylediğine inanamıyormuş gibi bir kez daha tekrarladı. "İnanabiliyor musun, evliyiz."

Gülümsedim. "Evet, çok değişik bir duyguymuş."

Dans çilesi bittiğinde kendimi oturmamız için ayrılan masaya attım. Bütün gece buradan kalkmayacaktım. Düğün boyunca sadece Hande'nin ısrarlarına dayanamayıp bir kez oynamış, hiçbir halaya katılmamıştım. Bu, Aysun Hanım'ın gözünden kaçmamış, bana tüm gece boyunca ezici bakışlarla bakmıştı.

"Masal," Düğün bittiğinde teyzemle eniştem vedalaşmak için yanımıza geldiler. "Bu şekilde evlenmeni istemezdik. Ama böyle olması gerekiyormuş." Teyzem ağlamaya başlayınca ben de kendimi tutamayıp ona katıldım. "Umarım çok mutlu olursun. Diyecek başka bir şey bulamıyorum."

"Sağ ol, teyze." Teyzeme sımsıkı sarıldım. Onu hiç bırakmak istemiyormuşçasına..."Seni çok seviyorum, çok."

"Ben de seni, bebeğim."

Teyzemden sonra enişteme de sarıldım. "Prenses, çok mutlu olmanı diliyorum." Yanaklarımı sıkan enişte min de gözleri dolmuştu. Ama erkeklik gururuna yediremediğinden ağlamayı ısrarla reddediyordu. Eniştem yanımızda

durarak bizi sessizce izleyen Selim'e baktı. "Masal'a iyi bak. Onu sana emanet ediyorum."

Selim enişteme elini öptü. "Hiç şüpheniz olmasın, efendim."

Teyzemle enişteme arkasından uzun uzun baktım. Kim bilir onları bir daha ne zaman görecektim?

"Masal," Selim benim bir yerlere daldığımı fark etmiş olacaktı ki beni dürttü. "Gitmemiz gerekiyor."

Etrafa bakındım, kimse kalmamıştı.

"Herkes gitti mi?"

"Evet."

"Hey, biz daha buradayız," Hande'yle Ediz arkamızdan geldiklerinde gülümseyerek Hande'ye baktım. Şu an ona çok ihtiyacım vardı. Ediz yanımıza geldiklerinde Selim'in sırtına vurdu. "Damat Bey, bu ne acele ya?"

"Canım!" Hande bana sarıldı, kokusunu içime çektiğimde biraz olsun rahatladım. "Ayrılık vakti geldi demek."

"Ayrılık mı?" Ediz Hande'ye yandan bir bakış attı. "Sonsuza dek ayrılmıyorsunuz ya."

"Görüyorsun, değil mi? Odunlukta bir numara. Hatta yakında bundan daha iyi bir dereceye bile sahip olabilir."

"Hadi hadi, gençleri rahat bırakalım," Ediz Hande'nin elini tuttu. "Daha eve gidecekler, bir sürü işleri var onların."

Ediz'in söylediklerine gözlerimi kocaman açarken onun bıyık altından güldüğünü gördüm.

Hande'ye bakıp, İstanbul'a ne zaman dönüyorsunuz?" diye sordum. "Teyzemle eniştem de sizinle birlikte dönecekler, değil mi?"

"Evet, uçağımız yarın saat ikide kalkacak."

"Tamam, yarın görüşürüz." Hande'ye bir kez daha sarıldım. "Seni seviyorum."

"Ben seni seviyorum."

Konağa geldiğimizde Selim'in yengelerinden biri beni bundan sonra Selim'le kalacağımız yatak odasına çekmiş, duymak istemediğim şeylerden bahsetmişti. Onu dinliyormuş gibi yapıp içimden şarkı söylemiş, duyduğum kısımları da sindirmeye çalışmıştım.

"Bitti mi?" dedim sonunda dayanamayarak. "Bu kadarı yeterli, değil mi?"

"Bitti." Kadın oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru ilerledi. "İyi geceler."

Gözlerimi devirdikten sonra ben de oturduğum yerden kalktım, banyoya girip gelinlikten kurtuldum. Saçlarımı da çözdüğümde benden mutlusu yoktu.

Banyodançıkınca Selim'in odada olduğunu gördüm. Bana yaklaşırken ne yapacağımı bilmiyordum.

Bölüm On Yedi

Selim yüzümdeki endişeyi gördüğünde başını iki yana sallayarak derin bir nefes verdi.

"Masal, endişelenmene gerek yok." Elleriyle yüzümü kavradı. "Sana istemediğin hiçbir şey yapmam. Bu, ne kadar sürerse sürsün."

Öyle rahatlamıştım ki...

"Teşekkür ederim." Gülümsemeye çalıştım. "Çok sağ ol."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

"O halde artık uyuyalım mı?" Kendimi yatağa attım. "Çok yoruldum, uyumak istiyorum."

Selim bu hâlime gülerken başını tamam anlamında sallayıp yanıma yattı.

"Sen ne yapıyorsun?" Selim ne demek istediğimi anlamamış gibi bana baktı. "Sen burada değil," Odadaki kanepeye benzer koltuğu gösterdim. "Orada yatacaksın."

"Sana istemediğin hiçbir şey yapmam derken bu kadarını da kastetmemiştim," diyen Selim şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu. "Bunu bana yapmayacaksın, değil mi?"

"Hadi," dedim elimi sallarken. "Yolcudur Abbas, bağlasan durmaz."

Selim gözlerini kısarak bana baktıktan sonra yataktan kalkıp kendine bir pike ile yastık alarak koltuğa yattı.

"Bu yaptığını hiç unutmayacağım," derken homurdanıyordu. "Burası çok rahatsız."

"O zaman daha rahat bir koltuk alırız. Hallederiz yani, merak etme."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

İlk defa yeni bir güne evli biri olarak uyanmıştım. Ama diğer Günlerden farklı hissetmiyordum. Gerinerek yatakta doğrulup halen uyumakta olan Selim'i izlemeye başladım. Uyurken bile yakışıklı olabilen nadir erkeklerdendi. Yakışıklı olduğu kadar da tatlı görünüyordu. Üzerine örttüğü pike yere düşmüştü, zaten o kadar dar bir koltukta bu olmasa şaşırdım. Uyanmaya başladığını fark ettiğimde onu izlemeyi keserek yataktan kalktım.

"Masal," dedi uykulu bir sesle. "Saat kaç?"

Komodinin üzerindeki saate baktım. "Sekiz."

Selim kalktı. "Birazdan kahvaltı başlayacak, annemle babamın elini öpeceğiz. Duşa önce sen gir, ben beklerim."

"Tamam."

Kahvaltıya indiğimizde bizim yüzümüzde açması gereken güller Aysun Hanım'la Murat Ağa'nın yüzünde açıyordu.

"Günaydın," diyen Aysun Hanım'ın keyfini bozmayı çok istiyordum. Bunu da yapacaktım.

"Günaydın, anne."

Selim, Murat Ağa'yla Aysun Hanım'ın elini öptü. Bana baktığında sıranın bende olduğunu anlayarak aynı şeyi yaptım.

"Masal, bugün annenle babanın da elini öpmeye gideceğiz." Aysun Hanım çayından bir yudum aldıktan sonra fincanı tabağına bıraktı. "Kahvaltıdan sonra gideriz."

"Tamam, Aysun Hanım."

"Bu arada, bana bundan sonra Aysun Hanım değil, anne de."

Aysun Hanım'a anne demek mi?

"Hadi oğlum, çıkalım." Murat Ağa ayaklandığında Selim de onunla birlikte kalktı. "Şirkette yapacak çok iş var. Düğün telaşından hepsini unuttuk."

Selim yanağıma bir öpücük kondurup kulağıma, "Gerçekçi olmalıyız," diye fısıldadı. "Görüşürüz."

Selim'le Murat Ağa çıktıklarında Aysun Hanım gülümseyerek bana baktı.

"İlk defa baş başa kalıyoruz."

"Evet, daha önce sizinle pek konuşma fırsatımız olmadı." Çayımdan bir yudum alırken ağzıma bir domates atıp iştahlı bir şekilde çiğnedim.

"İstanbul'a kaç yaşındayken gittin? Oraya okumak için gittiğini söylediler."

"Liseye başlamadan önce. On dört yaşındaydım."

Aysun Hanım kahvaltısı bittiğinde, hizmetliler tarafından getirilen kahvesini içmeye başladı.

"Okumak güzel şey, değil mi?"

"Evet, kesinlikle." Konuyu Aysun Hanım'a getirmeyi düşünüyordum. "Selim anlattı. Siz de bir zamanlar mimarlık öğrencisiymişsiniz."

Aysun Hanım fincanı tabağına bırakıp sanki yıllar öncesine gidiyormuş gibi gözlerini sabit bir noktaya dikti.

"Evet, güzel yıllardı. Öğrenci olmak her ne kadar zor olsada keyifli bir şeydi."

"O günlere dönmek ister misiniz?" diye sorduğumda, Aysun Hanım bana ne demek istediğimi anlamadığını belli eden bir bakış attı. "Eğitiminize kaldığınız yerden devam etmeyi istemez misiniz, Aysun Hanım?"

"Eğer devam etmek isteseydim buna hiçbir güç mani olamazdı zaten. Ben aşkı, Murat'ı tercih ettiğim için buradayım ve bu yaptığımdan da zerre pişman değilim."

Aramızda bir sessizlik oldu.

"Hadi, hazırlan da çıkalım." Aysun Hanım kahvesini bitirdikten sonra ortadaki sehpaya bıraktı. "Geç kaldık."

"Tamam."

Eve geldiğimizde, yaptığım ilk iş kendimi annemin kollarına atmak oldu.

"Dur, deli kız," dedi annem gülerken. "Düşürecektin beni."

Ağabeyim küçük bir kahkaha attı. "Küçükken ana kuzusu derdim, kızardı bir de bana."

Annemden ayrılıp ağabeyime de sarıldım. Babamın elini öpmek için etrafa bakındım ama yoktu.

Ağabeyim kimse duymadan, "Masal," dedi. "Ters giden bir şey yok, değil mi? Sana iyi davranıyorlar mı?"

Gülümsedim. "Evet, merak edilecek bir şey yok." Ağabeyim kolunu omzuma atıp saçlarıma bir öpücük bıraktı. İçeriye, salona geçtik. Fahriye de annesiyle hasret gideriyordu. Onları izlerken elimde olmadan gülümsedim.Aradan iki saat geçmiş, hasretler giderilmişti. Gerçi ailelerimizle daha dün görüşmüştük. Ama bu, çok farklı bir durumdu. Selim'in geldiğini gördüğümde, yerimden kalktım, gidip ona kapıyı açtım.

"Hoş geldin."

Selim şaşırarak, "Beni karşılamaya bu kadar hevesli olduğunu sanmıyordum," dedi.

Güldüm. "Tamam, istemezsen bir daha karşılamam."

Selim bir şey demeden içeri girip annemin elini öptü. Bu hareketi hoşuma gitmişti.

"Masal, çıkalım mı artık?" diye soran Selim saatine baktı. "Şimdi çıkarsak ancak yetişiriz."

"Tamam, gidelim."

Havaalanına doğru yol alıyorduk.

"Onları İstanbul'a ziyaret etmeye gideriz, değil mi?" diye sordum merakla Selim'e bakarken. "Teyzemle eniştemden, özellikle de Hande'den ayrı kalmaya alışkın değilim ben."

Selim gülümsedi. "Tabii, gideriz."

Havaalanına girdiğimizde bizimkileri bulmamız hiç de zor olmamıştı. Uçaklarının kalkmasına yarım saat vardı.

Derin bir nefes verirken yan masada oturan iki kadını izlemeye başladım. Kadınlar belki arkadaş, belki de kardeşlerdi. Yaşlarının elliyi geçmeyeceğinden, hatta elli bile olmadığından emindim. İzmir uçağının anonsu yapıldığında yüzlerine düşen hüzün, veda vaktinin geldiğini haykırıyordu. İzmir'e gidecek olan kadın ayağa kalktı. Birkaç saniye sonra diğeri de onunla vedalaşmak için kalkmıştı. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. İzmir yolcusu arkasına bakmadan kaderin onu götüreceği yere doğru yürümeye başladı. Diğeri de az önce oturduğu ahşap sandalyeye kendini bırakıverdi. Bu kadar kolay mıydı? Kadın aralarındaki bağın ne olduğunu bilmediğim ama hakkında bazı tahminlerim olduğu diğer kadına bakmaya devam etti. Ta ki o gözden uzaklaşıncaya kadar. Mavi gözlerinin altında yaşlar birikmiş, yüzü tarifi mümkün olmayacak bir şekilde hüzünle harmanlanmıştı. Kadın

çaresizce başını iki yana sallayıp elini valizine atarak ayağa kalktı. Şimdi gitme sırası ondaydı.

İşte bu yüzden vedalardan nefret ediyordum. Küçükken bir yolculuğun gidiş kısmı bana her zaman sıkıcı ama bir o kadar da gizemli gelirdi. Çünkü gideceğim yerde beni nelerin veya kimlerin beklediğini bilmiyordum. Dönüş kısmı ise benim için tam bir faciaydı. Bu kısmı hiç sevmiyordum. Alıştığım insanlardan, diyarlardan ayrılmak istemiyordum. Yaşadığım tatlı anları tekrar tekrar yaşamak istiyordum. Vedalar kötüydü, çok kötüydü.

"Veda vakti geldi." Teyzemin kırık sesiyle birlikte İstanbul uçağının anonsunu duyarken, düşüncelerimden sıyrılarak teyzeme bakmıştım. "Hadi bakalım."

Teyzeme daha önce sarılmadığım kadar sıkı sarıldım. "Bana verdiğin tüm emekler için teşekkürler, teyze. Seni çok seviyorum."

"Ben de, canım benim." diyen teyzem beni öptükten sonra enişteme de sarıldım.

"Başın ne zaman sıkışırsa, bana ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacağım. Bunu sakın unutma, olur mu?"

Başımı yavaşça tamam anlamında salladım. Kendimi konuşabilecek kadar güçlü hissetmiyordum.

Tüm tayfayla vedalaştıktan sonra sıra en zor olana, Hande'ye gelmişti. Hande benim ikizim gibiydi. Birbirimizden ayrı geçirdiğimiz günlerin sayısı bir elin parmağını geçmeyecek kadar azdı. Şimdi, nasıl olacaktı da ondan ayrılacaktım?

"Maviş," dedi Hande titrek bir sesle. Yeşil gözleri sulanmıştı. "Bu, bir veda değil."

Hande'ye sarıldım, sarılmamız neredeyse iki dakika sürmüştü.

"Sonsuza kadar ayrılmıyoruz, sadece bundan sonra farklı şehirlerde yaşayacağız, o kadar."

"Sen kendini böyle mi avutuyorsun?"

"Bazen avutmak gerek, değil mi?"

Başımı iki yana sallarken Hande'ye bir kez daha sarıldım. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni."

Onlar gittikten sonra az önce gördüğüm kadın gibi ağlamaya başladım.

Bölüm On Sekiz

Konağa geldiğimizde akşam yemeğine katılmayıp direkt odaya çıkmış, kendimi yatağın içine adeta gömmüştüm. Selim'in odaya girdiğini görünce gözyaşlarımı sildim. Beni ağlarken, çaresiz bir hâlde görmesini istemiyordum.

"Masal," Selim beni gördüğünde gözlerini büyütüp hızlı adımlarla yanıma geldi. "Sen hâlâ ağlıyor musun? Ben de uyuduğunu sanıyordum. Ağladığını bilseydim seni yalnız bırakmazdım."

"Vedaları sevmiyorum. Beni ağlatıyor işte böyle." dedim dudak büküp.

Selim yatağın ucuna oturup yüzüme yapışan saçları aldı. "Üzülme. Ben varım. Evet, belki beni Hande kadar sevmiyor olabilirsin. Ama sana onun yokluğunu hissettirmemeye çalışacağım. Her zaman yanında olacağım."

Selim'in yaptığı bu konuşmadan çok etkilenmiş, bu yüzden ağlamayı kesmiştim. "Teşekkür ederim," dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Sana akşam yemeği hazırlatacağım," diyen Selim ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Tam ben buna itiraz edecekken, "İtiraz istemiyorum, Masal." dedi.

Selim odadan çıktığında arkasından kıkırdadım. Tıpkı Hande gibi ağlarken beni güldürmeyi başarabilen nadir insanlardandı. Akşam yemeğini bana tepsiyle getirmişti. Buna şaşırırken yatakta doğruldum. Tepsiyi kucağıma bıraktığında kendimi adeta bir bebek gibi hissetmiş, şımarmıştım. Tepsinin üzerinde benim sevdiğim yemeklerden köfte, makarna ve patates üçlüsü bulunuyordu, içecek olarak da kola vardı.

"Şimdiden söyleyeyim, eğer bunu bana her akşam yaparsan şımarır, sürekli isterim."

"Başka bir isteğiniz, hanımefendi?" Selim bana bakıp alaylı bir şekilde gülümsedi. "Bu odaya bu tepsiyle girdiğimi aşiretten biri görseydi, beni ağalıktan men ederlerdi. Bence bu kadarına şükretmelisin."

Küçük bir kahkaha atarken yemeği mideme indirmeye başladım.

"Sevdin mi?"

"Evet." Ağzıma kocaman bir köfteattığımda boğulacak gibi oldum. Ama kola bunun gerçekleşmesini engellemişti. "Çok lezzetli olmuş. Yapanın ellerine sağlık."

"Afiyet olsun ama yerken boğulmamaya dikkat etsen iyi olacak."

"Takılmasan olmayacak, değil mi?"

Selim kaşlarını hayır anlamında yukarı kaldırdı. "En büyük zevklerimden biri seni kızdırmak."

Selim'e büyülenmişçesine baktım. "Neden bu kadar iyisin?"

"Sen benim kötü halimi daha görmedin." Göz kırptı. "O yüzden böyle söylüyor, iyi olduğumu düşünüyorsun."

"Hmm... Yani içinde bir yerlerde bir psikopat var da ben henüz onun varlığıyla tanışmadım mı?"

"Gizemli olmak iyidir, merak uyandırır." diyen Selim çarpıkça gülümsedi.

Yemeğimi bitirdikten sonra Selim'i rahatsız etmek istememiş, tepsiyi mutfağa ben götürmüştüm. Odaya geri döndüğümde Selim'in koltukta uyumaya çalıştığını gördüm. Orada yatarken çok acı çektiği belliydi. Onu her ne kadar yanıma çağırmak istesem de yapmadım. Bunun için zamana ihtiyacımız vardı.

"İyi geceler," dedim yatağa girerken.

"Sana da."

Sabah banyodan gelen su sesleriyle uyanmış, Selim'in yattığı koltukta olmadığını görmüştüm. Uykulu bir hâlde yataktan kalkarken saatin kaç olduğuna baktım. Epey geç olmuştu.

O sırada banyodan gelen su sesi kesildi. Birkaç dakika sonra Selim banyodan belinde bir havluyla çıktı. Su damlacıkları Selim'in saçlarından dökülüp havlunun olduğu yere doğru kendilerine bir yol çiziyorlardı.

"Kusura bakma," diyen Selim hızlı adımlarla gardırobun yanına gitti. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Sorun değil."

"Gerçi," Selim bana bakıp gülümsedi. Bunu yaparken göz kırpmayı da ihmal etmemişti. "Ben artık senin kocanım. Beni böyle görmenin bir sakıncası yok. Hatta bu duruma kendini alıştırmalısın."

Gözlerimi kısarak Selim'e baktım. "Bence sen banyodayken kayıp yere düşüp kafanı bir yerlere çarpmışsın."

Selim ukala bir şekilde gülümserken, "Bunu sana hatırlatırım," dedi. "Hem de öyle bir anda hatırlatırım ki bu söylediklerini yutmak zorunda kalırsın."

Meydan okuyan bir şekilde, "Lütfen hatırlat," dedim. Üzerimi değiştirmek için birkaç parça kıyafet alıp banyoya girdim.

Kahvaltıdan sonra Selim ve Murat Ağa şirkete gitmişler, Aysun Hanım da işlerinin olduğunu söyleyerek dışarı çıkmıştı. Roksen'le ben konakta kalmıştık. Odada sıkılmaktan patlama durumuna geldiğimde kendimi dışarı atıp görümcemin yanına gitmeye karar verdim.

Odasının önüne geldiğimde kapıyı hafifçe tıklattım. Ama içeriden bir ses gelmedi.

Kapıyı yavaşça açtım. Roksen kulaklıklarını takmış, yatağında uzanıyordu. Kapıyı tıklattığımda neden duymadığını anlayınca gülümseyerek yanına gittim. Yüzünü kapatan saçlarını kulaklarının arkasına doğru götürdüm. Ağlıyordu.

Gözlerimi kocaman açarak, "Roksen," dedim. "Ne oldu?"

Beni gördüğü an hâlinden utanır gibi oldu. Ama bu durum fazla sürmedi. "Neden ağlıyorsun?"

"Masal," diyerek, uzandığı yatakta yavaşça doğruldu. "İyi ki geldin. Başımdaki derdi senden başka kimseye anlatamazdım. Oysa birilerine anlatmaya öyle çok ihtiyacım var ki..."

Yüzüne yapışan sarı saçlarını çekip, az önce diğerlerine yaptığım gibi kulaklarının arkasına doğru götürdüm. "Tabii, bana anlatacaksın. Seni dinliyorum."

"İtalya'dayken bir sevgilim vardı." Sevgili meselesi, daha doğrusu aşk meselesi olduğunu zaten anlamıştım. Ama neler olup bittiğini tahmin edemiyordum.

"Yoksa seni aldattı mı?"

"Hayır." Histerik bir şekilde gülerek yeşil gözlerini sevinçle bana dikti. "O, benimle evlenmek istiyor."

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. "İnsan sevgilisi onunla evlenmek istiyor diye ağlar mı hiç?"

"Tabii, ağlamaz. Asıl sorun da burada başlıyor zaten. Dün akşam anneme bu konudan bahsettim ama annem onun İtalyan, üstüne üstlük bir de Hristiyan olduğunu öğrenince beni dinlemedi bile." İki gözü iki çeşme ağlıyordu. "Ama en kötüsü de okulumu Türkiye'deki bir üniversitede tamamlayacağımı söylemesiydi."

"Ne?"

"Alessandro ile olan tüm bağımı kopartmaya çalışıyor. Bu yüzden de okuluma Türkiye'de devam edeceğimi, aksi takdirde beni okula göndermeyeceklerini söyledi."

"Ben annenle konuşacağım. Eğer ondan olumlu bir yanıt alamazsam konuyu ağabeyine açacağım." Uzun, ince parmaklara sahip elini tutarak ona destek olduğumu belli ettim. "Elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bana sarıldı. "Çok teşekkür ederim, Masal. İnan bana, bu yaptığını hiçbir zaman unutmayacağım."

Elimi sırtına koyup rahatlatmaya çalıştım. "Teşekkür etmene gerek yok."

Aysun Hanım'ın dışarıdan gelen sesini duyduğumda harekete geçme zamanı olduğunu anlayıp ayağa kalktım. "Gidip onunla bu konu hakkında konuşacağım."

"Tamam," derken gülümsüyordu. "Bunun için sana minnettarım."

"Lafı bile olmaz," derken odadan çıkmıştım. Aysun Hanım'ı konağın en büyük salonunda otururken gördüğümde yanına gittim. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirmeyi unutmamıştım elbette.

"Masal," dedi Aysun Hanım beni gördüğünde. "Gel, gelin-kayınvalide biraz sohbet edelim. Akşam yemeğe de inmedin. Bir problem mi var?"

"Biliyorsunuz, dün bizimkiler İstanbul'a döndüler. O yüzden dün akşam benim için biraz zorlu geçti. Ama şimdi iyiyim, bir problem yok."

"Sevindim,"

"Ben sizinle bir konu hakkında konuşmak için gelmiştim," Aysun Hanım'ın yanındaki büyük, kırmızı sedire oturdum. "Önemli bir konu, Roksen hakkında."

Aysun Hanım onunla ne konuşacağımı anlamış olacak ki yüzü bir anda değişti. "Sana da anlattı demek,"

"Evet. Ben de ona yardımcı olacağımı söyledim."

"Bu da ne demek?"

"Aysun Hanım, aşkın dili, dini, ırkı, mezhebi yoktur. Roksen'i sırf İtalyan ve Hristiyan bir delikanlıyı seviyor diye bu şekilde cezalandırmanızı doğru bulmuyorum. O genç bir kız ve kendi kararlarını kendi alabilecek yaşta. Lütfen, kızınızın sevdiği adamla evlenmesine ve okuluna devam etmesine izin verin."

Aysun Hanım alayla bir kahkaha attı. "Sen..." Bana küçümseyen bir şekilde bakarken saçlarını omuzlarının ardına savurdu. "Sen kim oluyorsun da kızımın geleceği hakkında yorum yapabilme hakkını kendinde buluyorsun?"

Bölüm On Dokuz

Konaktan ağlayarak çıkmış, nereye gittiğimi bilmeden koşturmaya başlamıştım. Neden? Neden hep ağlamak zorundaydım? Bunu hak edecek ne yapmıştım? Cidden, insanları anlayamıyordum.

Cebimdeki telefonun titrediğini hissettiğimde koşmayı kesip durdum. Arayan Selim'di. Ne tesadüf(!) Aysun Hanım ben konaktan çıkarken buna müdahale edememiş, sanırım bu yüzden konaktan ayrıldığımı Selim'e söylemişti.

"Efendim?"

"Masal, neredesin?"

"Kafamı dinlemeye ihtiyacım var, tamam mı?"

"Masal, bana nerede olduğunu söyle. Konağa gitmeyiz. Bu gece dağ evinde kalırız."

"Zaten artık konakta kalmak istediğimi sanmıyorum."

Selim derin bir nefes verirken, "Neredesin?" diye sordu. "Seni almaya geleceğim."

"Konaktan fazla uzaklaşmadım. Eski bir araba tamircisinin karşısındayım."

"Tamam, hemen geliyorum."

Gelip beni alması ve dağ evine ulaşmamız kısa bir zaman sürmüş bu sürede neredeyse hiç konuşmamıştık. Anlaşılan sakinleşmemi bekliyordu ama eve vardığımızda sinirlerim hâlâ bozuktu. Aysun Hanım'a olan kızgınlığım bir nebze olsun geçmemişti.

"Al," Selim bana sakinleşmem için yaptığı papatyaçayını uzattı. "Lütfen, bunu içtikten sonrasakinleş artık."

Bardağı ellerimin arasında alırken "Bu, o kadar da kolay olmuyor," dedim. "İnsan aşağılanmayı kolay hazmedemiyor. Tabii, sen nereden bileceksin? Hayatında hiç aşağılandın mı? Muhtemelen sen de annen gibi insanları aşağılamış, ağa oğlu olduğun için herkesten üstün tutulmuşsundur."

"Anneme olan öfkeni benden çıkarmaya çalışma, Masal."

"Peki; kimden, neyden çıkarayım? Çünkü bu öfke bana fazla geliyor."

Selim merakla bana baktı. "Annem sana ne dedi de bu kadar çileden çıktın? Düşünüyorum ama bulamıyorum, ne demiş olabilir ki?"

Elimdeki bardağı koltukların yanlarında bulunan sehpalardan birine bırakıp Selim'e döndüm. Kardeşinin bana anlattıklarını, ona anlatmalı mıydım bilmiyordum. En fazla ne olurdu ki? Selim'in bilmesi belki deRoksen için daha iyi olacaktı. Nihayetinde anlayışlı bir insandı. Üstelik kardeşini çok seviyordu.

"Bu, nasıl anlatılır bilemiyorum." Gözlerimi Selim'e götürdüm. "Bir ağabeye."

"Konu Roksen'le mi alakalı?"

"Evet,"

"Anlatmayacak mısın?"

"Ama kızmayacaksın."

"Tamam, anlat."

Sabahki konuşmaların hepsini olduğu gibi anlattım. Selim bir müddet düşündü, aramızda uzun bir sessizlik oldu. Devam etmem gerektiğini düşündüm. "Roksen'i çok kötü bir hâlde buldum. Odasına gittiğimde ağlıyordu. Annenle, gerekirse de seninle konuşacağımı söyledim. Aysun Hanım'la konuştuğumda bana bağırmaya başladı. Ben kimmişim de onun kızının geleceğine karışıyormuşum."

"Annem adına senden özür diliyorum," diyen Selim beni şaşırtmıştı. "Annem böyle bir insandır. Ani çıkışları vardır. Ama sonra yaptıklarından pişman olur. Eminim senden özür dileyecektir. Bu konuda bir şüphen olmasın."

"Peki, bu konuda sen ne düşünüyorsun? Roksen'in sevgilisiyle evlenmesine senin rızan olur mu?"

"Bu, babamın bileceği bir iş... Biliyorsun, aşiretin reisi o. Ama bana sorarsan benim açımdan hiçbir sorun yok. Roksen, benim göz bebeğimdir. Onun üzülmesini, tek bir kılına bile zarar gelmesini istemem. Eğer o adamı seviyorsa tabii evlenebilir. İnsanların ırkları veya dinleri umurumda değil."

Söyledikleri beni çok mutlu etmiş, bir anda kendimi ona sarılırken bulmuştum. Selim ona sarılmamı beklemiyormuş gibiydi. Ama yine de bana sarıldı. Ben de kokusunu içime çektim. Bu kokuyu seviyordum.

Kollarından ayrıldığımda, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Beni konağa dönmem için zorlamayacaksın, değil mi? Oraya gitmek istemiyorum, en azından yarına kadar. Bu gece burada kalalım, lütfen. Sana yemek bile yaparım, o derece."

Selim söylediklerime gülerken, "Tamam," dedi. "Kalalım. Ama senin yapacağın yemekleri yeme konusunda biraz tereddütlüyüm. Bu genç yaşımda zehirlenerek ölmek istemiyorum."

Selim'in başına bir şaplak geçirdim. Ama bu, onun canını acıtmamış, kahkaha atmasına neden olmuştu. "Zıkkımın kökünü yersin o halde, çok lezzetlidir."

"Senin yapacağın yemeklerden daha lezzetli olacağı kesin."

Gözlerimi devirirken bir anda TV ünitesinde gördüğüm filmlere göz atmaya başladım. Neredeyse hepsi aksiyon, macera ve korku filmiydi. Bu tür filmlerden hoşlanmıyordum. Gözüme en iyi kapaklardan birine sahip olan *Bir Gün* filmi takıldı, onu elime alırken Selim'e bakıp gülmeye başladım. "Bu filmi izleyecek kadar romantik olduğunu bilmiyordum. Allah bilir *The Notebook* falan da vardır."

"Benim film arşivimde romantik filmlere yer yoktur," diyen Selim yanıma geldiğinde filmi elimden alıp incelemeye başladı. "Bunu hayatımda ilk kez görüyorum. Roksen'in işi olmalı."

"Tamam, o zaman bunu izliyoruz." Selim itiraz edecekmiş gibi oldu. "Beni kıracak mısın?"

"Ben mısır patlatmaya gidiyorum. İstediğin filmi seç."

Film birbirlerini uzun zamandır seven ama bunu birbirlerine, hatta kendilerine bile itiraf edemeyen, iki yakın arkadaşı anlatıyordu. Romantik filmleri sevdiğim için bu filmi de sevmiş, favorilerime eklemiştim.

"Görüyorsun, değil mi?" Selim ağzına attığı mısırlardan konuşamıyordu. Onun bu haline kahkahalarla gülmeye başlayınca bana ters bir bakış attı. "Birbirlerini seviyorlar ama bunu itiraf edemiyorlar, çok saçma."

"Bazı insanlar sevgilerini kolay kolay belli edemezler. Bazıları da sevgilerini saklamaktan hoşlanırlar."

"Cidden, böyle mi düşünüyorsun?"

"Aslında bu, cinsiyete göre değişiyor. Kadınlar sevgilerini erkeklere nazaran daha çok içlerinde yaşıyor, itiraf etmekten çekiniyorlar. Düşünsene, bir kadın sevdiği adama açılıyor. Ama o adam, öküz mü demeliyim bilmiyorum, kadınla dalga geçiyor. Bence bu, bir kadının başına gelebilecek en kötü şeylerden biri. Ama erkekler için durum çok daha farklı. Bir erkek bir kızdan yüz bulamadı mı, hop diğerine. Kadın, duygularını yıllarca kalbinde tutarken adam bir başka kadına âşık olabiliyor. Bu, çok acımasızca."

Selim kolasından bir yudum aldı. "Bu, bir genelleme."

"Evet, öyle olmayan kadınlar, erkekler de vardır mutlaka."

Selim film bittiğinde televizyonu kapattı. "Seninle uzun uzadıya bu konu hakkında konuşmak isterdim. Ama karnım çok acıktı. Bir şeyler hazırlayıp yiyelim mi? Eğer hayır dersen açlıktan seni bile yiyebilirim, ona göre."

Kahkaha atarken ayağa kalktım. "Tamam, hazırlayalım."

Selim dolaba ve çekmecelere bakarken ben de mısır tabaklarıyla kola bardaklarını makineye koydum.

"Elimizde sadece bu var," diyen Selim bir paket, açılmamış makarnayı gösteriyordu. "Hem lezzetli, hem pratik."

"Bence de. O zaman sen makarnayı haşla, ben de sosu hazırlayayım. Domates var mı?"

"Bahçede olacaktı, getireyim."

Selim elinde birkaç domates ve biberle geri dönmüştü.

Domateslerin kabuklarını soydum ve biberleri küçük küçük doğradım. Küçük küçük doğranan sebzeleri yemeyi daha çok seviyordum.

"Acı sever misin?" Sorduğum sorunun farkına, soruyu sorduğumda vararak kahkaha atmaya başladım. Selim de bana katıldı. "Kusura bakma, Urfalı olduğunu bir anlığına unuttum."

"Hem Urfalı hem İzmirli. Belki de acıyı sevmiyorumdur."

"Sevmiyor musun?"

"Seviyorum."

Soslu makarnamız hazır olduğunda salondaki yemek masasında afiyetle yemeye koyulduk. Öyle lezzetli olmuştu ki yetmeyecek diye korkuyordum. Geçmişimde iki tencere makarnayı mideye indirdiğim bir rekorum vardı.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Bunca zaman hayatta kalmayı nasıl başarabildin? Yani nefes almadan yemek yiyorsun da."

Gözlerimi kıstım. "Komik miydi?"

"Üstelik zayıfsın. Senin bu şekilde yemek yediğine kimse inanmaz."

"Metabolizmam hızlı çalışıyor benim."

Selim gülerek, "İyiki öyle," dedi. "Yoksa ciddi bir kilo problemin olabilirdi."

Selim'i kızdırmak için elime bir fırsat geçmişti.

"Ne iyi hatırlattın. Ben de ne zamandır bir spor salonuna yazılayım diyordum. İstanbul'dayken sürekli yüzmeye giderdim. Burada da gitmek istiyordum. Bildiğin, iyi bir spor salonu var mı?"

Selim yemek yemeyi bırakıp çatal ve bıçağını tabağının kenarına koydu. Bakışlarındaki sertlik bende gülme hissi uyandırıyor, ama oyuna devam etmek istediğim için kendimeengel oluyordum.

"Spor salonu, yüzme?" dedi soru sorar gibi. "Bence hiç gerek yok. Sen gayet formundasın."

"Aa, olur mu öyle şey? Ben sporu formda kalmak için değil, sağlıklı bir yaşam sürmek için yapıyorum." Dudaklarımı büktüm. "Galiba senin bildiğin bir spor salonu yok. En iyisi ben araştırayım. Tabii, bunun için bir de alışveriş yapıp sporda giyilecek kıyafetler almam lazım. Gerçi ben yüzeceğim için sadece mayo alsam yeter."

Selim ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Bunun için benden izin almadın."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "İzin almam mı gerekiyordu? Biz karı koca değiliz, Selim. Evet, kâğıt üzerinde evli görünüyor olabiliriz. Ama sen benim kocam değilsin. Bu yüzden senden izin almam gerekmiyor."

Aniden öyle sinirlenmişti ki bu oyuna bir son vermem gerektiğini anladım.

"Tamam, itiraf edeyim." Ellerimi bir polisin karşısındaki hırsızın teslim olurken kaldırdığı gibi kaldırdım. "Seni kızdırmak istedim ve bir şaka yapayım dedim. Ama itiraf et sen de fena yedin."

"Bunun intikamını alacağım."

Yemekten sonra odalarımıza çekilmiştik. Konakta olmadığımız için ayrı odalarla kalabilme fırsatımız olmuştu. Selim bunu başta reddetse de sonra kabul etmişti.

Yatağa yatar yatmaz göz kapaklarım kapanmaya başlamış, kendimi uykunun huzurlu kollarına bırakmıştım.

Bölüm Yirmi

Selim'in erkenden şirkette olması gerektiğinden dağ evinden çıkmış, konağa gitmiştik. Evden ayrılmadan önce bana Aysun Hanım'la kavga etmemem gerektiğini söylesede ona aldırmadım, bundan sonra kendisiyle yıldızımız pek barışmayacak gibi görünüyordu.

Aysun Hanım'a görünmeden çıkıpRoksen'in odasına gittim, neyse ki odalarımız birbirlerine yakındı.

Roksen endişeyle oturduğu koltuktan kalkıp yanıma geldi. "Annemle benim yüzümden tartışmışsınız, çok üzüldüm. Neler oldu? Neredeydiniz?"

"Endişelenmene gerek yok," Onun kalktığı koltuğa ben oturdum,

"Dün Selim'le dağ evine gittik, gece orada kaldık. Benim kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı, iyi oldu."

Roksen bana hâlâ endişeyle bakıyordu, mavi gözlerinin üzerine düşen sisleri görebiliyordu. "Ağabeyime olanlardan bahsettin mi? Bizden haberi var mı?"

Derin bir nefes verdim. "Evet, ona anlatmak zorunda kaldım."

"Ne dedi?" diye sordu heyecanla. Selim'in bu konu hakkındaki düşüncesi onun için çok önemli olmalıydı. "Kızdı mı?"

Gülümsedim. "Hayır, evliliğinize onay verdi." Öyle sevindi ki sevincini bana sarılarak kutladı. "Selim'in bu problemi çözeceğine eminim,"

"Çok teşekkür ederim, Masal. Sen olmasaydın ne olurdu, bilmiyorum." derken, gözleri halının üzerindeki desenlere takılı kalmıştı. "Buradan neden gittim, biliyor musun? Annem yüzünden. O, hiçbir zaman benim isteklerimi kabul etmedi, onun bana seçtiği hayatı yaşadım. Liseden mezun olurken kendime bir söz vermiştim, buradan gideceğim diye... İşte bu yüzden İtalya'ya gittim, tek sebebi buydu."

Aysun Hanım'ın otoriter bir insan olduğunu onunla ilk kez karşılaşan herkes anlardı."İnsan kaçmak istiyor, değil mi? Ama insan bir şeyin değerini onu kaybetmeden anlayamıyor."

Güldüm. "Bunu söyleyeceğime inanmayacaksın ama sen de Aysun Hanım'ın değerini bilmelisin, çok geç olmadan."

"Haklısın. Ben annemi çok seviyorum, sadece onun bazı davranışlarına katlanamıyorum, hepsi bu."

"Seni çok iyi anlıyorum," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Cidden."

Kapı tıklandığında ikimizde irkildik, içeri gelecek kişinin Aysun Hanım olma olasılığı bizi korkutmuştu.

Roksen tok bir sesle, "Gir."dedi.

Tam da tahmin ettiğim gibi gelen Aysun Hanım'dı Ben ondan kaçmaya çalıştıkça o beni buluyordu, istemediğin ot burnunun dibinde biter misali.

Aysun Hanım bakışlarını üzerime çevirip, "Masal, konuşmak için vaktin var mı?" dedi. Hayır, desem ne değişecekti? Eninde sonunda bu konuyu konuşmak zorunda kalacaktık.

"Evet,"

"Terasa çıkalım, bize kahve yapacaklar."

"Tamam, geliyorum."

Aysun Hanım başını tamam anlamında sallayıp odadan çıktı. "Masal, sakin ol, tamam mı?" diyen Roksen tam kalkacakken beni kolumdan tuttu. "Annemi az çok tanımışsındır, fevri bir insan, yapacağın tek yanlış hareket senin için kötü olur."

"Evet, biliyorum," dedim başımı iki yana sallarken. "Merak etme, sakin olacağım."

"Tamam."

Terasa geldiğimde Aysun Hanım'ın kahvesini yudumladığını gördüğümde bir an için ne kadar da çok kahve içtiğini düşündüm. Acaba onu bu kadar sinirli yapan şey kahve miydi? Tam karşısındaki hasır berjere oturdum.

"Seninle ne hakkında konuşmak istediğimi biliyorsun," diyen Aysun Hanım elindeki fincanı eğilerek sehpaya bıraktı. "Ben özür dilemeyi beceremem Masal, ama sana söylediklerimin yanlış olduğunu kabul ederim."

Ah... Cidden mi?

"Roksen, benim için çok değerli. Benim için tüm evlatlarım çok değerli ama kızlarımın içinde hedefleri olan, kariyer yapmak isteyen bir tek o var. Biliyorsun, ben eğitimimi tamamlayamadım. Roksen'in başarılı bir hayatı olmasını, kariyerinin zirvelerine tırmanmasını istiyorum. " Aysun Hanım gözlerini uzaklara, Urfa'nın taş evlerine çevirdi. "Bana evlenmek istediğini söylediğinde adeta çıldırdım. İstediği şey bir kıyafet değil, evlilik. Buna nasıl müsaade edebilirim? Üstelik Türk olmayan, Hristiyan

biriyle. Urfa'nın en güçlü ağalarından birinin kızı bir Hristiyan'la evlenecek, olacak şey mi bu?"

Çok yanlış düşünüyordu, her zaman olduğu gibi. Sanırım hayatımın sonuna kadar Aysun Hanım'ın hiçbir fikrine katılmayacaktım.

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra konuşmaya başladım. "Aysun Hanım, bir anne olarak endişelerinizi anlayabiliyorum ama bunlar yersiz endişeler. Roksen evlendiğinde okulunu bırakmayacak ki, üstelik kariyerine de devam edecek. Anlamıyorum, evlilik neden kariyerin önüne konan bir pranga olsun ?"

"Bilmiyorsun, Masal... Evlendiğin zaman sadece sen olmazsın, ikiniz olursunuz, kocan ve sen. Hayatınızla ilgili kararları beraber alır, hayatınıza bazı kısıtlamalar getirirsiniz. İleride çocukları olduğunda ne olacak? İşini bırakmak zorunda kalacak. Bu, bir pranga değil de nedir?"

"O, bu dünyaya sadece çalışmaya gelmedi, değil mi? O da âşık olabilir, evlenebilir ve bir çocuk sahibi olabilir. Aysun Hanım, kızınızın mutluluğunu düşünmelisiniz."

"Bu, ucu açık bir konu. Uzun uzadıya düşünmeli ve tartışmalıyız."

"Hanımlar, ne kaynatıyorsunuz?"

Selim geldiğinde kendimi uzun süredir içinde olduğum bir denizden çıkartılmış gibi hissettim, nefes alıyormuş gibi. "Ben de sohbete dâhil olabilir miyim?"

"Hayır, olamazsın."

"Nedenmiş?" Selim yanıma gelip berjerin kolçağına oturup yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Evliliğimizin gerçekçi görünmesini sağlama bahanesiyle beni kaç kez öpmüştü? Bu konuyu da konuşmamız gerekiyordu. "Yoksa kızsal bir mevzu mu?"

"Ben gideyim de yemeklere bakayım," Aysun Hanım, Selim'in olanlardan haberdar olmadığını sanıyordu. "Yemekte görüşürüz."

Aysun Hanım'ın gittiğine emin olduktan sonra Selim'e kızgın bir bakış attım.

"Ne? Neden öyle bakıyorsun?"

"Beni öpmekten vazgeçer misin artık?"

Selim gülümsedi. "Vazgeçemiyorum." Bu söylediği nedense hoşuma gitmişti.

"En azından annenle babanın yanında öpme, utanıyorum."

Selim çapkın bir şekilde, "Ha yani seni baş başa kaldığımızda mı öpeyim?" dedi. Göz kırptıktan sonra fısıldadı, "Bence de, ben de öyle olmasını isterim."

Murat Ağa'da eve geldiğinde akşam yemeği için masaya oturmuştuk.

"Evet," dedi Aysun Hanım heyecanlı bir sesle. "Size, daha doğrusu Selim ve Masal'a bir sürprizim var."

Merakla Aysun Hanım'a baktım.

"Sizi Bodrum'a balayına gönderiyorum."

Bölüm Yirmi Bir

Korktuğum şey başıma gelmişti. Murphy Kanunları diye bir şey vardı, *Secret*adlı bir kitapta okumuştum. Kanunların temeli bu söze dayanıyordu, *"Eğer bir işi halletmek için birden fazla olasılık varsa ve bu olasılıklardan biri istenmeyen sonuçlar veya felaket doğuracaksa; kesinlikle bu olasılık gerçekleşecektir.* "Şu an içinde bulunduğum durumun özeti tam olarak bu olmasa da buna benziyordu.

"Balayı mı? Gerek yoktu..."

Aysun Hanım keyifle gülümsedi, sanki yaptığı sürpriz bayılmışız gibi. "Gerek olmaz mı hiç? Otel rezervasyonunu yaptırdım, uçağınız yarın sabah saat sekizde kalkacak. Biliyorum, size daha önce söylemem gerekirdi ama sürpriz yapmak istedim.

"Çok iyi düşünmüşsün, anne." Selim'in yüzünde açan güllere şaşırmadan edemedim, onun da balayına gitmek

istemeyeceğini sanıyordum ama yanılmıştım. "Ne zamandır bir tatile ihtiyacım vardı, bu tatile de Masal ile çıkmak çok güzel olacak."

Selim'e gözlerimi kısarak baktım. "Kesinlikle."

"O halde gidip hazırlanın, yarın erken kalkacaksınız."

Aysun Hanım'a itaat edip odamıza gelmiş, hazırlıkları yapmaya başlamıştık. Eşyaları bavula koyarken bir yandan da söyleniyordum. "İnanamıyorum sana, Selim. Neden reddetmedin? Balayına gidip de ne yapacağız?"

"Ne güzel tatil yapacağız işte, senin için kabul ettim."

Selim de kendi bavulunu hazırlıyordu.

"Tatile gitmek istemeyen ilk insan olarak dünya tarihine geçebilirsin."

Aslında Selim doğru söylüyordu, hiç yoktan tatil yapacaktım.

"Onları koymayacaksın, değil mi?" Selim bavula koyduğum bikinilere bakıp başını şiddetle iki yana salladı. "Onları giymene asla müsaade etmem, asla."

Bikinileri elime aldım. "Ne var ki bunlarda?"

"Sorun da orada zaten, hiçbir şey yok."

"Bana karışamazsın, Selim." Bikinileri bavula koydum. "Bunları çok beğenerek aldım, giymek için sabırsızlanıyorum."

"Tamam, sen bilirsin, Bodrum'a gittiğimizde onları keseceğim."

Ellerimi belime koyup Selim'e baktım. "Giyeceğim şeylere karışma hakkını sana kim verdi?"

"Ben senin kocanım, Masal."

"Hayır, değilsin. Sen benim sadece kâğıt üzerinde kocamsın."

"Bu, hiçbir şeyi değiştirmez."

Selim'in beni kıskanması hoşuma gidiyordu ama giyeceğim şeylere karışamazdı, öyle bir hakkı yoktu.

"Tartışmak istemiyorum, Selim."

Selim bir şey demeyip bavulunu hazırlamaya devam etti.

Bavullarımızı hazırladıktan sonra üzerimizi değiştirip yattık. Ama benim gönlüm Selim'in koltukta yatmasına razı olmamıştı, yarın yolculuk yapacaktık ve koltuk çok rahatsızdı.

"Selim, uyudun mu?"

Selim bana baktı. "Ne oldu?"

"Eğer istersen yanımda yatabilirsin." Koltuğu işaret ettim. "Yarın yolculuk yapacağız, o koltuk çok rahatsız. Balayını sırtının ne kadar ağrıdığını dinleyerek geçirmek istemiyorum."

Selim ona şeker sunulmuş bir çocuk gibi gülümsedi. "İstemem mi? Hemen geliyorum."

Yanıma yattığında, "Yatakta yatmayı çok özlemişim." dedi.

Diğer tarafa döndüm, sabah erken kalkacağımız için uyumamız gerekiyordu. "İyi geceler."

Selim belime sarıldığında bir şey demedim. "İyi geceler."

Yatmadan önce kurduğum alarm çalmaya başladığında gözlerimi yavaş yavaş açtım ve havanın henüz aydınlanmadığını gördüm.

"Selim," Mışıl mışıl uyuyan Selim'in keyfi bozulacaktı. "Selim, uyan."

"Ne oluyor?" dedi uyku kokan bir sesle. "Biz daha yeni yatmadık mı ya?"

Selim'in uyanamayacağını anladığımda yataktan kalkıp onun tarafındaki komodinin üzerinde duran sürahiyi alıp içindeki sudan avucuma döküp yüzünesıçrattım.

"Odaya yağmur mu yağıyor?" Söylediklerine kahkahayla gülerken biraz daha fazla suyla taarruza devam ettim.

"Ne oluyor ya?"

"Uyanıncaya kadar devam edeceğim, Selim. Hadi, kalk artık. Senin yüzünden uçağa geç kalacağız."

Selim sonunda gözlerini açabilmişti. Bakışlarındaki öfkeyi görebiliyordum. "Su dökmek nedir ya? Daha yaratıcı bir şey bulamadın mı?"

"Seni boğazlamak gibi mi mesela?"

Selim gözlerini devirirken yataktan kalkıp ayılmak için duşa girmişti. Ben de bunu fırsat bilerek giyindim. Selim de giyindikten sonra bavullarımızı alıp odadan çıkıp aşağı indik. Murat Ağa, Aysun Hanım ve Roksen bizi yolcu etmek için aşağıda bekliyorlardı.

"Hayırlı yolculuklar," dedi Aysun Hanım bana sarıldığında. "Eğlenmenize bakın."

"Benim içinde eğlenin," diyen Roksen gülümsüyordu. "Tadını çıkarın."

Murat Ağa'nın elini öptük. "Selim, sizi havaalanına benim şoförüm götürecek."

"Tamam, baba."

"Hadi bakalım, güle güle."

"Hoşçakalın."

Uçağa bindiğimizde hostesin Selim'e bakışına sinir olmuştum. Evet, Selim ilgi çekici biri olabilirdi. Ama bu ona, yanında bir kadın varken bakma hakkını vermezdi. Evet, bu kıskanmaksa Selim'i kıskanıyordum. Ona karşı bir şeyler hissettiğimin farkındaydım, belki de bu hisler onu ilk gördüğüm andan beri içimdeydi.

"Daha önce Bodrum'a gitmiş miydin?"

Bakışlarımı hostesten alıp Selim'e çevirdim. "Evet, kızlarla her yaz gideriz, özellikle de Türkbükü'ne. Sen?"

"Evet, ben de gittim."

"Ben kimlerle gittiğimi söyledim, sen de söyle."

"Kız arkadaşımla gitmiştik."

Gözlerimi kocaman açıp Selim'in omzuna bir yumruk attım. "Pislik, ben sana bunları mı anlat diyorum."

"Ne? Sordun, söyledim."

"Ha yani şaka da değildi,"

Selim kahkaha atarken, "Şakaydı," dedi. "Bodrum'a birlikte gideceğim ilk kız sensin."

Bölüm Yirmi İki

Balayımızı geçireceğimiz oteli çok beğenmiş, Aysun Hanım'ın böyle bir yer seçmesine şaşırmıştım. Bodrum'un en büyük oteli olabilirdi. Şehir merkezine yarım saat uzaklıkta yeşilliklerle dolu bir alana inşa edilmişti.

Bodrum'u severdim. Ege ve Akdeniz'in birleştiği, sanatçıların âşık olduğu bir yerdi. Beyaz evleri, yel değirmenleri, zeytin ağaçları, begonvilleri, güneşi uğurlarken yenilen midyeleri... Bodrum denilince aklıma bunlar geliyordu.

Halikarnas balıkçısı şöyle demiş,

"Merhaba! Yokuş başına geldiğinde Bodrum'u göreceksin. Sanma ki sen geldiğin gibi gideceksin. Senden öncekilerde hep böyleydiler. Akıllarını hep Bodrum'da bırakıp gittiler."

Keşke bizim de Bodrum'u bırakamama gibi bir seçeneğimiz olsaydı... Tüm ömrümü burada geçirmeyi dilerdim.

Odamıza çıktığımızda bizi eşsiz bir deniz manzarası karşıladı, öyleki önümüzdeki manzara ünlü bir ressamın tablosunu andırıyordu. Yeşil ve mavi ne kadar uyuyorlardı birbirlerine... Peki ya, pembeden mora dönen begonvillerin güzelliğine ne demeliydi?

"Beğendin mi?"

"Beğenmek ne kelime? Bayıldım."

Odanın balkonuna çıktım, içime huzur dolmuştu. Sanki Ege'nin tüm nimetleri harman olmuş kokuları burnuma dolmuş, beni sarhoş etmişti.

"Deniz harika görünüyor, dalga yok." dedim Selim de yanıma geldiğinde. "Sahile inelim mi?"

"Yemek yemeyecek miyiz?"

Yüzümü ekşittim. "Benim karnım aç değil, seninki açsa orada bir şeyler söyleriz. Gerçi uçakta yediğin yemeklerden sonra hâlâ açsan daha diyecek bir sözüm yok."

"Tamam, ama bir şartım var."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"O bikinileri giymeyeceksin."

Odaya geri dönerken, "Şansına küs," dedim. "Yanıma onlardan başka bikini almamışım."

Selim bir an duraksadı. "Sen Urfa'ya gelirken neden o bikinileri yanında getirdin? Evlendiğinde balayına çıkacağın zaman giymek için değil herhalde."

"Kızlar her durum için tedariklidirler," dedim çarpık bir şekilde gülümseyerek.

Selim'in tüm itirazlarına rağmen o bikinimi giymiştim. Denize girmeyeli uzun zaman olmuştu, en son geçen yaz Temmuz ayında girmiştim. Denizde yüzmeyi çok seviyordum ama balıklardan korktuğum için fazla derinlere açılamıyordum, bu yüzden de Hande ve diğerlerinin diline düşmüştüm.

Şezlonga uzanmadan önce Selim'den sırtıma güneş yağı sürmesini istedim, o da bunu seve seve kabul etti.

"Bana sahile gidelim diye ısrar eden sensin ama burada denize girmeyip güneşlenen de sensin," diyen Selim'in bu hâline güldüm. "Eğer benimle denize girmezsen seni kucağıma alır, denize atarım. Seçim senin."

Şezlongda doğrulurken, "Bir susmadın yani, Selim," dedikten sonra güneş gözlüklerimi çıkarıp plaj çantama koydum. "Tamam, girelim."

Deniz ne soğuk ne sıcaktı, tam istediğim gibi. Güneşin yoğun ışıkları suyunyüzeyine vurduğunda göz kamaştıran görüntüler ortaya çıkıyordu. Sahilin fazla kalabalık olmamasına sevinmiştim çünkü kalabalık deniz gözüme pis geliyor, girmeye cesaret edemiyordum. Otelde konaklayanların yarısından çoğu, havuzlarla kaydırakların bulunduğu su parkındaydılar, belki sonraki günlerde biz de oraya giderdik.

Selim'in suda açıldığını fark ettiğimde, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdım. "Beni burada yalnız mı bırakacaksın?"

"Sen gelmiyor musun?"

Selim'in diline düşmek istemediğim için balık korkumu bir yana bırakıp onun yanına yüzdüm.

Ama bu kadarı yeterliydi. Gözüme sağ taraftaki kayalıklar iliştiğinde, "Kayalıklara gidelim mi?" diye sordum. "Yoruldum, biraz dinleneyim."

"Tamam."

Kayalıklara geldiğimizde Selim beni yosunlu kayalarla kendi arasına sıkıştırdı ve kollarını belime doladı. Bu yaptığına itiraz etmedim, tepki vermememe şaşırmış gibi bir hâli vardı.

"Beni itmeni bekliyordum."

"İtmek istemedim." dediğimde Selim'in yüzünde çapkın bir gülüş belirdi.

Yüzü yüzüme yaklaşmaya başladı, benim de nefes alışverişim hızlanmaya. Bu, bizim için ilk öpücük olacaktı. Selim'in dudakları dudaklarıma değdiğinde kendimi bulutların üzerinde oturuyormuş gibi hissettim, garip bir histi. Üzerimdeki baskısı artarken ben de ellerimi onun saçlarına götürdüm. Şu an bu pozisyonda olduğumuza inanamıyordum, biri bana onunla tanıştığımız zamanlarda, bunu yapacağımı söyleseydi ona deli olduğunu söylerdim.

Dudaklarımız ayrıldıktan sonra ikimizde derin bir nefes alıp verdik.

"Beni şaşırtıyorsun,"

"Sana alışmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin?" Omuzlarımı silktim. "Ben de bunu yapmaya çalışıyorum." Kaşlarımı havaya kaldırarak, Cevabını her ne kadar bilsem de "Yoksa bundan şikâyetçi misin?" diye sordum. "Söylemen yeterli, bir daha beni öpmene izin vermem."

Selim başını şiddetle sağa sola sallarken yüzünde korku dolu bir ifade vardı. "Şikâyetçi olmak mı? Eğer bundan şikâyetçi olsaydım muhtemelen burada değil, Bakırköy'de olurdum."

Kahkaha atarken Selim'den kurtuldum.

"Hadi," dedim kıyıyı gösterirken. "Bakalım, kıyıya kim önce varacak?"

Selim ukala bir şekilde, "Benimle yüzme konusunda iddialaşma," dedi. "Ezer geçerim."

"Göreceğiz."

Selim'in dediği gibi olmuş, beni adeta ezip geçmişti. Ne diye ona bu konuda meydan okumuştum ki? Şimdi bunu dilinden düşürmeyecek, beni sürekli sinir edecekti.

"Sana demiştim," diyen Selim Galatasaray havlusunu beline sardı. "Benimle başka bir konuda iddialaş."

Selim'in söylediklerıyle ilgilenmeyip, "Galatasaraylı olduğunu bilmiyordum," dedim. Zaten senden de bu beklenirdi, tam bir Galatarasaylı tipin var."

"Öyle bir şey mi var?"

"Bana göre var," dedim bilmiş bir tavırla. "Mesela isimlerinde tipleri olduğunu düşünüyorum. Bilmiyorum, bunu benden başka yapan var mı ama insanların isimlerini tiplerine göre tahmin etmeye çalışıyorum. Kabul ediyorum, saçma ama bunu yaparken tuhaf bir şekilde eğleniyorum."

Selim şezlonga uzanıp bana dikkatle bakmaya başladı. "Ben de sende tam bir Fenerbahçeli tipi görüyorum, doğru muyum?"

Gülümsedim. "Evet, senin de tahmin yeteneğin en az benim kadar iyi."

O sırada önümüzden şirin mi şirin, iki yaşlarında bir kız çocuğu geçti. Kız koşturuyor, annesi de onu yakalamaya çalışıyordu. Annesi kızını yakaladığında onu kucağına alıp yanaklarına öpücükler kondurdu, çocuk da etrafa gülücükler saçıyordu.

Selim onları izlerken, "Bir çocuğum olmasını çok istiyorum," dedi. "Özellikle de bir kızım olmasını."

Şaşırmıştım, Selim'in bir erkek çocuğu olmasını istediğini sanıyordum. Sonuçta aşiret, Selim ile devam edecekti, bu yüzden bir erkek çocuğa sahip olması gerekiyordu.

Bense bir oğlum olmasını istiyordum, belki de babasına benzeyen bir oğlan. Aslında planlarım arasında çocuk sahibi olmak yoktu, sadece kariyerime odaklanacaktım. Tabii, Selim'le evlendikten sonra bu planlarım alt üst olmuştu.

"Gerçi sağlıklı olması hepsinden önemli."

"Bence de."

Hava kararmaya başlamıştı, güneş son demlerini sunuyordu. Gökyüzünde adeta bir renk cümbüşü vardı, gözlerim bu manzaraya bakarken bayram ediyorlardı. Güneşten sızan kızılımsı renk gökyüzündeki maviyle birleştiğinde ortaya tozpembe, koyu pembe ve mordan oluşan bir renk cümbüşü çıkmıştı.

Otelin restoranında yemeklerimizi yiyor, birbirimizi tanımadan önceki hayatlarımızdan bahsediyorduk.

"Sana bir şey vermek istiyorum," Selim konuyu bir anda değiştirince ona merakla baktım. "Bir hediye."

"Hediye mi?"

Selim ceketinin cebinden kırmızı bir kutup çıkarıp bana verdi. "Açar mısın?"

Kutunun içinden binlerce lira değerinde olduğu belli olan bir gerdanlık çıktı. Gerdanlık bana *Titanic* filmindeki Okyanus Kalbi kolyesini hatırlatmış, beni Jack ve Rose'nin aşkının derinliklerine götürmüştü.

"Selim," Kutuyu kapatıp Selim'e doğru uzattım. "Ama bunu kabul edemem... Bu, çok değerli bir hediye."

Selim kutudan gerdanlığı aldıktan sonra ayağa kalkıp arkama geçti. "Tıpkı senin gibi. Bu yüzden senin boynunda durmayı hak ediyor."

Selim'in bu gerdanlığı bana hediye etmekten vazgeçmeyeceğini anladığımda takması için saçlarımı topladım. Gerdanlığı boynuma takınca kendimi olduğumdan daha ağır hissettim, fiziksel olarak ağırlığını bilmiyordum ama omuzlarımın üzerinde bir ağrı hissedebileceğim kadar ağırdı.

"Teşekkür ederim," dedim Selim yeniden yerine oturduğunda.

"Bir daha bana teşekkür etmemen gerektiğini söylemeyeceğim."

Güldüm. "Alışkanlıklarımdan kolay kolay vazgeçemiyorum."

"Merak etme, ben sana bu konuda seve seve yardımcı olurum." Selim peçetesiyle ağzını sildi. "Bar bölümüne geçelim mi? Canlı müzik varmış."

"Tamam."

Bara geçtiğimizde, bizi Selim'in söylediği gibi canlı müzik karşılamıştı. Bir taburenin üzerinde oturan adam elinde gitarıyla şarkı söylüyor, ona bir baterist ve iki gitarist eşlik ediyordu.

Bar taburelerine oturur oturmaz Selim içmek için bir şeyler sipariş etmişti.

"Sarhoş olmazsın, değil mi? Senin ayık hâlini çekemiyorum, sarhoş hâlini hiç çekemem."

Fazla alkol alan biri değildim ama aldığım zamanlarda da sarhoş değil, çakırkeyif oluyordum. Şarkı söyleyen adama baktım. "Sadece sus ve şarkıyı dinle."

Siparişlerimiz geldiğinde kokteyli elime alıp yavaş yudumlarla içmeye başladım, şimdilik bir çakırkeyiflik durumu yoktu.

"Şarkı söylemeyi sever misin?"

Selim bu soruyu sormamı beklemiyormuş gibiydi. "Severim ama favorim gitar çalmak."

"Cidden mi? Profesyonel olarak mı çalışıyorsun?"

"Hayır, amatör takılıyorum. Üniversitedeyken okulun müzik grubundaydım," Güldü. "Gitar alanındaki en büyük başarım buydu. Sen?"

Yüzümü buruşturdum. "Sesimden belli olmuyor mu? Ben müziğin söyleme değil, dinleme bölümüyle ilgileniyorum. Çok geniş bir müzik arşivine sahibim, her tür müziği de dinlerim."

O sırada benim en sevdiğim şarkılardan biri olan, MFÖ'den *Yandım Yandım* çalmaya başladı.

Etrafımızdaki çiftler dansa kalkmaya başlayınca Selim önümde adeta bir uşak gibi eğilip, "Benimle dans eder misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

Kokteylimi fondip yapıp, "Tabii," dedim.

Piste geçtiğimizde, Selim kollarını belime dolayınca ben de başımı onun omzuna yasladım. Müziğe uygun bir şekilde hareket etmeye başladık.

Selim'in kokusunu içime çekerken mantıklı düşünemiyordum, az önce içtiğim kokteyl de beni basbayağı çarpmıştı. Gözlerim Selim'in dudaklarına kaydığında yapmak istediğim şeyi yapıp onu öptüm.

Bölüm Yirmi Üç

Selim'i öpmemin üzerinden uzunca bir vakit geçmiş, yeni bir güne başlamıştık. Bugün otelin dışına çıkmayı, Bodrum'un merkezine gitmeyi istemiştim.

"Kahvaltı edecek bir yer biliyorum," dedim Selim'e Bodrum Çarşısı'nın yakınlarında bir yerlerde dolaşırken. "Kızlarla her geldiğimizde oraya giderdik."

"Tamam, gidelim."

Deniz kıyısındaki mekâna girdiğimizde ne kadar aç olduğumu fark ettim, burnuma gelen kokular başımı döndürüyordu. Boş masalardan birine oturduğumuzda yaptığım ilk iş menüye bakmak oldu. Garson yanımıza geldiğinde ne yiyeceğime çoktan karar vermiştim.

"Hoş geldiniz, efendim? Ne alırsınız?"

"Ben bir kahvaltı menü alayım," İçinde Ege'ye dair tüm lezzetler vardı. En az iki çeşit zeytin, peynir, domates, haşlanmış yumurta ve üzerine atılan zeytinyağlı

kekik, kurutulmuş domates ve naneyle yapılmış olan ev ekmeği... "Yanına da taze sıkılmış portakal suyu."

Garson elindeki elektronik cihaza bir şeyler yazdıktan sonra Selim'e de aynı soruyu sordu.

"Ben de hanımefendininkinden alayım ama içecek çay olsun."

"Tamam, efendim."

Garson siparişlerimizi getirdiğinde büyük bir iştahla saldırmaya başladım. Aç bir insandım, ne yapayım? Ruhum açtı benim.

"Sana uzun zamandır söylemek istediğim bir şey var,"

Merakla Selim'e baktım. "Ne?"

"Bunun için uzun bir süre bekledim, daha da bekleyebilirim." Selim sinir bozucu bir şekilde gülümseyip ağzına bir tane salatalık atıp çayından bir yudum aldı. "Balayından döndüğümüzde söyleyeceğim, senin için bir nevi sürpriz olacak."

"Tamam, ben meraktan çatladığımda vicdan azabı çekmemeni umarım ." Kaşlarımı çattım. "Neden bunu şimdi söyleyip beni meraklandırıyorsun? Madem söylemeyeceksin, neden bir sürpriz yapacağını söylüyorsun?"

"Daha önce de söylediğim gibi, seni kızdırmak en büyük zevklerimden biri."

Kahvaltıdan sonra Bodrum Çarşısı'nı gezmeye başladık. Çarşı çok büyüktü, içinde kolaylıkla kaybolabilecek kadar. Bu çarşı genellikle akşam vakitlerinde çok kalabalık oluyordu ama şuan da kalabalık diyebileceğim kadar insan vardı.

Selim ikimize dondurma aldı. Pek sevmiyordum ama vanilyalı ve çilekli olursa hayır da demiyordum.

"Ayy Selim, şunlara bak."

Çarşıda bir takı tezgâhının üzerindeki bileklikler dikkatimi çekmişti, tıpkı Urfa'da olduğu gibi. Bileklikler

karşı bir zaafım vardı, tüm koluma hiç yer kalmayana kadar bileklik takabilirdim.

Kendime beş-altı tane bileklik aldıktan sonra Selim için de bir bileklik aldım. Üç kısımdan oluşuyordu, ortadaki ip siyah diğerleri kahverengiydi ve ortadaki siyah ipin üzerinde bir güneş işareti vardı. Selim, her ne kadar ona söylemesem, hatta kendime bile belli etmemeye çalışsam da benim güneşimdi, bu yüzden bu bilekliği seçmiştim.

Bilekliği Selim'e verdim ama o kaşlarını çattı. "Bu ne?"

"Neye benziyor?" Sabırsız bir şekilde, "Senin için aldım," dedim. "Taksana."

"Erkek adam bileklik takmaz."

Bileğindeki sarı kırmızılı bileklikleri gösterdim. "Onları takıyorsun ama."

"Onlar başka."

"Aşk olsun, sana aldığım ilk hediyeyi takmaya tenezzül bile etmiyorsun." Dudaklarımı büküp hızlı adımlarla yürümeye başladım, Selim'de beni takip ediyordu. "Ben senin bana aldığın hediyeyi kabul etmiştim."

Selim derin bir nefes verdi. "Tamam, takacağım."

Sevinçle, "Cidden mi?" diye sordum.

Selim bilekliği taktı.

"Çok yakıştı."

"Teşekkürler," derken yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bana aldığın ilk hediye için."

Akşam yemeğini Barlar Sokağı'ndaki bir restoranda yedikten sonra köhne bir iskeleye gittik. İskelenin çevresi ıssızdı ve yakınlarda bulunan başka bir restoranınışığıyla aydınlanıyordu. Karanlık iyiden iyiye çökmüş, ay ve yıldızlar kendilerini göstermeye başlamışlardı. Sıcak rüzgâr esiyor, beraberinde açık bıraktığım saçlarımı da yüzüme vuruyordu. Gecenin üzerine bir sis gibi düşen sessizliği iskelenin yanındaki kayalıklara vuran dalga sesleri bozuyor, bulunduğumuz ortama romantizm katıyordu.

Selim bana baktı. "Biliyor musun? Seni ilk gördüğüm an evleneceğim kız olmanı istemiştim."

Afalladım. "Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

"Böyle ortamlar bu itirafları yapmak için gayet uygundur." Selim gözlerini gökyüzüne, yıldızlara götürdü. "Sıra sende, sen de bir itirafta bulunmak zorundasın."

"Ama senin itirafın yarım bir itiraf oldu," dedim itiraz ederek. "Devamını getirmedin."

"Devamı?"

"Bilmem, düşün bakalım."

Birkaç dakika sessizlik oldu. Ben de bunu fırsat bilerek derin bir nefes alıp denize doğru, ufka bakmaya başladım. Çocukluğumdan beri o ufukta ne olduğunu merak ederdim. Merakımı gideremeyince de bu duruma sinir olurdum. Büyüdüğümde oranın da denizin bir parçası olduğunu ufkun asla sona ermeyeceğini öğrenmiş, hayal kırıklığına uğramıştım.

"İtirafın devamını getireceğim ama sen de en az benim yaptığım itiraf kadar büyük bir itirafta bulunacaksın."

Kaşlarımı kaldırarak Selim'e baktım. "Karşılıksız bir şey yapamıyor musun sen?"

"Tamam mı?"

"Tamam," dedim sonunda pes ederek. "Seni dinliyorum."

Selim derin bir nefes alıp verdi ve gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum, seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Selim'in beni sevdiğini biliyordum ama ilk gördüğü andan beri sevdiğini tahmin etmiyordum. Bir insan bir insanı bu kadar çabuk sevebilir miydi? İlk görüşte aşk diye bir şey olabilir miydi? Bence o insanı tanıdıkça kalbinin derinliklerindeki aşk yavaş yavaş açığa çıktığında ona ilk anda âşık olduğunu ancak fark edebiliyordun.

"İlk görüşte aşk," Gözlerimi Selim'e götürdüm. "Biraz saçma değil mi?"

"Seni ilk kez sen on üç-on dört yaşlarındayken görmüştüm," Selim'e şaşkınlıkla baktım. "Kuzenimle aynı okula gidiyordunuz. Hatırlarsın belki, adı Zilan'dı." Hatırlamıştım, hatta Zilan'la aynı sınıftaydık ama çok da yakın arkadaş sayılmazdık. "Bir gün okul çıkışında onu bekliyordum, yanında seni gördüm... İşte o an içimde bir şeyler oluştu. Çocukluk aşkından fazla bir şey değildi, zaten sen de okumak için İstanbul'a gittin."

"Yani beni o gün ilk kez o sokakta gördüğünde adımı bu yüzden biliyordun."

"Evet, Zilan'a sormuştum." Selim bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyormuş gibiydi. "Ee, hadi, sıra sende."

"Sıra bende mi?" diye sorduğumda Selim başını evet anlamında salladı. "Ben de seni seviyorum ama ilk gördüğüm andan beri değil."

Selim'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Bana bu bile yeter."

Otele döndüğümüzde artık ikimizde birbirimizi sevdiğimizi biliyor, bunun mutluluğunu yaşıyorduk.

Bir karar vermiştim. Selim'le birbirimizi seviyorduk. Onu sevdiğimi kabullendiğime göre onu yeteri kadar tanımış da olmalıydım. Onunla gerçek birer karı-koca olmalıydık, bu ikimizin arasındaki ilişkiyi daha da güçlendirecekti.

Dudaklarımı Selim'in dudaklarına götürüp onu öpmeye başladım, Selim de çok geçmeden bana karşılık vermeye başlamıştı.

Üzerindeki gömleği çıkartırken Selim duraksadı. "Masal, ne yaptığının farkında mısın?"

"Evet,"

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Sonra pişman olmanı istemiyorum."

Selim'in dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. "Eminim."

Bölüm Yirmi Dört

Sabah güneşinin taze ışıkları yüzüme vururken gözlerimi açtım ama Selim'in yanımda olduğunu görünce gözlerimi yeniden kapadım, çok utanıyordum!

"Uyandığını gördüm," Selim'in sesini duyunca yüzümü ekşitip ona baktım. "Benden utanıyor musun?"

"Lütfen, bu konu hakkında konuşup beni daha fazla utandırma."

Selim'den kaçmanın tek yolu kendimi banyoya atmaktı, ben de öyle yaptım.

Bugün otelde geçireceğimiz son gündü, balayımız bitiyordu. Yarın Urfa'ya döneceğimizi anımsadığımda yüzümü buruşturdum. Urfa'yı seviyordum ama Aysun Hanım'ı sevmiyor, ondan nefret ediyordum. Keşke hep burada kalabilme şansımız olabilseydi...

Kahvaltımızı yapmış, son günümüzü otelin su parkında değerlendirmeyi seçmiştik.

Tam havuza atlayacaktım ki Selim beni kucağına alıp havuza attı. Selim hiç büyümeyecek bir çocuk gibiydi, onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Ne yapıyorsun ya?" Başımı sudan çıkarıp Selim'e öfkeyle baktım. "Boğulacaktım."

Selim bu söylediğime aldırmadığı gibi bir de yüzüme su fırlattı.

Sinirle,"Seni öldüreceğim," dedikten sonra başını suyun altına soktum, bir dakika kadar da orada tuttum. "Şaka yapmamıştım."

Selim benden kolaylıkla kurtulabilirdi ama canının oyun oynamak istediğini biliyordum. Elimi Selim'in kafasından çektim ama Selim suyun üzerine çıkmadı, öylece hareketsiz bir şekilde duruyordu. Ben de suya dalıp Selim'i oradan çıkarmaya çalıştım ama ne yaparsam yapayım onu kaldıramıyor, suyun üstüne çıkaramıyordum. Ona bir zarar vermiş olamazdım, değil mi?

Kalbim korkuyla kasılırken Selim bir anda sudan çıkıp benim korku dolu hâlime kahkahalarla gülmeye başladı.

"Çok sinir bozucusun," dedim dişlerimin arasından. "Bu nasıl şaka? Yüreğime iniyordu."

Bana sarıldı ama onu ittim."Sırnaşma. Cidden, beni çok korkuttun."

"Özür dilerim, güzelim. Biraz eğlenelim istedim, hepsi bu."

"Neyse, ben güneşleneceğim."

Havuzdan çıkıp şezlongların yanına gidip çantamda güneş kremini aramaya başladım, yoktu. Güneş kremini odada unuttuğumu anladığımda elimi alnıma vurdum, gidip almam gerekecekti.

Selim yanıma geldiğinde, "Ne oldu?" diye sordu.

"Güneş kremini odada unutmuşum."

"Tamam, ben gidip alırım."

Selim'i durdurdum. "Hayır, ben alırım. Biraz yürüyüş yapmaya ihtiyacım var."

"Tamam, sen bilirsin."

Odaya girincekremi komodinin üzerinde buldum, onu çantaya koymayı son anda unutmuşum olmalıydım. Kremi aldıktan sonra havuza döndüm. Selim ile sarışın birkız birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi samimi bir şekilde, gülüşerek konuşuyorlardı. Bu da ne demekti şimdi? Adeta başımdan vurulmuşa dönmüştüm.

Sinirli adımlarla Selim ve gülüşerek konuştuğu kızın yanına gittim, duruma el koymam gerekiyordu.

"Masal," Selim beni görünce kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. "An itibariyle yine çok büyük bir tesadüfe imza atmış bulunmaktayız."

"Neler oluyor?"

Selim karşımızdaki kızı gösterip, "Alya," dedi. "Üniversiteden arkadaşım."

Adının Alya olduğunu öğrendiğim kız elini istemeyerek bana uzattı, yüzünde de bir memnuniyetsizlik vardı. "Memnun oldum, Masal."

Ben de onun elini tıpkı onun gibi sıktım. "Ben de."

O sırada yanımıza sarışın, bizim yaşlarımızda olduğunu tahmin ettiğim genç bir adam geldi ve Selim'i gördüğünde siyah gözlerini kocaman açtı. "Selim, kardeşim?"

Onlar birbirlerine sarılırlarken ne olduğunu çözmeye çalışıyordum.

"Kardeşim, senin burada ne işin var? Sen Amerika'dan ben evlenmeye gidiyorum diye gitmedin mi?"

Selim beni gösterdi. "Balayına geldik."

"Eşin mi?"

"Evet, Masal."

Genç adam elini bana uzattı. "Çok memnun oldum, Masal. Ben de Can, Selim'in üniversiteden arkadaşı."

Can, Alya'ya göre çok daha samimi gelmişti, bu yüzden onun elini gülümseyerek sıktım. "Memnun oldum."

Akşam yemeğinden sonra dördümüz birlikte bara indik. Alya ve Can'ın masanın üzerinde birbirlerine kenetli olan ellerinden anladığım kadarıyla sevgiliydiler. Bu, rahatlamama neden olurken derin bir nefes verdim. Alya'nın Selim'in eski sevgililerinden ya da platonik âşıklarından biri olduğu düşüncesi bile mideme krampların girmesine neden olmuştu.

"Selim, sizin adınıza çok sevindim. Birbirinize öyle yakışmışsınız ki... Umarım çok mutlu olursunuz." Can'ın iyi dilekleri Alya'yı kızdırmışa benziyordu. "Neler yapıyorsunuz? Nerede yaşıyorsunuz?"

"Urfa'da."

"Selim, eski günleri hiç mi özlemedin?" Alya konuyu bir anda değiştirdi. "Bizi bir kez olsun aramadın, tamam ama Esra'yı nasıl aramazsın? Yazık, sen gittikten sonra perişan oldu."

Soru sorar gibi, "Esra?" dedim. "O da kim?"

"Selim'in eski sevgilisi."

Bölüm Yirmi Beş

Selim bana Amerika'da bir sevgilisinin olduğunu ama onunla birkaç ay önce ayrıldıklarını söylemişti. Alya'nın söylediğine göreyse Selim ve Esra hâlâ ayrılmamışlardı, kim ayrıldığı sevgilisinin onu aramasını beklerdi ki?

Bu konuyu Selim'le ayrıntılı bir şekilde konuşmamız gerekiyordu.

"Selim, kalkalım mı?" Alya ve Can'a baktım. "Kusura bakmayın, midem bulanıyor. Üstelik yarın uçağımız erken kalkacak."

Alya sinsi sinsi gülümsedi. "Sorun değil, size iyi yolculuklar."

"İyi geceler."

Restorandan hızla çıktım, Selim'in arkamdan gelip gelmemesi umurumda bile değildi. Odaya girdiğimde Selim de arkamdan gelmişti.

"Masal, ne oldu?"

"Bir de soruyor musun, Selim?" Histerik bir şekilde güldüm.

"Bana yine neye sinirlendiğini anlatacak mısın?"

"Sana sevgilin olup olmadığını sorduğumda, bana bir sevgilinin olduğunu ama ondan Urfa'ya gelmeden birkaç ay önce ayrıldığını söylemiştin. Ama Alya'nın söylediklerine göre hâlâ birliktesiniz. Eğer ayrılmış olsaydınız Esra neden onu aramanı beklesin ki?"

"Alya, Esra'nın en yakın arkadaşı. Seni sinirlendirmek, içine kurt düşürmek için böyle yaptı."

Selim'e güveniyordum, bu yüzden bu meseleyi daha fazla kaşımama gerek yoktu. "Doğru, haklısın. Kusura bakma, konu eski sevgilin olunca kendimi tutamadım."

"Sorun değil," Selim yanıma gelip bana sarıldı ve saçlarımı okşamaya başladı. "Sen bana inan yeter, gerisi hallolur zaten."

Selim'den ayrıldıktan sonra yatağa oturdum.

"Ama bana her şeyi anlatmanı istiyorum, Selim. Esra'yla neler yaşadığınızı, nasıl bir ilişkiniz olduğunu, neden ayrıldığınızı... Hepsini bilmek istiyorum."

"Gerçekten de bilmek istiyor musun?"

Kesin bir sesle, "Evet," dedim. "Neden? Yoksa anlatmaya çekindiğin şeyler mi var?"

"Hayır, sana her şeyi anlatacağım."

"Tamam, seni dinliyorum."

Selim odadaki küçük, beyaz berjere oturdu.

"Esra'yla başlarda arkadaştık, güzel, keyifli bir arkadaşlığımız vardı. Benimle ilgilendiğinin farkındaydım ama bunu ona söylemedim, en azından kendisi itiraf edene kadar. Bana duygularını açıkladığında onunla sevgili olduk. Ona âşık değildim, sadece takılıyorduk." Selim susup anlattıklarını hazmetmemi bekledi. "Berdel olacağımı öğrenmeden birkaç ay önce de ayrıldık, bir nedeni

yoktu. Aramızda aşk yoktu. En azından benim tarafımda. Bu yüzden ayrılmayı istedim."

"Ama o, seni hâlâ seviyor."

"Umurumda değil, Masal," Selim berjerden kalkıp yatağa, yanıma oturdu. "Lütfen, Esra yüzünden mutluluğumuzu bozmayalım. Ben onu değil, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"O halde, bu mesele çözüldüğüne göre uyuyalım mı?" diye soran Selim saatine bakıp saatin ne kadar geç olduğunu belli etmek istercesine ıslık çaldı. "Eğer bir an önce uyumazsak uçağa sadece el sallarız."

"Tamam,"

Üzerimizi değiştirdikten sonra yatağa girip birbirimize sarılarak uyuduk.

Balayımız bitmiş Urfa'ya dönmüştük. Bodrum'da geçirdiğimiz günler asla unutulmayacaktı, birbirimizi sevdiğimizi orada itiraf etmiştik. Aysun Hanım ilk defa benim için güzel bir şey yapmıştı, tabii farkında olmadan.

"Çocuklar, hoş geldiniz." Bizi kapıda karşılayan Aysun Hanım olmuştu, böyle bir karşılama bana abes gelse de yol yorgunu olduğum için bunu umursamadım. "Nasıl geçti? Beğendiniz mi?"

Selim bana bakıp çapkın bir şekilde gülümsedikten sonra Aysun Hanım'a, "Çok güzeldi," dedi. "Hayatımda geçirdiğim en güzel ve unutulmayacak tatildi. Teşekkür ederiz, anne. Sana minnettarım."

"Lafı bile olmaz, oğlum." Aysun Hanım Selim'e sarıldıktan sonra bana da sarıldı. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim ama biliyorsun, baban işlerini aksatmak istemedi."

"Sorun değil, bana üç gün bile yetti."

Selim ailesiyle hasret giderirken ben de Hande'yi aradım, balayına gitmeden önce Selim'le birbirimize telefonlarımızı kapayacağız diye söz verdiğimiz için onu merakta bırakmıştım.

"Masal, döndünüz mü?"

Hande'ye balayına gittiğimizi söylememiştim, buna emindim. "Sen balayına gittiğimizi nereden biliyorsun?"

"Seni aradım ama sana birkaç kez ulaşamayınca, merak ederek Aysun Hanım'ı aradım ondan öğrendim. Bana neden söylemedin?"

"Kusura bakma, unutmuşum."

"Ee, anlat hadi." Hande'nin merak dolu sesi kıkırdamama neden oldu. Olanları bilseydi ne yapardı acaba? "Nasıl geçti? Bodrum nasıldı?"

"Güzeldi, her zamanki Bodrum işte."

"Onu sormuyorum, bir şeyler oldu mu onu soruyorum?" Hande dayanamayıp küçük bir kahkaha attığımda olanları anlamıştı. "İnanmıyorum, bir şeyler olmuş! Anlat, tüm detayları istiyorum."

"Onu sevdiğimi kabullenip itiraf ettim, o da aynı şekilde bana itiraf etti."

"Ah..." diyen Hande derin bir nefes verdi. "Ne kadar sevindiğimi bir bilsen..."

Ben de mutluydum çünkü Selim gibi birinin aşkına sahiptim.

Bölüm Yirmi Altı

Nihayet üniversitemden yüksek lisans hakkı kazandığıma dair bir haber gelmişti. Bunu Selim'le paylaşmıştım ama İstanbul'a gitmek konusunda ağzından tek bir laf bile çıkmamıştı.

Kapı tıklandığında irkildim, gelen Selim'di.

"Masal, gelir misin? Sana sürprizimi açıklayacağım."

"Ne sürprizi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Gelirsen öğreneceksin."

"Tamam."

Selim'le salona girdik, Murat Ağa, Aysun Hanım ve Roksen'de oradaydılar. Sürprizin onlarla ne alakası vardı? Özellikle de Aysun Hanım'la.

"Çok düşündüm ve Masal'ın mutluluğu için bir karar verdim," diyen Selim, Murat Ağa'ya baktı. "Bunun için babamı bile ikna ettim."

"Neler oluyor, Selim?" Belli ki Aysun Hanım'dan bir şeyden haberi yoktu. "Anlatacak mısın?"

"Biz Masal'la İstanbul'a taşınacağız."

Doğru mu duymuştum? Bu, bir rüya olmalıydı.

"Ne?" Aysun Hanım'ın verdiği tepki o kadar gerçekçiydi ki rüyada olmadığımı anladım. "Sen ne dediğinin farkında mısın, Selim? Bu da ne demek?"

"Selim bana Masal'la İstanbul'a taşınmak istediğini söyledi, ben de münasip gördüm. Sonuçta artık ağa odur, onun dedikleri geçerli olacak elbet. Selim İstanbul'daki şirketin başına geçecek, Masal'da yüksek lisans yapacak."

Yerimden adeta bir zıpkın gibi fırlayıp Selim'e sarıldım, sonra da Murat Ağa'nın elini öptüm.

"Çok teşekkür ederim."

"Bravo size," Aysun Hanım'ın öfkeli sesini duyduğumda ona baktım. "Peki, bana kararımı soran oldu mu? Böyle bir kararı bana sormadan, benden izinsiz nasıl alırsınız?"

Selim bıkkın bir ifadeyle Aysun Hanım'a bakıyordu. "Çünkü senin izin vermeyeceğini biliyorduk, anne. Ama istemezsen gitmeyiz, seni çiğneyip gidemem."

Vallahi, ben bal gibi giderdim, hem de öyle güzel giderdim ki...

"Artık her şey ayarlanmış," diyen Aysun Hanım inanamıyormuş gibi Selim'e baktı.

"Böyle olması gerekiyordu, anne. Lütfen, kararlarımıza saygı duy." Selim elimi tuttuğunda Aysun Hanım bana öyle bir baktı ki ondan ilk defa korktum. "İstanbul'da yaşayacak olmamız görüşemeyeceğimiz anlamına gelmiyor, bir şekilde görüşürüz."

Aysun Hanım bir şey demedi ve hızlı adımlarla salonda çıktı. Murat Ağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Siz onun kusuruna bakmayın, ben onunla konuşurum."

"Sağ ol, baba."

Roksen, Murat Ağa salondan çıktıktan sonra yanımıza gelip ikimize de sarıldı.

"Çok mutlu oldum. Siz anneme bakmayın, onun siniri sonra geçer."

İstanbul'a gidecek, okuluma devam edecektim. Bunun mutluluğunu yaşarken Aysun Hanım zerre umurumda değildi, onun bencil davranışlarından bıkmıştım.

Odamıza girdiğimizde kendime has, daha doğrusu Hande'yle birlikte keşfettiğimiz sevinç dansını yapmaya başladım. Selim beni kahkahalar atarak izliyordu, onun kahkahaları beni de güldürmüştü. Heyecanla, "Biliyorsun, yarından sonra okullar açılıyor. Ne zaman gidiyoruz?" diye sordum.

"Yarın, sabah uçağıyla gideceğiz."

Gözlerimi kocaman açtım. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, gerçek."

Selim'e doğru koşturup ona sımsıkı sarıldım. "Beni çok mutlu ettin, cidden. Hayatıma girdiğin için çok şanslıyım, seni çok seviyorum."

"Ben de seni, güzelim."

Neşeyle, "O zaman ben hazırlıklara hemen başlayayım," dedim.

"Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var, Masal."

"Nedir?"

"Biliyorsun, Ayberk de orada, İstanbul'da. O herife güvenmiyorum, sana bir zarar vermesinden korkuyorum. Ona karşı dikkatli ol."

Başımı tamam anlamında salladım, artık Ayberk hakkında konuşup kendimi daha fazla yormak istemiyordum.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandım. Zaten gece boyunca heyecandan uyuyamamış, bir sağa bir sola dönüp durmuştum. Selim'in uyuduğunu gördüğümde onu rahatsız etmemek için yataktan sessizce kalkıp banyoya gittim.

Duş alırken buraya, Urfa'ya geldiğim ilk günü hatırladım, Selim hakkında düşüncelerimi... Tabii o zaman adının Selim olduğunu bilmiyor, ona ağa müsveddesi diyordum. Şimdi onun sayesinde yeniden hayallerimi gerçekleştirme fırsatı bulabilmiştim, onun yerinde başka biri olsaydı bunu yapmazdı.

Duş aldıktan sonra giyinip banyodan çıktım, o sırada Selim'de uyanmıştı.

"Masal..." dedi Selim uykulu bir sesle ve bana gözlerini açabildiğince baktı. "Neden beni de uyandırmadın?"

"Öyle tatlı uyuyordun ki uyandırmaya kıyamadım."

"Ben ve tatlı kelimelerini aynı cümle içinde kullanmak zorunda mıydın?"

Selim'in bu söylediğine kahkaha atarken o da yataktan kalmış, yanıma gelmişti.

"Bana bir daha tatlı demezsen sevinirim. Aşiretten birinin yanında ağzından kaçırırsan tüm ağalık imajım yerle bir olur, aman dikkat."

Geceden hazırladığımız bavullarımızı alıp aşağı indik. Bavulları bagaja koyması için Murat Ağa'nın şoförüne vermiş, terasta yapılan kahvaltıya gitmiştik. Aysun Hanım'ın suratını gördüğümde ondan bir kez daha korktum, bana bakışları hayra alamet değildi.

"Bu, son kahvaltımız." dedi Aysun Hanım hüzün kokan bir sesle.

"Anne." Selim'in yüksek çıkan sesini duyan Aysun Hanım ona baktı. "Sanki bir daha hiç görüşemeyecekmişiz gibi konuşuyorsun."

"Ne yapayım, oğlum? Seni tam yanımda bulmuşken yeniden kaybediyorum.

"Anne, yapma böyle."

"Tamam, canım, ben bir şey yapmıyorum ki." dedi tavırlı bir şekilde Aysun Hanım. Bu kadını gerçekten de an-

layamıyor, çok dengesiz biri olduğunu düşünüyordum.

"Her neyse... Artık kalkalım mı?" diye sordum saatime bakarak. Eğer biraz daha kalacak olursak Aysun Hanım bizi konağa zincirleyebilirdi bile. "Uçağın kalkmasına bir saat var."

Ayaklandık.

"Sizi çok özleyeceğim." dedi Roksen dudaklarını bükerek. İkimize de kocaman sarıldı. "Arada bir ziyaretinize geleceğim, ona göre."

"Tabii, bekleriz."

"Oğlum." Aysun Hanım Selim'e sarılıp iki dakika boyunca öyle kaldı, bunu saymıştım. "Kendine iyi bak, tamam mı?

"Tamam, sen de kendine iyi bak."

"Oğluma iyi bak." dedi Aysun Hanım beni öperken. Ona hiçbir şey demedim, başımı tamam anlamında sallamakla yetindim. Herkesle vedalaştıktan sonra, sonunda konaktan çıkabilmiştik. Buradan ayrıldığıma hâlâ inanamıyordum, her şey bir rüya gibi gelişmişti. Havaalanına giderken bizimkilere de uğrayıp ellerini öptük. Abim ve karısının mutluluklarını görünce, kâbus gibi başlayan günlerin böyle güzel bir hale dönüştüğüne inanamıyordum.

Uçağa binene kadar Aysun Hanım'ın bizi hâlâ durdurabileceğini düşünüyordum ama korktuğum başıma gelmemiş, uçak kalkmıştı.

"Handeler çok sevinecek." dedim otuz iki diş gülümseyerek. "Çok büyük sürpriz olacak."

"Aynen."

"Seni çok seviyorum, Selim..."

"Ben de, güzelim."

• • •

Uçağımız İstanbul'a indiğinde içimi tarifi olmayan bir huzur kaplamış, burada olduğum için şükrediyordum.

Murat Bey her şeyi düşünmüş, bize İstanbul'dan bir araba bile satın almıştı.

"Çok var mı eve?

"Daha arabayı bile yeni çalıştırdım, Masal. Ne kadar sabırsızsın."

"Ne yapayım? Bir an önce eve gitmek, dinlenmek istiyorum."

"İki saate orada oluruz, tabii bu trafiğin durumuna da bağlı. Merak etme, ben kestirmeden gideceğim."

Neyse ki trafik yoktu ve eve varmamız pek uzun sürmedi. Selim arabadan bagajları indirirken ben de evi inceliyordum. Biz nişanlı iken Selim'in kaldığı evdi. Selim kapıyı açtığında ise gördüğüm manzara sürprizin sadece ev ile sınırlı kalmadığının da işareti idi.

Bölüm Yirmi Yedi

Hande, Ediz ve diğerlerini gördüğümde gözlerime inanamadım, üzerinde bin bir çeşit yemeğin bulunduğu bir yemek masasının etrafında toplanmışlardı. Selim'in bana hazırladığı sürprize Hande'lerin dâhil olduğunu bilmiyor, İstanbul'a gelerek bizim onlara sürpriz yapacağımızı düşünüyordum.

"Sonunda," diyen Hande oturduğu sandalyeden kalktığı gibi koşarak yanıma geldi. "Gözümüz yollarda kaldı."

Hande'ye sarılırken, "Sizin bundan nasıl haberiniz oldu?" diye sorup diğerlerine de baktım.

"Selim, sağ olsun." Azra Selim'e bakıp gülümsedikten sonra o da Hande gibi yanıma gelip bana sarıldı. "İstanbul'a taşınacağınızı söylediğinde biz de seni burada, yeni evinde karşılayalım istedik."

Masaya oturduğumuzda çok da aç olmadığımı fark ettim ama ortada bir emek vardı, kendimi zorlayarak

bir şeyler yemeye başladım. Bavulları yukarı çıkaran Selim'de gelmiş, masa tamamlanmıştı.

Öyle mutluydum ki... Sevdiğim adam, arkadaşlarım, kısacası hayatımdaki en önemli insanlar yanımdaydı. Tek eksik ailemdi.

"Yemekleri ben yaptım," Hande bakışlarını Azra ve Melek'e çevirdi. "Kızlar da yardım ettiler ama benim payım büyük."

Hande'nin bu söylediklerine gülerken, "Neden bu kadar lezzetsiz olduğu belli," dedim. "Keşke işi Azra'yla Melek'e bıraksaymışsın, eminim onlar harikalar yaratırlardı."

Hande sahte bir şekilde yüzünü asıp yemeğini yemeye devam etti.

"Yarın okullar açılıyor," Berk kolasından bir yudum aldıktan sonra bana gülümseyerek baktı. "Selim'in zamanlaması çok iyi, gerçi okula birkaç gün gelmesende olurdu ama olsun."

"Zaten sürprizi Masal'a açıklamak için okulların açılmasına yakın bir zamanı bekledim."

Yemekten sonra film izlemek için salona geçtik.

"Ne izleyeceğiz," Kendimi koltuğa atarken Selim'in elindeki birçok DVD'den birini seçip salladı. "*Benjamin Button'un Tuhaf Hikâyesi*. Daha önce izleyen var mı?" Kimse olumlu yanıt vermeyince Selim DVD'yi taktı ve devam etti, "Efsane bir filmdir, izlediğinizde bana teşekkür edeceksiniz."

Film başladığında Selim yanımdaki yerini aldı, ben de başımı onun omzuna yasladım. Hande bizdeki bu değişimi gördüğünde bana bakıp gülmeyi ihmal etmedi, ben de ona gülümsedim.

Film, hızlı yaşlanma hastalığına yakalanan bir adamın hikâyesini anlatıyordu. Benjamin Button'un annesi onu

doğururken ölüyor, babası da onu yaşlı bir bebek olarak doğduğu için bir huzur evinin kapısının önüne bırakıyordu. Benjamin yıllar geçtikte yaşlanacağına gençleşiyor, etrafındakileri şaşırtıyordu. Bir gün huzur evine büyükannesini görmeye gelen bir kız onun hayatını değiştiriyor, filmin devamında izlemekten asla bıkmayacağım olaylar yaşanıyordu.

Selim'in bu filmi seçmesine çok şaşırmıştım çünkü onun aksiyon ve korku filmlerinden başka filmler sevmediğini düşünüyordum. Hande gözyaşlarını elinin tersiyle silip Selim'e baktı. "Bizi ağlatmak zorunda mıydın?"

"Sonunda ağladığın filmleri asla unutmazsın," diyen Selim'e katılmıştım. "Ben de bu filmi unutmanızı istemedim."

"Haklısın, ben de senin gibi düşünüyorum. Sonuçta mutsuz sonlar hiçbir zaman unutulmaz çünkü insanların içinde o son için mutlaka bir ukde kalır. Ama mutlu sonla bitenler yüzde sadece küçük bir gülümseme oluşturur. Birkaç yıl sonra hatırlamazsın bile."

Azra'da bize katıldığını belli etmek istercesine, "Hem ne demiş şair," dedi. "Kavuşursan meşk, kavuşamazsan aşk olurmuş."

"Yine fazla edebiyat yaptınız," Hande derin bir nefes verirken ayağa kalktı. "Bize müsaade, siz de yol yorgunusunuz, biraz dinlenin."

"Ya," dedim huysuz bir şekilde. "Gitmeyin. Bu gece burada kalın."

"Başka bir zaman kalırız, söz veriyorum." Hande kapıya doğru ilerledi, diğerleri de onu takip etti. "Ama şimdi eve gidelim, tamam mı? Yarın okullar açılıyor, bizim de hazırlık yapmamız lazım. Yarın okulda görüşürüz, eski günlerdeki gibi."

Dudaklarımı büktüm. "Tamam."

Handeler gittikten sonra Selim'le yukarı, yatak odasına çıktık.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Selim yanıma yatarken. "Yarın için."

"Evet," Başımı Selim'in omzuna dayadım. "Yüksek lisans yapmak nasıl bir duygu?"

"Aynı," diyen Selim güldü. "Yarın göreceksin."

Derin bir nefes verdim. "Beni çok mutlu ettin, Selim."

"Senin mutlu olman benim önceliğim," diyen Selim saçlarımın arasında küçük bir öpücük kondurdu. "Seni daha çok mutlu edeceğim günler gelecek, bu ne ki?"

"Senin de yarın ilk iş günün olacak, heyecanlı mısın?"

"Aslında hayır, ama tuhaf hissediyorum. Birkaç ay öncesine kadar kendimi evli, çalışma hayatına başlamış biri olarak düşünemezdim. Kesinlikle böyle bir şeyi planlamıyordum. Şimdi tüm bunları yaşıyor olmak bir garip hissetmeme neden oldu."

Başımı kaldırıp Selim'e baktım. "Böyle düşündüğünü bilmiyordum, neden daha önce anlatmadın?"

"Sana üniversitedeki grubumuzdan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" Başımı evet anlamında salladım. "Onlarla birlikte bir mekân açmak istiyorduk ama bunun için yeterli sermayemiz yoktu. Babamdan para istedim, geri ödemek şartıyla ama söz konusu müzik olunca düşünmeden reddetti. Biliyorsun, onun için önemli olan şey benim ekonomi okuyup şirketlerinin başına geçmemdi."

"O mekânı açmayı hâlâ istiyor musun ?"

"Hayır, geldi geçti..."

"Emin misin?"

Selim beni kendine doğru çekip sıkıca sardı. "Evet, eminim."

Selim'in bu hayalleri beni şüpheye sokmuş, içime bir kurt düşürmüştü. İnsan hayallerinden kolay kolay vazge-

çemez, onları terk edemezdi. Eminim, bu isteğihâlâ içinde bir yerlerdeydi, sadece onu dışarı çıkaracak bir elin uzanmasını bekliyordu.

Okulun ilk gününe uyandığımızda uykunun ne kadar değerli bir şey olduğunu anladım, saat altıda kalmak da ne demekti

"Masal, hazır mısın?"

Saçımı tepeden, simsiki topladım. "Evet, geliyorum."

Çantamı alıp aşağı indiğimde Selim'in ne kadar yakışıklı olduğunu görünce yüzümü buruşturdum, onun bu kadar yakışıklı görünmesini istemiyordum.

"Beni okula sen mi bırakacaksın?"

"Evet, oradan da şirkete geçeceğim. Hazırsan çıkalım."

"Hazırım."

Arabanın radyosunu açıp çalan şarkıyla birlikteoturduğum yerde dans etmeye başladım. Mutluydum, bunu bir şekilde göstermek istiyordum. Selim benim daha önce bu hâlimi görmediği için bana bir deliymişim gibi bakıyor, neden böyle davrandığımı anlamaya çalışıyordu. Okulun kapısına gelince müziğin sesini kıstım.

"Yol boyunca benim gibi bir deliye katlandığın için sana minnettarım." Arka koltuktan çantamla kitaplarımı aldım. Selim'in yanağına küçük bir öpücük kondururken, "Seni seviyorum," dedim. "Görüşürüz."

"Görüşürüz, güzelim."

Selim uzaklaşınca okula girip arkadaşlarımın her zamanki kafede olabileceklerini tahmin ederek oraya gittim. Kafeye doğru yürürken gördüğüm tanıdık yüzler bana bakıp bir şeyler konuşuyor, kimileri ise bana gülümseyerek tebriklerini sunuyorlardı. Evlendiğimi kimden öğrenmişlerdi? Aslında bu sorunun cevabını bulmam çok da zor olmayacaktı çünkü hayatımda Ayberk gibi bir faktör vardı.

Kafeye girdiğimde bizimkilerin her zamanki masamızda oturduğunu görünce yanlarına gittim.

Masaya otururken, "Günaydın," dedim.

"Günaydın."

Hande bacağıma vurdu ve mutlulukla, "Ekip tamamlandı," dedi.

"Eski günlerdeki gibi."

Doruk'un saatine baktığını gördüğümde, "Ders mi başlayacak?" diye sordum.

Doruk'da tarih okuyordu. Benim gibi yüksek lisans yapma hakkı kazanmıştı. Ediz sınavı ilk yılında kazanamadığı, Hande'de bir yıl hazırlık okuduğu için bu yıl mezun olamamışlardı. Azra, Melek ve Berk'se bizden bir yaş küçüklerdi, bu yüzden onlar da seneye mezun olacaklardı.

"Evet, on dakika var."

"Hadi, gidelim."

İlk ders olmasına rağmen hoca neredeyse hepimizi tanıdığı için tanışma faslını birkaç dakikayla sınırlı tutup ders anlatmaya başladı. Osmanlı tarihi görüyorduk, en sevdiğim. Osmanlı ve İnkılâp Tarihi'ne Genel Tarihten ayrı olarak bir merakım vardı. Tüm günümü bu konularda araştırma yaparak geçiriyor, bundan çok büyük bir haz alıyordum. Bu, küçüklüğümden beri böyleydi.

"İlk günden sınıf birincisi olacağım diye bu hırs fazla değil mi?" Doruk tuttuğum notları işaret etti. "Geçen yıl ilk üçe bile giremedin diye bu yıl bu kadar hırs yapman gerekmez.

Doruk'a dil çıkardım. "Dördüncü olmuştum, bu da bir şey. En azından senin gibi sondan ikinci olmamıştım."

"Benim için dereceler değil, bölümü bitirip bitiremediğim önemli." diyen Doruk başını iki yana salladı. "Bunu bir öğrenemediniz."

O sırada Selim'den mesaj geldi.

"Okuldayım, Ediz'le birlikte kafede oturuyoruz. Dersten çıkınca bana haber ver."

"Çıkmama on dakika var."

Dersten çıktıktan sonra kafeye doğru yürümeye başladım.

"Oo, kimleri görüyorum?" Ayberk'in sesini duyduğumda sesin geldiği yöne, arkama döndüm. Ayberk karşımda duruyordu. "Demek ağa müsveddesi senin okumana izin verdi... Neredeyse gözlerim yaşaracak."

Duymazdan gelerek yürümeye başladım.

Ayberk beni kolumdan tutup durdurdu. "Nereye? Daha konuşacaklarımız bitmedi."

"Seninle konuşacak bir şeyimiz yok," deyip kolumu ondan kurtardım.

"Ama benim var."

"Umurumda değil."

Yeniden yürümeye başladığımda Ayberk beni bu sefer iki kolumdan tutarak durdurup canımı acıtmaya başladı. "Beni dinleyeceksin."

Ondan kurtulmaya çalıştım ama kollarımı öyle sıkmıştı ki bunu yapmam imkânsızdı. "Bırak beni."

"Bırakmayacağım, bu sefer bırakmayacağım."

Bölüm Yirmi Sekiz

Ayberk'ten kurtulmaya çalışırken Selim'i gördüm. Hızlı, öfkeli adımlarla yanımıza gelip, beni Ayberk'in ellerinden kurtarıp ona bir yumruk attı. Ayberk'te ona karşılık verince büyük bir kavga başladı.

Selim öyle öfkeliydi ki onu durdurmam imkânsızdı. Aslında bunu istemiyordum, Ayberk dayak yemeyi hak etmişti. Bana bir zarar vermeyeceğini düşündüğüm için kendime çok kızdım, Selim'in söylediklerini umursamam gerekirdi. Ayberk yerden kalkıp toparlandıktan sonra Selim'e bir yumruk daha attı. Selim'in kanayan kaşını gördüğümde koşturarak yanına gittim ama o, beni uzaklaştırdı.

Selim, Ayberk'e sağlam bir yumruk daha atıp kalkmamacasına yere düştüğünü görünce sanırım bu kadarının yeterli olduğunu düşündü ki, "Seni bir daha Masal'ın etrafında görmeyeceğim," dedi. "Eğer görürsem bu sefer elimden bu şekilde kurtulamazsın, inan bana. Sana öyle

güzel bir ceza veririm ki hayatın boyunca unutamaz, beni hatırlarsın. Anladın mı beni? Masal'dan uzak duracaksın. Ona bir daha yaklaşmayacaksın."

Ayberk ukala bir şekilde gülümserken patlayan dudağından akan kanı elinin tersiyle sildi. "Burada, İstanbul'da sizin kurallarınız geçmez, Ağa'm. Burada benim kurallarım geçer."

Selim Ayberk'in söylediklerine dayanamayıp ona birkaç yumruk daha attı.

"Selim," dedim onun yanına gittiğimde. "Dur artık. Görmüyor musun? Bayılmak üzere."

Selim Ayberk'i sert bir şekilde bıraktıktan sonra arkasına dönüp yürümeye başladı, ona yetişmemeimkân bırakmayacak kadar hızlı yürüyordu.

Sonunda Selim'e yetiştiğimde, "Beni neden beklemiyorsun?" diye sordum. "Bana mı kızdın? Benim hiçbir suçum yoktu, o geldi yanıma."

"Sana söylemiştim, o heriften uzak durmanı, ona karşı dikkatli olmanı." Selim'in öfkeli bakışlarına maruz kalmış, bu da yetmezmiş gibi hiç suçum yokken suçlu durumuna düşen ben olmuştum. "Ama beni dinlemiyorsun ki, dinlemiyorsun..."

"Onunla aynı okuldayız, Selim. Ne yapabilirim? Onu her gördüğümde köşe bucak kaçayım, saklanayım mı?"

Selim derin bir nefes verdi. "Bundan sonra daha dikkatli ol."

Başımı tamam anlamında salladım. Selim'in yüzünde kanayan kaşı haricinde bir yara yoktu ama ona da pansuman yapmamız gerekecekti, yara mikrop kapabilirdi. Elimi Selim'in kaşına götürüp incelemeye başladım. "Eve gidelim, kaşına pansuman yapmamız gerekiyor."

"Gerek yok."

"Ne demek gerek yok?" Selim'i kolundan tutup otoparka sürüklemeye başladım. "Mikrop kapabilir."

Bütün itirazlarına rağmen, eve gelmeden önce eczaneden aldığımız malzemelerle Selim'in kaşına pansuman yaptım.

İşimi hallettikten sonra malzemeleri ilk yardım çantasına koydum.

"Selim," İç geçirdim. "Ben de senden bir şey isteyeceğim. Lütfen, bir daha Ayberk'le kavga etme. Onun ne kadar tehlikeli biri olduğunu bilmiyorsun, sana bir zarar vermesinden korkuyorum."

"O zaman korkularımız karşılıklı." Selim uzandığı yerden kalktı. "Üstelik merak etme, o herif bana hiçbir zarar veremez."

"Onun yüzünden tadımız kaçsın istemiyorum," Başımı yana yatırdım. "Tamam mı?"

Selim bana sarıldı. "Tamam."

"Sana çorba yapacağım." dediğimde Selim bana şaşkınlıkla baktı. "Ne? Hastaya çorba yapılır. Ne çorbası seversin diye sormayacağım çünkü evde sadece mercimek var, benim en sevdiğim çorba."

"Tek başına yapmayı başarabilecek misin?"

Gözlerimi devirirken, "Çorbadan bahsediyoruz," dedim. "Üstelik hazır çorbadan."

Dünyanın en basit yemeğini yaptıktan sonra Selim'in yanına gidip ona ellerimle içermeye başladım.

"Kendimi bebek gibi hissediyorum," diyen Selim, çorba tabağını elimden alıp kendi içmeye başladı. "Bana bırak, lütfen."

Somurttum. "Neden?"

"Hangi ağanın bir bebek gibi beslendiği görülmüş? Kendimi çok kötü hissettim, cidden."

"Sen sıradan ağalardan değilsin, sen sadece Selim'sin." Yanağına küçük bir öpücük kondururken gülümsedim. "Benim tatlı, sevimli Selim'im."

"Tatlı ve sevimli mi?" Selim yüzünü bu söylediklerimden iğrendiğini belli eden bir şekle soktu. "Sana bunları benim ismimle aynı cümle içinde kullanmaman gerektiğini daha önce söylememiş miydim?"

Kocaman bir kahkaha attım. "Benim için öylesin, bunu söyleyeceğin hiçbir şey değiştiremez."

Zil çaldığında merakla Selim'e baktım. Birini beklemiyorduk, biri gelse bile ev yeni olduğunu için adresini kim, nereden bilecekti? Ayberk'in bizi takip edip evin adresini öğrenmiş, buraya gelmiş olabileceğinden korkuyordum. Ayberk'in intikam almayı seven bir yapısı vardı. Beni en çok korkutan özelliği de buydu.

"Kim olabilir?"

"Bilmiyorum," Selim korumacı bir tavırla ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. "Şimdi öğreniriz."

Kapıyı açtığında gözlerime inanamadım, karşımda Aysun Hanım vardı. Bu, bir rüyaydı, değil mi? Rüya değil, bir kâbus.

"A-Anne,"

Aysun Hanım yüzümüzdeki şaşkın ifadelere güldükten sonra içeri girip valizini portmantoya bıraktı.

"Biliyorum, şaşırdınız."

Şaşırmak mı? Ben hâlâ bir kâbusun içinde olduğumuzu düşünüyordum. Ama Aysun Hanım'ın davranışları içinde bulunduğumuz bu durumun bir kâbusa değil, hayata ait olduğunu gösteriyordu.

Selim şaşkınlığını üzerinden atınca Aysun Hanım'a sarıldı, Aysun Hanım'da Selim'i yıllardır görmüyormuş gibi ona. Bu manzara gözlerimi yaşartmıştı(!) Aysun Hanım bana da sarıldığında; tabii bana Selim'e sarıldığı gibi

değil, kendini bunu yapmaya zorunlu hissediyormuş gibi sarıldı. O an kâbusta olmadığımızı anladım. Salona geçtik.

"Benden neden burada olduğumu açıklamamı istiyorsunuz, değil mi?"

"Bir sorun mu var?" diye sordum. "Bizimle ilgili."

Aysun Hanım başını iki yana salladı. "Hayır, sadece yaşayacağınız evi görmek istedim. Urfa'da içim içimi yiyordu, sizi öylece göndermek içime hiç sinmemişti."

"İyi yapmışsın, anne." diyen Selim gülümsüyordu. "Gelmene çok sevindik."

Hayır, ben hiç sevinmemiştim. Aksine şimdiden Aysun Hanım'la geçireceğimiz günler için kahroluyor, Urfa'ya ne zaman geri döneceğini merak ediyordum.

"Urfa'dakiler nasıl?"

Aysun Hanım bana burnu havada bir bakış attı. "Masal kahvelerimizi yapsın da öyle anlatayım."

Allah aşkına, bu kadın kahveden başka bir şey içmez miydi? Ben yapmaktan bıkmıştım oiçmekten bıkmamıştı. Kahveleri pişirdikten sonra elimde tepsiyle salona döndüm, Aysun Hanım Selim'e Urfa'da olup bitenleri anlatıyordu. Acaba kahveyi üzerine mi dökseydim?

Aysun Hanım fincanı aldı ama ne bir teşekkür etti ne de ona benzer bir şey söyledi. Sinirlendiğimi belli etmeden Selim'e de kahveyi ikram ettim.

Selim fincanı alırken, "Teşekkürler," deyip gülümsedi. "Eline sağlık."

"Afiyet olsun."

Kendi fincanımı da alıp Selim'in yanına oturdum.

"Roksen nasıl? İyi mi?"

"Evet, dün İtalya'ya döndü." diyen Aysun Hanım üzüntüyle Selim'e baktı. "Çocuklarım birer birer gider oldular. Dört tane evladım var ama bir tanesini bile doğru düzgün göremiyordum. Feride; sözde Urfa'da ama

çalışmaktan yanıma uğrayamıyor bile. Fahriye'nin gözü de aşktan kör olmuş, bizi unuttu."

Kendi çocukları bile Aysun Hanım'a katlanamazken benim katlanmam mümkün müydü? Bazen Murat Bey'e acıyorkarısına bunca yıl nasıl katlandığını düşünüyordum.

"Herkesin kendi hayatı var, Aysun Hanım. Siz de zamanında evlenerek ailenizin yanından ayrılmadınız mı?" Kahvemden bir yudum aldım. "Bu da öyle bir şey. Merak etmeyin, zamanla alışırsınız."

Aysun Hanım öksürmeye başladı ama kahvelerin yanında getirdiğim sulardan birini içince öksürmesi kesildi.

Ertesi gün Selim beni teyzemlere bırakmış, oradan da işe gitmişti. Bugün dersim olmadığı için zamanımı Aysun Hanım'la geçirmek yerine teyzemle enişteni görmek istemiştim. Zaten onlara İstanbul'a taşındığımızı söylemem gerekiyordu. Eğer şanslıysam onları işe gitmeden yakalardım, aksi takdirde eve dönmem gerekecekti bunu hiç istemiyordum. Zili çaldığımda bu evde olmayı ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Teyzem kapıyı açınca çok mutlu olmuş, bir şey demesine fırsat vermeden sarılmıştım.

"Masal," Teyzemin şaşkınlık dolu sesi duyan eniştem de yanımıza gelmişti. "Sen ne arıyorsun burada?"

"Her şeyi anlatacağım," dedikten sonra enişteme de sarıldım, o da en az teyzem kadar şaşkındı. "Önce sizinle bir hasret gidereyim."

Salona geçtiğimizde teyze ve eniştemin yüz ifadeleri ne bakarak onları daha fazla meraklandırmamam gerektiğini anlamıştım.

"Masal, neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Biz Selim'le İstanbul'a taşındık, bundan sonra burad yaşayacağız. Ben yüksek lisans yapacağım, Selim'de b basının buradaki şirketini yönetecek."

Teyzem bu söylediğimden sonra bana tüm yüzüne yayılan bir gülümsemeyle tepki verdi.

"Bu söylediklerin doğru mu?" diye soran enişteme başımı evet anlamında salladım. "Peki, buraya ne zaman geldiniz?"

"İki gün önce. Aslında size ilk geldiğimiz gün haber vermek isterdim ama geldiğimizde vakit çok geçti, sizi rahatsız etmek istemedim. Biliyorsunuz, dün de okullar açıldı." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bir türlü haber verme fırsatım olmadı yani, kusura bakmayın."

Teyzem yanıma gelip bana sarıldı. "Önemi yok, canım."

"Teyze, öyle mutluyum ki... İstediğim her şey oldu. Sonunda tüm bu dertlerden kurtulduk."

Teyzem kaşlarını çattı. "Ama hâlâ sevmediğin bir adamla evlisin." Sustum, onlara Selim'e âşık oldum diyemezdim.

Eniştem suskunluğumu fark ettiğinde, "Bence ortada hiçbir sorun kalmamış," dedi ve güldü. "Yeğenimiz âşık olmuş."

"Enişten haklı mı, Masal?" diye sordu teyzem gülümseyerek. "Selim'e âşık mı oldun?"

Utanarak, "Evet," dedim.

Teyzemlerle bu meseleyi konuşmak istemiyordum, zaten onların işe gitmek zorunda olmaları da benim için bir avantaj olmuştu.

Evden çıktıktan sonra Selim'in yanına, şirkete gitmeye karar verdim çünkü eve gidip de Aysun Hanım'ı çekmek istemiyordum. Bir taksiye binip Selim'in bana önceden verdiği adresi taksiciye verdim. Şirkete ilk defa gideceğim için heyecanlıydım.

Şirkete geldiğimde gözlerime inanamadım, karşımda beklediğimden daha büyük bir bina vardı. Murat Ağa'nın

Selim'den neden ekonomi okumasını istediğini şimdi çok daha iyi anlıyordum, bu şirketi yönetmek için oldukça bilgili olmak gerekirdi. Şirkete girerken güvenlik görevlisi beni durdurdu.

"Hanımefendi, kime gelmiştiniz?"

"Ben Masal Varol, Selim Varol'un eşi."

Adam bunu söylediğimde sanki çok büyük bir suç işlemiş gibi oldu. "Özür dilerim, bilmiyordum."

Gülümsedim. "Sorun değil."

"Selim Bey'in odası yirmi ikinci katta."

"Teşekkür ederim."

Asansöre binip yirmi ikinci kata geldiğimde Selim'in odası olduğu belli olan büyük bir oda gördüm, odanın önünde bir masa vardı.

"Hoş geldiniz," Masaya gelen orta yaşlı kadın bana gülümsedi. "Selim Bey'le mi görüşecektiniz?"

"Merhaba, evet."

"Randevunuz var mıydı?"

"Hayır, ben eşiyim."

"Eşi mi?" Kadının gülümsemesi artarak yüzüne yayıldı. "Çok memnun oldum, Masal Hanım. Selim Bey sizden bahsetti, sizi dilinden düşürmüyor."

Kadına karşılık olarak ben de gülümsedim. "Öyle mi? Şu an odasında mı?"

"Evet, ama içeride bir bayan var."

Bayan mı?

"Kim?"

"Bilmiyorum, Selim Bey'le içeri girdiler."

Başımı sallayıp Selim'in odasına girdim, o kadının kim olduğunu öğrenmeliydim. İçeri girdiğimde Selim masasında, masanın önündeki koltuklarda da bir kadın oturuyordu.

Bölüm Yirmi Dokuz

Kadının bir pırasa kadar düz olan saçları sarıydı, neredeyse beline kadar uzanıyordu. Gözleri tıpkı benim gibi mavi ve parlaktı. Otururken bile uzun olduğu belli olan bir boya, ince bir bele sahipti, fiziği mankenlere taş çıkartacak cinstendi.

"Masal," Selim beni gördüğünde ayağa kalktı ve yanıma geldi. Yanağıma küçük bir öpücük kondururken, "Hoş geldin," demeyi ihmal etmemişti. "Neden bana geleceğini haber vermedin? Ona göre hazırlık yapardım."

Gözlerimi kısıp kadına baktım, Selim ne demek istediğimi anlamış gibiydi. Kadına döndü. "Esra da gidiyordu... Değil mi?"

Esra... Amerika'daki sevgilisi mi yani?

Kadın ukala bir tavırla ayağa kalkıp yanımıza geldi, yüzünde de en az tavrındaki kadar ukala bir gülümseme vardı.

"Merhaba Masal," İnce, uzun parmaklı elini bana uzattı. Bu sefer yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. "Ben Esra, Selim'in eski sevgilisi. Tanıştığımıza memnun oldum."

Uzattığı elini sıkmayıp ona öfkeyle bakmaya başladım, benimle dalga mı geçiyordu?

"Esra, git buradan."

Esra Selim'e bakıp dudaklarını büktü. "Demek bana git diyebileceğin günleri de görecektim, ha? Neyse, nasıl olsa bir daha görüşeceğiz. Konuşmamız burada bitmedi. Sana söyleyeceğim çok önemli bir şey var, bakalım o zaman da bana git diyebilecek misin?"

Ne demekti bu?

"Ne söyleyeceksen şimdi söyle."

Esra küçümsercesine bakıp, "Başka insanların yanında olmaz, ikimize ait özel bir şey söyleyeceğim."

Esra gittikten sonra aklıma kötü düşünceler akın etmeye başladılar, içlerinden biri kanımı dondurmaya yetiyordu.

"Masal, sana bunu yaşattığım için çok üzgünüm. Az önce geldi, içeri girmesine mani olamadım. Onu buraya ben çağırmadım, inan bana."

Esra'yı gördükten sonra onun ne kadar tehlikeli biri olduğunu anlamış, Selim'in söylediklerine inanmıştım.

"Sana inanıyorum. Sorun değil, bu senin suçun değildi."

Koltuklardan birine oturdum, Selim de karşımdaki koltuğa oturmuştu.

"O son söyledikleriyle ne demek istedi?"

"Bilmiyorum, sadece saçmaladı."

Selim'e korkuyla baktım. "Hamile olabilir mi?"

Selim sorduğum bu soruya şaşırdı ve bir süre düşündü. "Hayır, olamaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onunla sevgili olan bendim."

Başımı iki yana sallayıp korkuyla ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Esra kendine çok güveniyor, Selim. Eğer elinde seni ona geri döndürecek bir şey olmasaydı Amerika'dan İstanbul'a gelir miydi? Sana söyleyeceği şey her neyse çok önemli bir şey olmalı."

Korkudan titreyen ellerimi tuttuktan sonra bana güven dolu bir bakış attı. "Merak etme, eğer hamile olsaydı bunu bana evlenmeden önce söylerdi. Endişelenmene gerek yok, tamam mı?"

Söyledikleri mantıklıydı ama kesin değildi, işimi şansa bırakmayı sevmezdim. Esra'nın hamile olup olmadığı düşüncesi beynimi kemirecek, beni uğraştıracaktı. Korktuğum başıma gelmişti, Esra'nın bir şekilde bize ulaşacağını biliyordum, bunu hissetmiştim.

Eğer Esra hamileyse ne olacaktı? Murat Ağa ile Aysun Hanım bunu öğrendiklerinde Esra'yı üzerime kuma olarak almasını mı isteyeceklerdi? Sonuçta o, oğullarının evladının annesi olacaktı. Ah... Öyle bir şey olursa yaşayamazdım herhalde, buna dayanamazdım.

"Güzelim, sen neden buraya gelmiştin? Bir sorun mu var?"

"Buraya gelmem için bir sorun mu olması gerekiyor?" diye hayıflandım. "Aşk olsun, kocamı iş yerinde ziyaret etmeye gelemeyecek miyim?"

Selim çapkınca gülümsedi. "İstersen hiç gitme."

"Gitmeyi ben de istemem," deyip onun gibi gülümsedim.

"Bana yardım etmek ister misin?" Selim başını yorgun bir edayla kaşıdı. "Yapacak çok işim var, yardımına hayır demem."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben bu işlerden anlamam ki... Özellikle de matematikten. İşlerini daha da zora sokarım, en iyisi ben gideyim."

Tam ben kaçacakken Selim belimden yakalayıp durdurdu. "Anlarsın, güzelim, anlarsın."

Bana biraz yol gösterince ona yardım etmiştim. İki günlük işi iki-üç saatte bitirdiğimiz için Selim bana hediye olarak uzun bir öpücük vermişti, ben de buna karşılık vermeyi ihmal etmemiştim. Gerçi bu, ona hediye olmuştu ama olsun.

Eve geldiğimizde mis gibi kokularla karşılaşınca Aysun Hanım'ın bizim için yemek pişirdiğini anladık, sanki buna ne gerek varsa.

"Ah, geldiniz mi?" Elinde bir tepsiyle masaya doğru ilerledi. "Sizin için yemek hazırladım, Urfa ve İzmir yemeklerini karıştırdım. Selim çok özlemiştir annesinin yemeklerini, değil mi, oğlum?"

Selim Aysun Hanım'ın yemeklerini iki günde özlemiş olamazdı herhalde, değil mi? Sonuçta dört yıl boyunca Amerika'da yaşayan birinin annesinin yemeklerine olan özlemine karşı koyabilmeyi öğrenmiş olması çok olağandı. Ayrıca biz Urfa'dayken yemekleri Aysun Hanım değil, konağın hizmetlileri yapıyordu. Bir an bu yemekleri de dışarıdan sipariş ettiğini düşündüm ama dile getirmedim, aramızda yeni bir tartışma yaşanmasını istemiyordum. Selim masadaki zeytinyağlı sarmadan bir tane alıp ağzına attı

"Anne, neler yapmışsın böyle? Döktürmüşsün."

Üzerimizi değiştirdikten sonra masaya oturduk. Her ne kadar yapmayı ben istesem deAysun Hanım yemekleri bize kendisi servis etmişti. Masada Aysun Hanım'ın da dediği gibi Urfa ve İzmir yöresine ait yemekler vardı ama İzmir ağırlıktaydı.

"Baban," dedi Aysun Hanım küçük bir kahkaha atarken. "Torununun ne zaman geleceğini merak ediyor."

Torun mu? Evleneli ne kadarcık zaman geçmişti ki?

Bir çocuk dünyaya getirme kararı o kadar kolay bir şey miydi?

Üstelik uzun zamandır cebelleştiğim hastalığım yüzünden böyle bir karar versem bile, hayata geçirmem çok zor olabilirdi. Yani sayın aşiret torun sahibi olmak için her halükarda bekleyecekti. Bütün bunları düşünürken sağlık durumumdan Selim'e bahsetmediğimi ama artık söylemem gerektiğini fark ettim.

Esra'nın hamile olma ihtimali ve kuma fikri kâbusu, uzun zamandır unuttuğum bu hastalık meselesiyle birleşince daha olası gelmeye başlamıştı. Her şey bir yapboz parçası gibi yerli yerindeydi, tek eksik olan onları bir araya getirecek bir eldi. Bu düşünce mideme krampların girmesine, başımın dönmesine neden oldu.

"Daha evleneli kaç ay oldu." dedim tok bir sesle. "Torun konuşmak için fazla erken değil mi?"

"Haklısın," Aysun Hanım'ın bana hak vermesine şaşırmıştım. "Ama Murat, çocukları çok sever. Selim'in bir çocuğunun olması da en büyük isteklerinden biri... Bu konuda sabırsız olması olağan bir durum takdir edersin ki."

"Bunun için daha zamanımız var, anne."

"Elbette, ben sadece Murat'ın bana söylediğini size söyledim."

"Bir bebeğimiz olmasını biz de isteriz ama şu an çok erken."

"Ama bir bebeğin bir evliliği ne kadar güzelleştireceğini de göz ardı etmemeniz gerekir. Feride doğduğunda Murat'la ne kadar mutlu olduğumuzu size anlatmam... Bebekler bulundukları her ortamı güzelleştirir, insanların saf duygularını ortaya çıkarırlar."

Bebekleri, çocukları çok seviyordum. Ama onların ağlamalarına katlanamıyordum, ayrıca bakımları da oldukça zordu. Kendimde bir bebeğe bakabilecek yeterliliği

görmüyor, Selim'in de dediği gibi çocuk sahibi olmak için daha zamanımız olduğunu düşünüyordum. Tabii günün birinde hamile kalabilirsem...

Masayı toplayıp bulaşıkları makineye yerleştirmek için Aysun Hanım'a yardım ettikten sonra Selim'le birlikte odamız çıktık, ona önemli bir şey hakkında konuşmak istediğimi söylemiştim.

"Ne oldu?"

"Selim..." Derin bir nefes verdim. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Beni korkutuyorsun."

"Ben... Ben hastayım, Selim. Yıllar önce, doktorlar bir çocuğum olma ihtimalinin çok düşük olduğunu söylediler."

Selim bana bakıp güldü. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Az önce çocuk meselesinden konuştuk diye, korkmana..."

Başımı iki yana sallayıp onu susturdum. "Hayır, gerçek. Bizim bir çocuğumuz olmayabilir, Selim." Ellerimle oynamaya başlarken, "Üzgünüm," dedim. "Sana hiçbir zaman çocuk veremeyebilirim."

Ağlamaya başladığımda Selim elleriyle yüzümü avuçladı. "Güzelim, ağlama. Bir yolu mutlaka bulunur. Biliyorsun, artık her türlü hastalığın bir tedavisi var."

"Ya hiçbir tedavi çare olmazsa? Ailen bizden bir erkek çocuk isteyecek, Selim. Ben doğuramazsam üzerime kuma getirecekler, bunu sen de biliyorsun. Ben buna dayanamam, anlıyor musun? Ölürüm daha iyi. Yine başa sardık, hiçbir zaman mutlu olamayacağız."

"O zaman ne yaparım, biliyor musun? Seni buradan alıp bizi kimsenin bulamayacağı bir yere götürürüm, hayatımızın sonuna kadar orada yaşarız. Çocuk falan umurumda değil, yanımda sadece sen ol yeter."

Selim'in bu söyledikleri bana öyle iyi gelmişti ki...

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Selim'e sarıldım. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni."

"Bu hastalıktan annenle babana bahsetme. Eğer bilirlerse kumayı üzerime getirmek için o küçük ihtimali de beklemezler, en azından bir şansımız varken bunu kaybetmeyelim."

"Tamam, güzelim."

O kadar şefkatliydi ki, beni omzunda, kollarının arasında uyutup avutmuştu bütün gece. Uyandığımda saat altı olmak üzereydi. Alarm çalmadan uyandığım için mutluydum. Duş aldıktan sonra saçlarımı düzleştirip ne diyeceğime karar vermek için dolabın karşısına geçtim. Kot pantolon, beyaz bir gömlek ve siyah topuklu ayakkabıları seçtim.

Kahvaltı hazırlamak için mutfağa indiğimde Aysun Hanım'ın da orada olduğunu görünce yüzümü ona fark ettirmeden buruşturdum.

Beni görünce "Masal," diye seslenip sinsi bir şekilde gülümsedi, bu gülümsemenin nedenini anlayamamıştım. "Ben de seninle konuşacaktım, ne iyi oldu geldiğin."

"Ne hakkında konuşacaktınız?"

"Korkuların hakkında!"

Yüzüm bembeyaz oldu. "Ne korkusu, ne diyorsunuz siz?"

Selim'in Aysun Hanım'a hastalığımdan bahsetmeyeceğine emindim. Ne biliyordu bu kadın? Nereden biliyordu? Yoksa Esra... Esra hamileyse bunu ona söylemiş olabilir miydi? Paranoyak düşünceler beynimde cirit atıyordu.

Kalbim korkuyla atarken Aysun Hanım'a baktım. Sinsi gülümsemesi kelimelere dönüştü.

"Hasta olduğunu biliyorum, Masal."

Bölüm Otuz

"Ne?" diye tısladım. "Bunu nereden öğrendiniz?" Aysun Hanım tezgâha dayanıp elindeki süt bardağından bir yudum aldı. O kadar rahat bir tavırla konuşuyordu ki; "Odanızın önünden geçiyordum, senin ağladığını duydum. Kapıyı açık unutmuşsunuz."

"Bunu bir de itiraf mı ediyorsunuz? Kapı dinlediğinizi."

"Şu an beni yargılayacak bir durumda değilsin, Masal." Aysun Hanım'ın yüzünde oluşan tehlikeli ifade ona öfkeyle bakmama neden oldu. "Bence söylediklerine kendini hazırlasan iyi edersin. Pek uzak ihtimaller değiller, yani bu durumda..."

"Bunu bana neden yapıyorsunuz? Evet, biliyorum, beni baştan beri sevmediniz ama... Neden? Ben size ne yaptım?"

"Yoo, başta bir problemimiz yoktu, ama oğlumu benden ayırdığın an... Senin okulun yüzünden ben oğlumdan ayrı kaldım." Aysun Hanım'ın gözlerindeki ifade kanımı dondurmuştu. "Ve sen bunun cezasını çekeceksin, bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Şok olmuş bir şekilde Aysun Hanım'a bakıyordum. Hayatımda onun kadar bencil bir insan daha görmemiş, bu söyledikleri karşısında ne diyeceğimi bilememiştim.

"Sırf okulunuzu yarım bıraktınız diye kimse okumasın istiyorsunuz, değil mi? Bunun pişmanlığını yaşıyor, bu pişmanlığı benden çıkarmaya çalışıyorsunuz."

Aysun Hanım elindeki bardağı tezgâhın üzerine koydu, ellerini göğsünde kavuşturup gözlerini sabit bir noktaya dikti. "Kayınvalidemle hiçbir zaman anlaşamadık, beni İzmirli olduğum için her zaman hor gördü. Urfa'nın adetlerini, bilmiyordum. Bu yüzden beni asla gelini olarak görmedi, sırtımda bir kumanın gölgesiyle yaşadım yıllarca. Feride doğduğunda da bu böyle devam etti. Ama Selim doğunca sonunda bitti. Yıllardır kayınvalidemin bana yaptığı zulümlerle mücadele edip çok yoruldum. Bu yüzden gelinime kayınvalidemin bana yaptıklarını yapmayacağıma dair bir söz vermiştim." Gözlerini diktiği yerden alıp bana çevirdi. "Ama sen beni en zayıf noktamdan, Selim'den vurdun. Tek oğlumu benden uzaklaştırdın. Hem zaten kuma içinde yapabileceğim bir şey yok. Bu, benim elimde olan bir şey değil. Eğer aşirete bir erkek çocuk veremezsen üzerine bir kuma gelir, gelmek zorunda."

Yutkundum, Aysun Hanım doğruyu söylüyordu.

"Gerçeklerin farkına var, Masal."

"Bu, bir kadın için çok zor bir şey."

"Dediğim gibi benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Biliyorum, zaten olsa bile yapmazdınız."

Aysun Hanım mutfaktan çıkarak beni korkularımla yalnız bıraktı. Kalbim sıkışırken kendimi yere bıraktım, çok kötü hissediyordum. Midemde baş gösteren bulantı dışarı çıkmak istiyor, aniden giren kramplar daha çok acı çekmeme neden oluyordu.

Kahvaltıdan sonra Selim'in acil bir toplantısı olduğu için okula taksiyle gitmiş, kendimi kötü hissettiğim için derse girmemiştim.

"Masal, mesajını alır almaz geldim." Hande'nin sesini duyduğumda ona baktım, ağladığımı görünce gözlerini kocaman açarak yanıma oturdu. "Ne oldu, mavişim? Neden ağlıyorsun?"

"Hande, çok kötü şeyler oldu."

"Ne oldu?"

"Aysun Hanım hastalığımı öğrendi," Burnumu çektim. "Üzerime bir kuma gelmesi için elinden gelen her şeyi yapacak. Eminim şimdiden Murat Ağa'ya her şeyi anlatmış, bir kuma siparişi vermiştir."

Hande beni kendine sardı. "Şşş, Selim buna asla izin vermez."

Histerik bir şekilde güldüm. "Selim, kimin umurunda? Eğer aşiret karar verirse bundan kaçışımız olmaz, tıpkı berdelden kaçışımız olmadığı gibi."

"Ama senin çocuğun olmayacak diye bir durum yok ortada, küçükte olsa bir ihtimal var. Bunu Aysun Hanım'a söylemedin mi?"

"O kadın benim lehime olacak küçük ihtimalleri önemser mi sence?"

"Kahretsin, bu, hiç iyi olmadı."

Gözyaşlarımı silerken Hande'ye baktım. "Daha kötüsü de var,"

"Daha kötü ne olabilir?"

Hande'ye dün yaşananları anlattım.

"Belki de hamile değildir, başka bir şey söyleyecektir." diye beni teselli etmeye çalışan Hande'de bu söylediğine inanmıyordu. "Hemen koyuverme kendini, mutlaka bir çözüm yolu bulacağız. Biz nelerin üstesinden geldik, Masal? Elbet bunu da aşacağız."

"Hiç sanmıyorum."

Hande iç geçirdi. "Aysun Hanım'la yaptığınız konuşmadan Selim'e bahsettin mi? Onun bundan haberi var mı?"

"Hayır, anlatmadım."

"Anlatmalısın."

Saate baktım, ikinci ders başlamak üzereydi. "Hande, ben derse gideceğim, en azından okula gelmiş olmamın bir anlamı olsun." Oturduğum yerden kalktım. "Desteğin için teşekkür ederim, iyiki varsın."

"Ben de seninle geleceğim, seni bu hâlde yalnız bırakamam."

"İntihara meyilli bir hastaymışım gibi konuşuyorsun."

"En yakın arkadaşın olarak önlemlerimi almak zorundayım," diyen Hande koluma girdi. "Hadi, gidelim."

Bölüme giderken Hande keyfimin yerine gelmesi için bana saçma sapan şeylerden bahsediyor, espriler yapıyordu. Onun bu çabası boşunaydı, şu an keyfimi hiçbir şey yerine getiremezdi. Sadece Esra'nın durumu netleşirse rahat bir nefes alacak, ancak o zaman kendimi iyi hissedecektim. Tabii her şey bitmeyecekti, nasılsa kendilerine torun doğuracak bir kuma bulurlardı.

Dersten çıktığımda her ne kadar Aysun Hanım'la yalnız kalacağımızı bilsemde eve döndüm. Üç saatlik dersten sonra iki saatlik bir İstanbul trafiğine maruz kalmıştım. Uyumak istiyordum çünkü uyuduğumuzda sahip olduğumuz dertleri unutuyor, başka bir evrene göç ediyorduk.

Kapıyı anahtarımla açarak eve girdim, zili çalıp Aysun Hanım'la karşı karşıya gelmeyi istememiştim. Eğer ona yakalanmadan odaya çıkmayı başarırsam çok iyi olacak, kendimi direkt yatağa atacaktım.

"Masal," Selim'in sesini duyunca şaşırarak ona baktım. Saat altıydı ve yoğun işleri yüzünden nadiren bu saatte evde olabiliyordu. Belki annesi evde olduğu için erken gelmiştir diye düşünürken "Hoş geldin." dedim.

"Erken gelmişsin?"

"Evet, seni bir yere götüreceğim."

Merakla Selim'e bakıp, kapıyı kapadım. "Nereye?"

"Hande senin için bir parti düzenleyecekmiş, Masal'ı al getir dedi." diyen Selim kaşlarını kaldırdı. "Sizin aranızda bir sorun mu var? Partiye gelmek istemeyeceğini düşündüğü için seni benim götürmemi rica etti."

Hande'nin, sırf benim keyfim biraz olsun yerine gelsin diye parti düzenlediğine inanamıyordum, bu kız gerçekten deliydi. Aslında partiye gitmek istemiyordum ama ortada bir emek vardı, bunu göz ardı edemezdim.

"Hayır," Ne söyleyeceğimi bilmediğim için lafı ağzımda geveledim. "Ben gidip hazırlanayım. Trafik var, geç kalmayalım."

Odaya çıktıktan sonra çantamı yatağın üzerine fırlatıp ne giyeceğime karar vermeye çalıştım. Kısa siyah bir elbise her zamanki gibi imdada yetişti. Saçlarımı düzleştirdikten sonra sade bir makyaj yaptım ve son olarak da pembe rujumu sürdüm, bu renk dudaklarımı doğal gösteriyordu.

Selim odaya gelip beni görünce ıslık çaldı. "Partiye böyle gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Yok, makyaj yaparken üzerim kirlenmesin diye giydim. Çok severim böyle şeyler yapmayı."

"Bu kadar kısa giyemezsin."

"Bana karışamazsın."

"Bal gibi de karışırım, çıkar onu."

"Saçmalıyorsun," Dolaba gidip Selim için de bir şeyler seçmeye başladım. "Sen ne giyeceksin?" Dolaptan siyah bir takım elbise çıkardım. "Bu, olur mu?"

Yanıma geldi. "O elbiseyi benim çıkarmamı istemiyorsan kendin çıkar."

"Kıyafetlerime karışılmasından nefret ederim. Benden bunu isteyemezsin, ben de yapmam."

"Sen artık evli bir kadınsın, Masal ve bir aşiretin gelinağasısın."

"Resmen hayatıma kural koyuyorsun, kendi kuralların. Üstelik Urfa'da değil, İstanbul'dayız."

"Bu geceliğine izin veriyorum ama sonra kıyafetlerini elden geçireceğim, şimdiden söyleyeyim."

"Eğer öyle bir şey yaparsan ben de senin takım elbiselerini keserim," Elimdeki takımı Selim'e verdim. "Bunu giy ve aşağı gel, seni orada bekliyor olacağım."

Selim'de hazır olduğunda, Aysun Hanım'a partiye gideceğimizi söyleyip evden çıktık. Aramızda bir gerginlik vardı, bunu hissedebiliyordum. Giyim kuşam konusunda bu kadar katı olması sinirlerimi bozmuştu, birinin kıyafetlerime karışmasına katlanamıyordum. Üstelik üzerimdeki elbise fazla kısa değildi, bunu bile abartmıştı.

Araba bir gece kulübünün önünde durunca Hande'nin benim için ne kadar büyük bir zahmete girdiğini gördüm, partinin evde falan olacağını düşünüyordum.

Selim arabadan inip kapımı açtı, bu hareketi aramızdaki gerginliğin de son bulmasına neden olmuştu.

İçerisi çok kalabalık ve bir o kadar da renkliydi. Uzun zamandır bir gece kulübüne gitmediğim için kendimi tuhaf, bu ortama yabancı hissetmiştim. Bu gece kulübüne

daha önce de gelmiş, Hande'nin doğum gününü kutlamıştık. Bu mekânınambiyansı diğerlerine göre çok daha iyiydi, sigara içilmiyor olması da onu iyi kılan bir diğer faktördü.

"Ve parti kızı da geldi," Hande bana sarılıp kulağıma, "Keyfin yerine gelsin, yüzün o çok sevdiğim gülümsemenle dolsun istedim." diye fısıldadı.

Onun bu söylediğine kahkaha atarken, "Teşekkür ederim," dedim. "Seni seviyorum."

"Ben daha çok."

Bize ayrılan locaya geçerken, Selim, "Tuvalete gideceğim," diyerek gözden kayboldu.

Selim neredeyse on dakikadır ortada yoktu. Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıp tuvaletlerin olduğu tarafa doğru yürümeye başladım, gece kulüplerindelavaboya gitmek bazen kötü sonuçlar doğurabiliyordu. Selim'in kendini koruyabileceğini biliyordum ama o kadar çok türden insan vardı ki bazen insanın kendini koruyabilme imkânı olmuyordu.

Tam sola dönecektim ki Selim'le Esra'nın tuvaletin kapısında konuştuklarını görüp durdum. Onları duyabiliyordum çünkü müzik buraya kadar gelmiyordu.

"Hadi, Esra, ne söyleyeceksen söyle."

"Selim, bu, pat diye söylenecek bir şey değil."

"Seni bekleyecek vaktim yok. Ya söylersin ya da içeri dönerim."

"Tamam, söyleyeceğim."

"Seni dinliyorum."

"Selim, ben hamileyim."

Bölüm Otuz Bir

İşte korktuğum başıma gelmişti... Tüm dünyam başıma çökmüştü. Ağzıma yayılan ekşimsi tat yutkunmamı, mideme giren kramplar nefes almamı engelliyordu. Selim ellerini loş ışıkların altında turuncuya dönen saçlarının arasından geçirdi. "Bu, nasıl olur? İmkânsız."

Esra kahkahalarla gülmeye başladığında ne olduğuna anlam veremedim.

"Neden gülüyorsun?"

"Klişe eski sevgili şakama inandığına," diye cevapladı Esra Selim'in sorusunu. "Hamile değilim, şaka yaptım."

Selim derin bir nefes verirken benim de kalbimin üzerindeki bulutlar dağıldı.

"Bana söyleyecek önemli bir şeyin yoktu, değil mi?"

"Hayır, var."

"Söylemek için iki saniyen var, Esra. Eğer bir kez daha

şaka yaparsan sana bir daha konuşma hakkı vermem, ona göre."

"O çok istediğin mekânı satın aldım, artık bizim."

Selim'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Ne yani, o mekân için beni bırakıp Amerika'ya mı gidecekti? Bu, korkunç bir kâbus olmalıydı. Bir dertten kurtuldum derken bir diğeri başlıyordu.

"Bak, seni gülümsettim. Hadi Selim, gel de gidelim Amerika'ya. Yine eski günlerdeki gibi mutlu olalım, hayatımızı yaşayalım."

Selim başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır, yapamam. O mekânı almana çok Masal'ı bırakıp hiçbir yere gidemem. Önüme dünyaları sersende seninle gelmeyeceğim, Esra."

"Emin misin, Selim? Orası senin hayallerin, geleceğin... Bu kadar çabuk vazgeçebildiğine inanmıyorum, bunu hâlâ istediğine eminim."

Daha fazla dinlemenin gereksiz olduğunu anladığımda locaya geri dönüp beklemeye başladım. Selim çok geçmeden geldiğinde Esra'nın teklifini kabul etmeyip onu kulüpten gönderdiğini anladım. Yanıma oturdu ve müzik gürültülü olduğu için kulağıma eğildi. "Az önce Esra'yla konuştum, bizi takip edip buraya gelmiş."

"Evet, duydum."

"Ne?"

"Sana bakmaya geldiğimde sizi görüp dinlemeye başladım," Bir an Aysun Hanım'la aynı şeyi yaptığımı hatırladığımda yüzümü buruşturdum. "Her şeyi duydum ama Esra'ya verdiğin son cevabı duymadım, daha doğrusu duymak istemeyip buraya geri döndüm."

Selim yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ona hayır dedim."

Sesim yumuşak ama yorgun çıktı. "Biliyordum." Ben de onun yanağına küçük bir öpücük kondurup gülümsedim.

O sırada yanımıza Burak geldi. Burak'la tıpkı Hande'yle olduğu gibi liseden beri tanışıyorduk. İstanbul Üniversitesinde mimarlık okuyordu.

"Duydum ki bu güzelliğin şerefine parti veriliyormuş," Burak Hande'ye bakıp gülümseyip göz kırptı. Hande ve Burak çok iyi anlaşırlardı, üçümüz adeta kardeş gibi büyümüştük. "Parti canavarının yeni gözdesi sensin sanırım."

"O, her zaman benim gözdem."

"Evlendiğini duydum, gerçek mi?" Burak alaycı bir şekilde gülüp kocaman bir kahkaha attı. "Sen ve evlenmek... Aynı cümle içinde kullanmak bile kulağa çok garip geliyor."

Burak'a olup biten her şeyi anlatmak istiyordum ama şu an ne yeri ne zamanıydı.

"Evet, evlendim. Seni kocamla tanıştırayım," Yanımda oturan ve bizi sessizce izleyen Selim'i gösterdim. "Selim."

Burak elini Selim'e uzattı. "Memnun oldum. Ben Burak, Masal'ın arkadaşı."

Burak'ın uzattığı elini derin bir nefes vererek sıktı. "Ben de." Ses tonundan onu pek sevmediğini anlamış ama bunun üzerine gitmemeye karar vermiştim çünkü Selim kıskandığında bambaşka birine dönüşüyordu.

"En sevdiğimiz şarkı çalıyor," Burak elini bana uzattı. "Dans edelim mi?"

Kabul etmeli miydim? Burak benim yıllardır arkadaşımdı. Üstelik en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Selim'in giydiğim kıyafetlere, arkadaşlarıma karışmasını istemiyordum. Bu yüzden Burak'ın teklifini kabul ettim, Selim'in kıskançlığını aşması gerekiyordu. Arkadaşımın

elini tutup dansa kalktım. Burak Selim'e bakarken, "Seninki bizi kıskandı," dedi. "Ona çok yakın arkadaş olduğumuzu söylemeli miydik? Çünkü birazdan beni dövecekmiş gibi bakıyor bana, korkmaya başladım."

"Fazla kıskanç," Derin bir nefes verdim. "Onu da böyle kabul etmem gerekiyor, yapacak bir şey yok."

"Buraya geliyor, en iyisi seni ona teslim etmek."

Selim geldiğinde Burak beni ona bırakıp locaya döndü. Dans etmeye başladığımızdabana öfkeyle bakıyordu, sanki çok büyük bir suç işlemişim gibi.

"Bana böyle bakmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Nasıl?"

"Gayet iyi biliyorsun," dedim bıkkın bir sesle. "Beni kıskanman çok doğal bir şey, ben de seni Esra'dan kıskandım ama Burak, benim en yakın arkadaşlarımdan biri.

"Seni seviyorum ve kıskanıyorum. Bu kadar basit, tamam mı?"

"Hayır değil canım, sevgini de kıskanmanı da anlıyorum ama en yakın arkadaşımdan bu denli kıskanman bana hiç normal gelmiyor."

Söylediklerime cevap vermedi ve tartışmayı uzatmadı ama parti boyunca beni Burak'tan kıskanmaya devam ederek, geceyi bana zehir etmişti. Daha fazla sinir olmak istemediğim için başımın çok ağrıdığını bahane ederek kalkmak istedim. Hande'nin onca emeğine karşın sadece iki saat kaldığımız partiden ayrılırken arkadaşımı sıkıca sarılarak öptüm. Bir aksilik olduğunu anladığı için üzerime gelmese de dilediğim özürleri kabul ederek, soru işaretleriyle uğurladı beni.

Sessiz bir yolculukla eve dönmüştük. Ona çok kızgındım. Üzerimdekilerden kurtulup su içmek için mutfağa indim. Dolabı açtığımda arkamdan, hiç duymak istemediğim o sesi ve sözleri işittim.

"Umarım kendini hazırlamışsındır! Çünkü Urfa'ya gittiğimde yapacağım ilk iş hastalığından Murat'a bahsetmek ve bir kuma bulmak olacak."

İşte bu, bardağı taşıran son damlaydı. Zaten sinirliydim, Aysun Hanım'ın bu söyledikleri üzerine tuz biber olmuştu.

"Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Bir aşiretin hanım ağasısınız diye size boyun eğeceğimi mi? Elinizden geleni ardınıza koymayın. İnanın bana, sizi zerre kadar umursamıyorum."

"Masal," Selim bizi duymuş olmalıydı ki ikimize de merakla bakıyordu. "Neler oluyor burada?"

Selim'e her şeyi anlattım, Aysun Hanım'ın yaptıklarını.

"Anne, doğru mu bunlar?"

"Doğruysa ne olacak, Selim? Annene çocuğu bile olmayan bir kız için bağıracak mısın?"

Çocuğu bile olmayan bir kız... Söylerken ne kolaydı, değil mi? Peki ya, hissettirdikleri?

"Anne, kalbini kırarım."

"Siz ne diyorsunuz? Bana bunu demeye nereden cüret buluyorsunuz? Size kayınvalidem ve benden yaşça büyüksünüz diye yeteri kadar saygı gösterdim ama bundan sonra göstermeyeceğim, benden bu kadar."

"Bu da ne demek?"

"Artık buradan gidiyorsunuz demek, huzurumuzu bozmaya hakkınız yok."

Aysun Hanım kahkahayla, "Sen kimi kimin evinden kovuyorsun?" diye sordu. "Benim kocamın evinde olduğunun farkında değilsin sanırım."

"Umurumda değil, burası bizim evimiz. Şimdi gidin buradan."

Selim bana öfkeyle baktı. "Masal, ne yapıyorsun sen?"

"Onu kovuyorum."

"Annemi kovmak mı? Bu, biraz fazla olmadı mı?"

"Bana yaptıklarına ne demeli? Ben günlerdir neler yaşıyorum, sen biliyor musun? Tabii nereden bileceksin? Sen her an üzerine gelecek bir kumanın korkusuyla yaşamıyorsun."

"Senin üzerine de bir kuma gelmeyecek."

"Buna sen karar veremezsin, Selim." diyen Aysun Hanım artık sabrımın son damlalarında yüzüyordu. "Buna baban ve aşiret karar verir. Onun da vereceği karar bellidir, töreler bunu gerektirir."

Gözlerimi kısarak Aysun Hanım'a baktım. "Siz hâlâ burada mısınız?"

"Masal, sözlerine dikkat et."

"Dikkat etmezsem ne olur? Bana vurur musun?"

Selim sinirle bana baktı ama bir şey demedi, çok geçmeden de kendini evden dışarı attı.

Yaşanan kavganın ardından iki saat geçmiş ama Selim hâlâ eve gelmemişti. Öfke insana neler yaptırıyordu böyle... Aysun Hanım'a söylediklerim yüzünden pişmandım, onun sevdiğim adamın annesi olduğunu bir anlığına unutmuştum. Ama en önemlisi Selim'i kırmış, onu üzmüştüm. Ben böyle biriydim, önce parlar, sonra söner ve sonunda yaptıklarımdan pişman olurdum. Anılarım pişmanlıklarla doluydu.

Selim'i aramaya karar verdim, nerede olduğunu, ne yaptığını çok merak ediyordum. Numarayı çevirip, telefonu heyecanla kulağıma götürdüm, açmaması gibi bir olasılık da vardı.

Telefon açıldı ama hiç ummadığım biri tarafından.

"Masal,"

Bu ses Esra'nın sesiydi.

Yutkundum. "Selim nerede?"

"Selim şu an duşta, pek uygun olduğu söylenemez. Seni sonra aramasını söylerim, tamam mı?"

Bölüm Otuz İki

Telefonu kapatıp sinirle duvara fırlattım. Cihaz yere düşüp parçalara ayrılırken gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle sildim, ağlamak istemiyordum. Ama istememekle oluyor muydu? Gözyaşlarım öyle yoğundu ki ağlamaktan önümü göremiyor, nefes bile alamıyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama ayaklarımın altındaki zemin kayıyormuş gibi hissettiğim için bunu yapamadım. Sanki görünmez bir el vücuduma iğneler batırıyor ama ben bunu durduramıyor, acılar içinde kıvranıyordum. Kalbim acıyla kasılırken boğazımda oluşan yumruyu yok etmeye çalıştım, onu yok etmeye çalışırken gözlerimden akan yaşlar ve hıçkırıklarım artıyordu.

Nihayet ağlamaya bir son verip kendimi toparladığımda, ayağa kalkıp üzerime bir şeyler geçirerek kendimi odadan dışarı attım. Aşağı indiğimde Aysun Hanım'ın televizyonun karşısında oturduğunu gördüm.

Ama oturduğu yerde uyukladığı için benim dışarı çıktığımı fark etmedi.

Dışarı çıkınca derin bir nefes alıp, huzur bulduğum bir yere, Cihangir'e gitmeye karar verdim. Cihangir'de kimsenin keşfetmediğini düşündüğüm bir mekânım vardı. İstanbul boğazını izleyebildiğim bir yer. Oraların gece vakti çoktehlikeli olacağını biliyordum ama daha önce de gitmişliğim vardı. Zaten şu an öyle öfke doluydum ki onu boşaltmak için yer arıyordum, buna bir insanda dâhil olabilirdi.

Bir taksiye atlayıp gitmek istediğim yeri söyledim. Yedi sekiz dakika sonra özlediğim mahallenin başındaydım. Parayı ödeyip indim arabadan.

Cihangir'in dar, tarih kokan, yokuşlarla dolu sokaklarını seviyordum. Eski binaları ve tarihi evleriyle benim için harika bir yerdi. Eğer evlenmeseydim okulu bitirdikten sonra bir ev tutup burada yaşamaya başlayacaktım. Ailemden bunun için izin de almıştım üstelik. Aslında hâlâ yapabilirdim, bu geceden sonra Selim artık buna karışamazdı.

Uzunca bir yokuş çıktıktan sonra sonunda gelmek istediğim yere, benim mekânıma geldim. Banka oturup derin bir nefes alarak İstanbul'un eşsiz boğaz manzarasını izlemeye başladım. İstanbul uzaktan ne kadar da güzel görünüyordu... Ama ya yakından? Koşuşturmacalar, trafik, kavgalar... İstanbul'un karşı yakasında yanan ışıklar en az bir kelebeğin ömrünün iki gün olması kadar yalandı.

Ilık ılık esen rüzgâr açık bıraktığım saçlarımı uçuşturuyor, yüzüme çarpıyordu. Sonbahar gelmiş olmasına rağmen hava hâlâ sıcak ve bir o kadar da nemliydi ama bu beni çok da rahatsız etmiyordu. Burnuma, bankın hemen yanındaki ıhlamur ağacının kokusu gelirken gülümsedim, huzuru dibine kadar yaşıyordum.

Buraya zihnimi dolduran düşüncelerden uzaklaşmak için gelirdim. Çünkü bu banka oturduğumda tüm dertlerimi unutur, sadece kendimi dinlerdim. Ama şimdi... Yapamıyordum. Artık düşüncelerimde bile yalnız değildim, Selim'de vardı. Beni aldatmış olduğunu her düşündüğümde hem acımı, hem de sevgimi hissediyordum. İkisi kalbimin derinliklerinde harmanlanırken ne yapacağıma nasıl karar verecektim?

Beynimin içinden geldiğini zannettiğim zangırdamaların telefonun titreşimi olduğunu anlamam zaman aldı. Duvara fırlattığımda parçalarına ayrılan telefonumun hâlâ çalışıyor olması ilginçti. Sağlam telefonmuş, diye geçirdim aklımdan. Arayan kişinin kim olduğuna bakmak için telefonu cebimden çıkardım, Selim'di. Açmayacaktım, cebime geri koyup manzarayı izlemeye devam ettim.

Gecenin bu vakti bu tenha yerde başıma bir iş gelmeden hatta kimselere rastlamadan bir saat kadar oturdum. Bu neredeyse bir mucizeydi. Bu bankta sabahlayabilirdim ama gecenin ilerleyen saatlerinde bu kadar şanslı olmayabileceğimi düşündüm. Güzel manzarama bir kez daha bakıp yokuştan aşağı inerek Kabataş'tanbir taksiye binip, teyzemle eniştemin evine gittim.

"Masal," Teyzem beni kapıda gördüğünde şaşırmıştı. "Canım, ne oldu?"

İçeri geçtiğimizde onları olanları anlattım.

"Boşanma işlemlerini hemen yarın başlatıyoruz," diyen enişte Selim'e çok öfkeliydi. "Ben de onu bir şey sanmış, seni mutlu edeceğini düşünmüştüm. Peh! Şerefsizin tekiymiş."

Teyzem bana sarılırken, "Evet," dedi. "Başlayalım."

Bir şey demedim.

Zil çaldığında teyzemin kucağından kalktım. Kapı yumruklanıyor, dışarıdan bağırtılar duyuluyordu.

"Ben onu buradan göndermesini bilirim," Enişte min bakışlarındaki kendine güveni görmemek imkânsızdı. "Ona Masal'ı üzmenin ne demek olduğunu da göstereceğim."

Enişte m kapıyı açmaya gittiğinde, teyzem de benim yanımda duruyordu. Kapı açılır açılmaz Selim içeri daldı. "Masal, nerede?"

"Seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmez mi? Ben onun kocasıyım."

"Onu aldatan kocası," Enişte min sesi gitgide artıyordu. "Lan sen utanmıyor musun benim yeğenimi aldatmaya? Sen onu sahipsiz mi sandın?"

"Onu aldatmadım, her şeyi yanlış anlamış."

"Hep öyle olur zaten, değil mi? Sen kimi kandırıyorsun? Karşında çocuk yok senin. Senin yaşın kadar tecrübem var benim, beni kandırmazsın."

"Masal'ı alıp gideceğim."

"Hayır, buna izin vermiyorum."

"Sizden izin istemedim ki."

Selim enişte mi geçip içeri girdiğinde,göz göze geldiğimiz an o iğnelerin yeniden vücuduma batırılmaya başladığını hissettim.

"Masal, gidiyoruz." Selim teyzemin tüm engellemelerine rağmen elimden tuttu. "Her şeyi yanlış anlamışsın, her zaman olduğu gibi. Eve gittiğimizde konuşacağız, sana her şeyi anlatacağım."

Elimi sert bir hamleyle çekip Selim'den kurtuldum. "Seninle hiçbir yere gelmiyorum!"

"Gelmek zorundasın."

"Kolaysa götür!"

Selim aniden bacaklarıma sarılıp beni omzuna attığı gibi, hızlı adımlarla evden çıkardı, teyzemle enişte min müdahaleleri bile onu durdurmaya yetmemişti. Gecenin

o vakti teyzemlerin komşularına rezil olmamak için çığlık atmamaya çalışıyordum. Beni arabaya bindirdiğinde artık her şey için çok geçti.

"Bu resmen adam kaçırma." dedim dişlerimin arasından. Arabanın kapısını açmaya çalıştım. "Seni şikâyet edeceğim."

"Et, selamımı da söyle hatta."

"Beni nereye götürüyorsun? O eve asla gitmem, asla."

"Eve değil, konuşabileceğimiz bir yere gideceğiz."

Selim'in vazgeçmeyeceğini bildiğim için susup kollarımı göğsümde kavuşturup önümüzde uzanan yolu izlemeye başladım.

Arabayı sahil kenarında bir yere park ettikten sonra inip kapımı açtı. Açıkçası nasıl bir açıklama yapacağı umurumda değildi.

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin çünkü inanmayacağım. Esra'nın ne dediğini gayet iyi duydum, ortada yanlış anlaşılacak bir durum yoktu."

"Seni aldatmadım, Masal." Selim çok yorgun olduğunu belli eden bir nefes verirken gözlerimi sahile, denize çevirdim. Bastırmaya çalıştığım düşüncelerin yerlerinden çıkmamaları için kendimi zorladım. "Esra senin aradığını söylediğinde durumu yanlış anlayacağını biliyordum zaten."

Öfkemin yoğunluğunu görmesi için gözlerimi kocaman açtım. Gözlerimden ateş çıkarabileceğimi hissedecek kadar öfkeliydim. "Bana duşta olduğunu söyledi. Ne yapsaydım? Tamam, ne güzel mi deseydim? Sen beni arayacaksın ama telefonumu Ayberk açacak ve sana benim duşta olduğumu söyleyecek. Sen ne hissederdin? Dürüst ol, Selim. Ne hissederdin?"

"Sana inanırdım tabii... Senin beni aldatmayacağına dair güvenim sonsuz çünkü."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde kavuşturup Selim'e kaşlarımı kaldırarak baktım. "Beni neredeyse her erkekten kıskanan biri mi söylüyor bunu?"

"Sen bana güvenmiyor musun?"

"Bu, bir güven meselesi değil. Hâlâ anlamıyorsun, Selim... Hâlâ."

"Eğer izin verirsen sana her şeyi başından anlatacak, böylelikle soru işaretlerini aklından sileceğim."

"Anlat." dedim yarım ağızla.

"Evden çıktıktan sonra bir bara gittim, sinirlerimin yatışması için bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı. Uzun zamandır içmediğim kadar çok içtim. O sırada Esra aradı. Telefonu açmayacaktım ama iki kere arayınca açtım, önemli bir şey olabilirdi. Benden onu hastaneye götürmemi istedi, kendini çok kötü hissediyormuş. Çok sarhoştum ama yine de gittim, başına bir şey gelmesini istemezdim. Yanına gittiğimde midemin bulantısından duramıyordum, kusmam gerekti. O kadar içmemeliydim, biliyorum. Her zaman böyle olur içkiyi fazla kaçırdığımda. Ben banyodayken de sen aramışsın, Esra'da sana banyoda olduğumu söylemiş."

"Bana duşta olduğunu söyledi," diye düzelttim Selim'in cümlesini. "Ve de çok meşgul olduğunu."

"Anlattıklarım içinde dikkatini çeken tek şey bu mu oldu yani?"

"Anlattıkların o kadar saçma ki..."

"Bana inanmıyor musun?"

"Sana boşanma celbini gönderdiğim an inanıp inanmadığımı anlarsın," dedim alaylı bir gülümsemeyle.

"Ne boşanması?"

"Senden boşanacağım."

"Bunu yapamazsın."

Ciğerlerime derin bir nefes çektim, buna ihtiyacım vardı. "Ne yapıp ne yapmayacağıma sen karar veremezsin, anlıyor musun? Artık benim hayatımda yoksun, Selim. Sana Esra'yla mutluluklar diliyorum."

Selim'in gözlerindeki koyulaşan ton kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Hem suçlu hem güçlüydü. Ondan ne olursa olsun boşanacak, bu eziyete bir son verecektim. Her ne kadar hâlâ seviyor olsam da bunu yapmalıydım.

"Boşanmamız gibi bir ihtimalin söz konusu olmadığını sana en başta söylemiştim. Biz boşanamayız, Masal. Saçma sapan bir yanlış anlaşılma yüzünden bizi bitirmeyi nasıl düşünebilirsin? Aklım almıyor."

Saçma sapan bir yanlış anlaşılma değildi. İçimden bir ses Selim'e güvenmelisin, o doğru söylüyor dese de, diğer ses neden olmasın diyordu. Ayrıca Selim'in anlattıklarında da bazı kilit noktalar, benim hazmedemeyeceğim durumlar vardı. Esra'nın yanına neden gitmişti? Esra'nın bu oyunu Selim'i geri kazanmak için yaptığına emindim, klasik eski sevgili taktiklerinden biriydi.

"Lütfen, artık inat etme. Seni seviyorum, sen de beni seviyorsun."

Evet, seviyordum ama aklımda soru işaretleri varken onunla bu yola devam edemezdim. En ufak kavgamızda onun aklının hâlâ Esra'da olup olmadığı düşünecektim, şüphe beni bitirecekti.

Selim'e bir şey demedim ve bir taksi bulma ümidiyle yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?"

Hışımla Selim'e döndüm. "Nereye olacak? Evime tabii, teyzemle eniştemin yanına."

"Senin evin benim Masal."

"Daha fazla tartışmak istiyorum."

"Ben de," Kolumdan sıkıca tutup arabaya bindirmeye çalıştı. Ne zannediyordu? Beni eve götürüp orada zorla tutacağını falan mı? Üstelik Aysun Hanım o evdeyken oraya asla gitmezdim. "Eve gideceğiz ve bu konuyu enine boyuna konuşacağız. Senin yerin benim yanım, bunu anla artık."

Kolumu sıkarak canımı acıttığında daha fazla dayanamayıp ona bir tokat attım. Bu, beni bırakmasını sağlamıştı. Selim'in başı attığım tokatla yana çevrilirken döndüğünde bana nasıl bir tepki vereceğini düşünüyordum. Yüzüme hissiz bakıyordu. "Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Yutkundum. "Evet, artık yüzünü görmek istemeyecek kadar."

"O halde gidebilirsin," Elini taksi durağına doğru kaldırdı. " Ben de artık seni eve götürmek istemiyorum."

Attığım tokat işe yaramış, pes etmesini sağlamıştı. Arabadan çantamı alıp, Selim'e bakmadan taksi durağına doğru yürümeye başladım. Taksiye bindiğimde yaptığıma pişmandım, en azından o tokadı hak etmemişti.

Eve geldiğimde teyzemle enişteme dinlenmek istediğimi söyleyip yukarı çıktım. Odamın kokusu bile değişmemiş, Urfa'ya giderken bıraktığım gibi kalmıştı. Dolabımdanbir pijama takımı alıp üzerimi değiştirdim, uykuya ihtiyacım vardı.

Uyumadan önce telefonumu kontrol ettiğimde Hande ve Azra'dan birçok cevapsız çağrı ve mesaj olduğunu gördüm. Öyle apar topar kalktığımız için Hande'nin merak edeceğini biliyordum zaten. Ama kısa zamanda bu kadar çok şey üst üste gelince aramaya vaktim olmamış, hatta aklıma bile gelmemişti.

Hande'yi arayıp telefonu kulağıma götürdüm, onunla dertleşmek bana iyi gelecekti.

"Masal, neredesin?"

"Evdeyim, teyzemlerde."

"Neden?"

"Hande..." Güçsüz sesim kendini belli etmiş, bunun ardından da ağlamaya başlamıştım. "Başıma neler geldi bir bilsen... Buraya gelebilir misin? Sana çok ihtiyacım var."

Hande telaşla, "Ne oldu?" diye sordu.

"Telefonda anlatamam, buraya gelmen gerek."

"Tamam, hemen geliyorum."

Hande yarım saat sonra gelmişti. Beni ağlarken gördüğünde, yeşil gözlerini kocaman açarak yanıma gelip bana sarıldı. Elleri saçlarımda dolaşırken ağlamam daha da şiddetlendi.

Hande benden uzaklaşıp yüzümü avuçladı. "Neden ağlıyorsun? Hem Selim nerede? Neden senin yanında değil?"

"Çünkü bu hâlde olmamın nedeni o."

"Selim mi? Seni bu kadar üzecek ne yaptı?"

"Beni aldattı," dedim hıçkırıklarım arasında. "Eski sevgilisi Esra'yla."

Hande bu söylediğime şok olup elini ağzına götürdü. Hande'nin Selim'in beni aldatmayacağına emin olduğunu biliyor, bu söylediğimle büyük bir hayal kırıklığı yaşadığını düşünüyordum.

Hande'ye olanları anlattım.

Ağlamayı kestiğimde önüme düşüp yüzüme yapışan saçlarımı bir yerde topladım. Sessizliğinden olup biteni değerlendirdiği anlaşılıyordu. Başımı eğip yüzüne baktım.

"Ne düşünüyorsun?"

"Selim'in anlattıklarının doğru olduğunu... Onun seni aldatacağına ihtimal vermiyorum, Masal. Sana nasıl baktığını gördüm. Gözü senden başka kimseyi görmeyecek kadar âşık sana."

"Bir yanım ona inanmak istiyor, ama yapamıyorum... İçimde bir şüpheyle yaşamak istemiyorum, hayatımın sonuna kadar bu şüpheyle yaşayamam. Lütfen, beni anlamaya çalış, sen olsan ne yapardın?"

Hande derin bir iç geçirdikten sonra gözlerini sabit bir noktaya dikti. "Bilmiyorum. Bu, içinden çıkılamaz bir konu. Ama Ediz'in beni aldatmayacağını bildiğim için ona güvenirdim herhalde, ona inanırdım."

"Ben kararımı verdim, Hande." Üzgün bir edayla Hande'ye baktım. "Selim'den boşanacağım."

"Buna aşiret ne diyecek? Siz boşanmamak üzere evlenmediniz mi? Boşanmanıza izin vermeyeceklerdir. Üstelik hâlâ Selim'i seviyorsun, ondan ayrılmaya dayanabilecek misin?"

"Bilmiyorum. Belki yarın şirkete gider onunla konuşurum. Bu konuyu aydınlığa kavuşturmamız gerekiyor, böyle olmaz."

O gece Hande'yle uzun uzadıya konuşmuş, sonra da uyumuştuk. Hande'nin yanımda olması bana çok iyi gelmişti, onun gibi bir arkadaşa sahip olduğum için dünyanın en şanslı insanlarından biriydim.

Sabah olduğundaher ne kadar bitik bir hâlde olsam da şirkete gitmek için hazirlanmaya başladım.

"Masal," Hande gözlerini zar zor açarken bana bakıyordu, hâlâ tam olarak uyanmış sayılmazdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Şirkete,"

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, sen okula git."

"Emin misin?"

"Evet."

Aşağı inince teyzemle eniştemin boşanma davam hak-

kında konuştuklarını duydum, enişte avukat olduğu için bu konuda zorlanacağımızı düşünmüyordum.

Teyzem beni fark ettiğinde ayaklanıp yanıma geldi. "Masal, nereye gidiyorsun?"

"Selim'in yanına, şirkete gideceğim. Onunla konuşmadan ona boşanma davası açamam."

"Tamam, ama yanında çok fazla kalma." diyen enişte temin sesi sertti. "Seni kandırmaya çalışabilir, ona sakın inanma. Sen akıllı bir kızsın, biliyorum ama o adi herifin ne yapacağı belli olmaz."

"Merak etmeyin," derken kapıyı açtım. "Bir iki saate gelirim. Görüşürüz."

Aslında Selim'i görmek, onun anlatacaklarını dinlemek istemiyordum ama onunla konuşmadan da bu işi bitiremezdim. Zaten bu iş kolaylıkla bitmeyecekti, bunu da biliyordum. Selim dün ona attığım tokattan sonra belki de benimle boşanmayı kabul edebilirdi. Ama ailesinin bizimle aynı fikirde olacağını düşünmüyordum.

Şirkete geldiğimde derin bir soluk aldım, Selim'le yüz yüze gelmeye hazır değildim. Onun odasının katına çıkınca kendimi daha da kötü hissedip, elimi yüzümü yıkama ihtiyacı hissettim. Biraz ferahlamam, kendime gelmem gerekiyordu.

Tuvalete gidip, kabinlerden birinin içine girip bir süre cesaretimi toplamaya çalıştım. Burada benden başka kimse yoktu. Aklımda uçuşan düşünceleri toparlamak için belki en ideal yer sayılmazdı ama en azından sessizdi. Ben içerideyken tuvalete biri daha girdi, bunu kapının açılıp kapanma sesinden anlamıştım.

"Evet,"

Bu ses Esra'nın sesiydi.

"Aynen, Alya. Öyle bir fırsat geldi ki ayağıma, Selim'le Masal'ın arası bir daha düzelmemek üzere bozuldu."

Bu da ne demekti? Kaşlarımı çatarak onu daha dikkatli dinlemeye başladım.

"Selim banyoda kusarkenMasal'cığı aradı, ben de ona Selim'in duşta olduğunu söyledim. Yalan değil, değil mi?" Esra kocaman bir kahkaha attı. "Ayağıma böyle fırsat bir kez gelirdi, öyle mutluyum ki... Sanırım boşanacaklar, boşanmasalar bile Masal bir daha Selim'le bir araya gelmek istemez. Ben de bu arada Selim'i yeniden kendime âşık eder bu işi bitiririm."

Selim bana doğruları söylemişti... İnanamıyordum, nasıl kanmıştım bu oyuna?

"Ben de şimdi Selim'i görmeye geldim, hazır Masal ortalarda yokken çalışmalara başlamalıyım."

Ben birazdan onun için çok güzel bir çalışma başlatacaktım, hayatı boyunca unutamayacaktı.

"Ne demişler, aşk ve savaşta her şey mubahtır."

Bölüm Otuz Üç

Bulunduğum yerden hızla çıktıktan sonra Esra'nın saçlarına yapışıp, hiç acımadan çekmeye başladım, bana oyun oynamak ne demekmiş görecekti. Esra saçlarını çekenin ben olduğumu fark ettiğinde mavi gözlerini kocaman açıp bana korkuyla baktı, yüzünde yıkılan hayallerinin kırıntılarını da görebiliyordum.

"Masal," Acıdan konuşamıyor, kesik kesik nefes alıyordu. "Masal, ne olur dur."

"Bana oynadığın oyunun cezasını çekeceksin!" Saçlarını daha sert çekmeye başladım, acıdan kıvranmasını istiyordum. Gerçi bu, benim çektiğim acıların yanında az kalırdı ama olsun. En azından ben onun kadar merhametsiz değildim. "Seni bu yaptığına pişman edeceğim."

Esra bağırmaya başlayınca elimle ağzını kapattım.

"Bir daha seni Selim'in yanında görmeyeceğim," Saçlarını daha hızlı çektim. "Anlıyor musun?"

Esra başını tamam der gibi salladı.

"Eğer bir daha bizimle uğraşırsan bu sefer cidden bu yaptığımla yetinmez, sana hayal edemeyeceğin şeyler yaparım." Göz kırptım. "Hem ne demişler, aşk ve savaşta her şey mubahtır."

Esra'yı bıraktığımda saçlarının hâli içler acısıydı. O güzel, uzun, sarı saçları adeta bir cadı saçına dönmüştü. Zaten ruhu cadıydı, görünüşü de öyle olsa kaç yazardı?

Kızarmış mavi gözlerini bana doğrultup yutkundu. "Bu oyundan Selim'e bahsetme, sana yalvarıyorum."

"Benimle pazarlık mı ediyorsun?" Gözlerimi kocaman açıp ona bir-iki adım yaklaştım, saçlarını bir kez daha çekmemek için kendimi zor tutuyordum. "Defol git buradan, bir daha da sakın gelme."

Esra ağlayarak tuvaletten çıktığında ben de derin bir nefes verdim ve aynadaki görüntüme baktım. Yüzüm kızarmış, saçlarım az önceki arbededen sonra Esra'nın saçları kadar olmasa da kabarmıştı. Kendime çeki düzen verdikten sonra yüzümü yıkadım, sinirden kızaran yüzüm biraz normale dönmüştü. Son bir kez aynaya baktığımda gözlerimi kapayıp açtım ve Selim'den nasıl özür dileyeceğimi düşünmeye başladım.

Ona gereksiz yere tokat atmış, aramızdaki bağı koparacak sözler söylemiştim. Bunların hiçbirini isteyerek yapmamıştım ama yapmıştım işte. Beni affetmeyebilirdi, bu ihtimal göz ardı edemeyeceğim kadar yüksekti. Belki de Aysun Hanım'ın ona Urfa'dan seçeceği yeni karısına âşık olacak sonrasında ise beni sonsuza dek unutacaktı. Aslında ne yapsa haklıydı, ona inanmam gerekirdi.

Çaresizlik içinde tuvaletten çıkıp Selim'in odasının önüne geldim. Sekreteri oradaydı ama yüzü buraya ilk geldiğim zaman olduğu gibi gülmüyor, somurtuyordu.

"Merhaba," dedim çatallaşmış bir sesle. Sekreteri ince-

lediği kâğıtları bir kenara bırakıp bana baktı, yüzündeki somurtma az da olsa geçmişti. "Selim, burada mı?"

"Evet, ama kimseyle görüşmek istemiyor." Üzgün olduğunu belli eden bir şekilde baktı. "Sizinle bile... Bana, içeriye kimseyi alma, diye talimat verdi. Üzgünüm."

Başımı yavaşça salladıktan sonra Selim'in odasına son bir kez bakıp oradan ayrıldım. Ona attığım tokattan sonra kızgın olacağını tahmin ediyordum ama beni görmek istememesi beklediğim bir şey değildi. Bu yüzden eve gidip teyzemle enişteme olanları anlatıp yeniden kendi evimize dönecektim. Selim'i evde görebilirim diye ümit ediyordum, umarım beni oradan da kovmazdı.

Eve taksiyle giderken Hande'yi aradım, ona olanları anlatmalıydım.

"Canım, konuşabildin mi Selim'le?" diye sorarak telefonu açan Hande derin bir nefes verdi. "Dersteyken bile aklıma sizdeydi, özellikle de sende."

Dudaklarımı büktüm. "Hayır, konuşamadım."

"Neden?"

"Sekreterine kimseyi görmek istemediğini söylemiş, o da beni içeri almadı."

"Ne yapacaksın?"

"Hande," dedim tiz bir sesle ve gözlerimi boğazın masmavi sularına çevirdim. "Selim, beni aldatmamış."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Şirkete gittiğimde tuvalete girdim, o sırada Esra'da oradaydı. Benim kabinde olduğumu bilmeden bana oynadığı oyun hakkında arkadaşıyla konuşuyordu. Selim'in anlattıkları doğruymuş, Hande. Ona çok büyük bir haksızlık ettim, aramızdaki bağı mahvettim."

"Böyle olduğunu sana söylemiştim..." diyen Hande iç geçirdi. "Şimdi ne yapacaksın? Selim'den af dilemen gerekiyor, bunun farkındasın, değil mi?"

"Ebette, ondan özür dileyeceğim. Şimdi eve gidiyorum, olanları teyzemle enişteme anlatıp evimize gideceğim. Ama Aysun Hanım'la karşılaşmak, onunla yalnız kalmak istemiyorum. Bu yüzden eve biraz geç bir saatte, Selim geldiğinde gideceğim."

"En iyisini yapmış olursun. Selim'in ne kadar kırıldığını tahmin bile edemiyorum, Eğer seni affederse onu alnından öpeceğim, demedi deme."

Hande haklıydı, ben de Selim'in beni affedip affetmeyeceğinden emin değildim. Aynı şeyi bana yapan o, olsaydı onu hayatımın sonuna kadar bağışlamazdım.

"Tamam," Eve gelmiştik. "Ben şimdi eve geldim. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Taksi şoförüne ücretini ödeyip taksiden indim ve çantamdan anahtarımı çıkardıktan sonra eve girdim.

Teyzem beni gördüğünde, koşturarak yanıma geldi. "Masal, ne oldu? Konuşabildin mi Selim'le? Boşanmayı kabul etti mi?"

"Eğer boşanmayı kabul ederse boşanmanız çok kolay olacak," Enişte elinde birtakım belgelerle yanımıza gelip bana kâğıtları gösterdi. "İşlemlere başladım bile, sadece seninle adliyeye gidip tamamlamamız gerekecek."

Derin bir nefes verip başımı iki yana salladım. "Biz Selim'le boşanmayacağız."

"Boşanmayı kabul etmedi, değil mi?" Teyzem elini alnına vurdu ve sıkıntıyla bana baktı. "Böyle olacağını biliyordum, bir pürüz çıkacağını biliyordum."

"Selim, beni aldatmamış," dedim. "Ben her şeyi yanlış anlamışım. Selim'in anlattıkları doğruymuş, eski sevgilisi bana bir oyun oynamış."

Teyzem öfkeyle, "Hah, aklını çelmiş işte," dedi. "Sana ona kanmaman gerektiğini söylemiştim."

Artık her şeyden çok yorulmuştum; insanlara açıklama yapmaktan, kuma korkusundan, Aysun Hanım'dan ve hatta kendimden bile... Birkaç gün hiç uyanmadan uyumaya ihtiyacım vardı, aslında sonsuza kadar uyumak bile iyi olabilirdi.

Teyzemle enişteme olan biteni anlattığımda olanları yanlış anladığımız için üzüldüler. Onları bu halimle daha fazla üzmek istemediğimden, Selim'in gelmiş olması için dua ederek eve doğru yola çıktım.

Kapının önüne geldiğimde kalbimin kulaklarımda attığını hissettim, çok heyecanlı ve bir o kadar da korku doluydum. Titreyen ellerimle kapıyı açtım ve içeri girdim. Her yer karanlıktı. O sırada ışıklar bir anda yandığında karşımda Selim'i buldum.

"Masal," dedi beni gördüğünde, şaşkın bir şekilde bakarken. "Senin burada ne işin var? Boşanma hakkında konuşmaya geldiysen hiç uğraşma, senden boşanmayacağım."

Bir şey demedim ve Selim'e sarıldım, kokusunu içime çektim. Onu çok özlemiştim, sesini duymak bile iyi hissettirmişti.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım kulağına. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Beni affedebilecek misin? Senden af dilemeye geldim."

Selim'e sarılmayı bırakıp dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum, bana karşılık vermedi ama olsun. Tokat attığım yanağını öptüm. Bunun yaptığım hatayı değiştirmeyeceğini ve unutturmayacağını bilsem de...

Selim gözlerini ovuşturup bana dikkatle baktı. "Ben rüya mı görüyorum?"

Küçük bir kahkaha attım. "Hayır, sevgilim."

"Neler olduğunu anlatacak mısın?"

Salona geçtik.

"Bugün şirkete geldim, sekreter söylemedi mi?"

Selim başını iki yana salladı. "Hayır." Elinden tutup koltuğa oturtarak yanına iliştim ve olan biteni anlattım.

"Ben de bana kendi isteğinle inandığın için buraya geldiğini sanmıştım," diyen Selim hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Beni affetmeyecekti, belliydi. "Ama ne olursa olsun gelmişsin ve benim kapım sana her zaman açık."

Gülümseyerek gözlerine baktım ve ona sımsıkı sarıldım. "Seni çok sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?" Yanaklarına öpücükler kondururdum. "Bir kez daha söyleyeyim, seni çok seviyorum."

Selim kahkaha atarken, "Ben de," dedi. "Çünkü sen benim tarafımdan sevilmeyi hak ediyorsun." Bu ukala tavrı bile hak etmiştim o yüzden sesimi çıkaramadım. Evde kimsenin olmaması dikkatimden kaçmamıştı ya da belki de yukarıda, odasında uyuyordu.

"Annen nerede?"

"Urfa'ya gitti."

Şu an çifte mutluluk yaşıyordum, hatta bugünü bayram bile ilan edebilirdim.

"Neden?"

"Yaşadığımız kavgadan sonra, gitmesinin daha uygun olacağını söyledi, zaten babam da geri dönmesini istemiş. Az önce onu havaalanına bıraktım, eve yeni gelmiştim."

Demek ki o yüzden bu saatte evdeydi. Selim bir anda aklına bir şey gelmiş gibi bana baktı ve elini alnına vurdu. "Kahretsin," Aceleyle kalktı ve bir şey aramaya başladı. Kumandayı bulduğunda ise "Bu akşam derbi vardı, nasıl unuturum?" dedikten sonra televizyonu açtı. "Hep senin yüzünden, akıl bırakmadın bende."

"Ne derbisi?"

"Galatasaray - Fenerbahçe."

Fenerbahçe dediğinde konu benim de dikkatimi çekmişti. "Hadi ya?"

Ayağa kalktım. "O zaman ben cips ve içecek getireyim."

Futbol en sevdiğim sporlardan biriydi, her ne kadar oynayamasam da izlemekten çok büyük bir haz alıyordum. Kızların futbol sevmeyeceğine dair bir genelleme vardı ama ben kesinlikle o kızlardan değildim, futbola bayılan kızlardandım. Özellikle de Avrupa Şampiyonası ve Dünya Kupası zamanlarında günlerimi, hatta gecelerimi maçları izleyerek geçiriyordum. Söz konusu Fenerbahçe olunca içimdeki sevgi, önü alınamaz bir hâle geliyor, adeta bambaşka biri oluyordum. Fenerbahçe'yi tutmuyordum, ona âşıktım.

Cipsleri ve içecekleri alıp salona döndüm.

"Sağ ol, güzelim," Selim cipslerden alıp ağzına attı. "Neyse ki ikinci yarıya yetişebilmişiz."

"Gol yok, değil mi?"

"Hayır, ama birazdan Galatasaray atar."

"Bak sen," derken soğuk çayımdan bir yudum aldım. "Takımına çok güveniyorsun ama boş işler bunlar."

Selim küçük bir kahkaha attı. "Cimbom kızım bu, boşuna tutmuyoruz biz bu takımı."

Başımı yana eğip gülümsedim. "Cincon demek istedin, değil mi?"

"Seninle bir iddiaya girelim," Selim, serçe parmağını bana uzattı. "Eğer Galatasaray kazanırsa ben senden, Fenerbahçe kazanırsa sen benden bir şey isteyeceksin."

"Bunun için iddiaya girmemize gerek yok."

Selim sırıttı. "Ne istersem yapacaksın yani? Öyleyse tamam, sorun yok."

"Hayır, ne isteyeceğine göre değişir."

"O zaman," Parmağını bir kez daha uzattı. "İddiaya giriyor muyuz?"

"Tamam, Kabul."

Maç bitmiş, kazanan Galatasaray olmuştu. Suratımı asıp, yüzüme sırıtarak bakan Selim'e döndüm.

"Ne istiyorsun?"

Selim bana yaklaştı ve kulağıma, "Bebek." diye fısıldadı.

Bölüm Otuz Dört

Güne mide bulantısıyla başlamış, kendimi banyoya atmıştım. İçimde ne var ne yoksa boşalttıktan sonra ağzımı yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Midem hâlâ bulanıyor, başım dönüyordu, halsizlik de cabasıydı.

Aynada kendime bakarken aklımda adeta bir şimşek çaktı, hamile olabilir miydim? Yaşadıklarım hamilelik belirtileriydi, neredeyse iki haftadır da gecikiyordum. Yüzümde bir gülümseme ile elimi karnıma götürdüm, karnımı okşarken aynadaki görüntüye bakıyordum. Selim dün akşam bir bebek istediğini söylemiş, bunu ne kadar çok istediğini onun gözlerinden okumuştum. Eğer hamiliysem Selim çok mutlu olacak, başımın üzerinde adeta karar bulutlar gibi dolaşan kuma korkusundan da kurtulacaktım. Bir an önce bir hamilelik testi almalıydım, sonucu çok merak ediyordum. Test pozitif çıkarsa bir de

hastanede test yaptıracaktım çünkü bazen hamilelik testleri doğru sonuçlar vermeyebiliyordu.

Kapı tıklandığında irkilerek karnımın üzerindeki elimi indirdim.

"Masal, orada mısın?"

"Evet, duşa gireceğim."

"Tamam."

Kahvaltıda Selim'e hamile olma ihtimalim ile ilgili bir şey söylememiştim çünkü eğer değilsem durup dururken üzülmesini istemiyordum. Aslında ben de hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordum, bu yüzden kendimi her şeye hazırlamıştım.

Selim çayından son bir yudum alıp, "Ben çıkıyorum," dedikten sonra bana şöyle bir bakıp. "Sanırım sen bugün okula gitmeyeceksin, giyinmemişsin."

"Gideceğim ama iki saat sonra, dersim o zaman başlayacak. Ben de sofrayı toplayıp biraz uyur, sonra da çıkarım."

"Tamam, güzelim."

Mutfaktan birlikte çıktık, Selim tam kapıya doğru giderken, ne olduğunu anlamadan yere yığıldı. Kanım donmuş gibiydi, onu yerde zangır zangır titrerken gördüğümde ne yapacağımı şaşırmıştım.

Yere, yanına çöktüm. Hareketlerine bakılırsa sara nöbeti geçiriyor olmalıydı, bunu bilincinin kapalı olması da destekliyordu. Ehliyet alırken verilen ilk yardım derslerinden bildiğim kadarıyla, etrafındaki eşyaları ondan uzaklaştırıp başının altına bir yastık koydum.

Tam 112'yi arayacaktım ki Selim'in titremesi geçti, yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Onu yavaşça kaldırdım, eğer kendine gelmemiş olmasaydı bunu yapamazdım. Koltuğa uzanmasına yardım ederken hâlâ tam olarak bilinci yerinde değildi ama en azından nöbet geçirdiği

hâline nazaran daha iyiydi. Yaklaşık yirmi dakika süren yarı baygın hali geçince gözlerini araladı.

"Masal..." dedi bana baygın baygın bakarken. "Ne oldu?"

"Bayıldın, daha doğrusu nöbet geçirdin." Korkuyla ona baktım. "Sana bir şey olacak diye çok kortum... İyi misin? Kendini nasıl hissediyorsun?"

Selim endişelenmemem için elini yüzüme götürdü. "Endişelenme, güzelim. İyiyim."

"Bunun neden olduğunu biliyor musun? Az önce sara nöbeti geçirdin, bu basit bir şey değil. Bana söylemediğin, benden gizlediğin bir şey mi var? Epilepsi hastası mısın? Bu, söylemeye çekinilecek bir şey değil. Aksine haberim olmalı ki nöbet geçirdiğinden yardım edebileyim, sana zarar gelmesini önleyebileyim."

Başını iki yana sallayarak, uzandığı koltukta doğrulup oturdu. Hâlinden, onunla, onun sağlığıyla ilgili bir problem olduğunu anlamıştım. "Bir sorun var, değil mi? Neden anlatmıyorsun? Endişelenmeye başlıyorum. Bana her neyin varsa söyle, söylemek zorundasın."

Selim derin bir nefes verdi, gözlerindeki sıkıntıyı en derinlerimde hissedebiliyordum.

"Bunu sana söylemeyi çok denedim ama yapamadım..." Derin bir nefes daha verdi. "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyor, kendimi hazır hissetmiyordum. Ama artık zamanı geldi, senin de söylediğin gibi söylemek zorundayım."

"Neyi?"

"Beynimde bir tümör var, Masal."

Kalbimin o an durduğunu hissettim.

"Bunu öğreneli çok uzun bir zaman olmadı, ben de iki haftadır biliyorum. Buraya gelmeden önce, Urfa'da öğrendim. Baş ağrılarım ve hâlsizliğim vardı, ara sıra mide

bulantısı da oluyordu. Basit bir soğuk algınlığı sandım ama doktor beynimde bir tümör olduğunu söyledi. Buraya geldiğimizde bir doktora daha gittim, o da aynı şeyi söyledi. Aynı hastalıktan ağabeyimde de vardı, hatta onu bu yüzden kaybettik. Kalıtsal bir şeymiş. Sana belli etmedim, seni üzmek istemedim. Elbette söyleyecektim ama bunun için uygun zamanı kollamaya çalışıyordum. Uygun zamanda buymuş, öğrendin işte."

Neden her şey tam iyi oldu derken kötüye dönüyordu? Bu, hayatın bize oynadığı bir oyun muydu? Hiçbir zaman mutlu olamayacak mıydık? Bunu hak etmiyor muyduk?

Gözlerimden akan yaşların haddi hesabı yoktu. "Selim, ben... Ben çok üzgünüm."

"Üzülme, güzelim." Selim bana sarıldı ve kokumu içine çekti. "Bu, herkesin başına gelebilecek bir hastalık."

Selim'den ayrıldığımda, "Tedavi olacaksın," dedim sert bir sesle. "Her ne olursa olsun sonuna kadar birlikte yürüyeceğiz bu yolda, asla pes etmeyeceğiz. Seni kaybetmeyi göze alamam, bunu yapamam. Seni bulmuşken kaybedemem..."

"Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok," diyen Selim'in soğukkanlılığına hayran kalmıştım. "Tümör iyi huyluymuş, yani ameliyatla alınabilecek boyuttaymış. Ama geç fark edildiği için doktor ameliyatın riskli olacağını söyledi, sağ çıkma şansım yüzde yirmiymiş."

Bunu duyduğumda kalbimin sıkıştığını hissettim. "Bu da bir şey, en azından bir şansın, bir şansımız var. O ameliyattan sağ salim çıkacağına eminim, senin gibi güçlü biri bunu kolay atlatacaktır."

"Yalnız," dedi Selim tek kaşını havaya kaldırırken. "Ameliyat için Amerika'ya gitmemiz gerekiyor. Evet, bu ameliyatlar Türkiye'de de yapılıyor ama doktorum Ame-

rika'daki bir uzmanı tavsiye etti. Hayatta kalma ihtimalimi arttırsak iyi olur değil mi?" dedi gülümsemeye çalışarak.

"Tamam, o zaman hemen gidelim. Hemen alsınlar o aptal şeyi kafanın içinden. Orada benden başka hiçbir şey olmasını istemiyorum." Diyerek ben de gülümsemeye çalıştım, bunu nasıl becerdiğime inanamayarak.

"Zaten ameliyat için her şey hazır, bizi bekliyorlar. İki gündür Amerika'daki doktorla kontak hâlindeyim, ameliyat iki gün sonra olacak."

"Peki, hastalığını bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun? İki gün sonra ameliyatın var ama ben şimdi öğreniyorum."

"Ameliyatın iki gün sonra olacağından benim de iki gün önce haberim oldu. Zaten o gün her şey birbirine karıştı. Yine de sana söyleyecektim ama ameliyata kadar üzülmeni istemedim. Bu akşam sana her şeyi anlatacaktım."

Başımı Selim'in göğsüne gömüp onun kalp atışlarını dinlemeye başladım. Onun nefes alması, kalp atışları... Öyle güzeldi ki. Ona dair her şey güzeldi ama benim için en vazgeçilmez olanı; kalp atışları, yani yaşamasıydı.

"Annen biliyor mu?"

"Hayır, bilmeyecek de. Bu hastalıktan benden ve senden başka kimsenin haberi olmayacak."

Başımı hızla Selim'in göğsünden kaldırıp merakla ona baktım. "Neden? Annenle babanın bunu bilmeleri gerekiyor. Bu, onların en doğal hakları. Hem nasıl saklayacağız? Bu akşam onları arayıp ilk uçakla İstanbul'a gelmelerini isteyeceğim."

"Masal, bunu yapmayacaksın."

Hâlâ anlamıyordum. "Ama neden?"

"Babamın kalp, annemin de her şeyi abartma gibi bir hastalığı var. Eğer onlara söylersem bundan çok kötü etkilenecekler, anlıyor musun?"

"Yine de..." dedim Selim'in söylediklerini pek de mantıklı bulmayarak. "Bilmeleri gerekmez mi? Çocuğum bana böyle bir şeyi söylemeseydi daha çok üzülürdüm, hatta ona kızardım da. Benim düşüncem söylemenden yana, onların desteği de sana iyi gelecektir. Evet, Aysun Hanım'ı sevmiyor olabilirim ama senin sağlığın için ona katlanabilirim. Lütfen, söyle."

Selim kararlı gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. "Hayır, Masal. Lütfen, ısrar etme."

Selim'i daha fazla üzmek istemediğim için onun dediğini yapacaktım.

"Amerika'ya ne zaman gideceğiz?"

"Yarın sabah, biletlerimiz alında bile."

"Handelere ne diyeceğiz? Onlara da söylemeyeceğiz, değil mi?"

"Evet. Onlara Amerika'ya bir arkadaşımızın nikâhına gittiğimizi, oraya gitmişken de iki hafta tatil yapacağımızı söyleyeceğiz. Dikkat et, ağzından bir şey kaçırma."

Başımı tamam anlamında salladım. "Tamam, merak etme."

"Okul için de rapor hazırlattım," Selim portmantoya gidip iş çantasının içinden aldığı kâğıtları bana verdi. "Bunları bugün okula gittiğinde öğrenci işlerine verirsin."

"Her şeyi düşünmüşsün," dedim kâğıtlara bakarken, bunları nasıl hazırlattığına dair bir fikrim yoktu ama sormayı da düşünmüyordum. "Ben sana eziyet ederken sen nelerle uğraşıyormuşsun... Keşke söyleseydin, Selim. Zor anlarından yanında olamadığım, bir de bu yetmiyormuş gibi sana yapmadığım şey kalmadığı için çok üzgünüm."

Ayağa kalktım ve Selim'e sarıldım, onu bırakmayı hiç istemiyordum.

Selim elleri saçlarımın arasında dolaşırken, "Özür dilerim," dedi. "Ama söyleseydim daha çok üzülecektin ve

biliyorsun, bu hayatta olmasını istediğim en son şey senin üzülmen."

"Bu kadar iyi olma." derken yeniden ağlamaya başlamıştım.

"Sen de bu kadar sulu göz olma," diyen Selim gözyaşlarımı sildikten sonra yüzümü avuçlayıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Seni ağlarken görmek bana kötü hissettiriyor. Lütfen, güzelim, ağlama. Sen hep gül, çünkü güldüğünde dünyalar benim oluyor."

Selim işlerini halletmek için şirkete gittiğinde ben de derse girmek, raporları vermek ve Handelere Amerika'ya gideceğimizi söylemek için okula gitmiştim. Raporları öğrenci işlerine verdikten sonra bizimkilerin her zamanki kafede olduklarını öğrenip oraya gittim, hepsini bir arada bulmam iyi olmuştu.

"Yüzünü gören cennetlik," Berk beni gördüğünde gülümsedi. "Nerelerdeydin? Hande, hasta olduğunu söyleyince seni rahatsız etmemek için aramadık. Şimdi nasılsın? İyi misin?"

Demek Hande bu yalanı bulmuştu.

"Soğuk algınlığından başka bir şey değildi," dedim çok önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi yaparak. "Şimdi iyiyim, geçti."

"İyi bari."

"Ben size bir şey söyleyeceğim," dediğimde herkes pür dikkat bana baktı. "Biz Selim'le iki haftalığına Amerika'ya gideceğiz. Selim'in üniversiteden bir arkadaşının nikâhı varmış, oraya gitmişken de tatil yapacağız."

Ediz yanağımdan bir makas alırken kocaman bir kahkaha attı. "Siz de tatil yapmaya doyamadınız. Kıskanıyorum, biz de Hande'yle tatile çıkmalıyız."

"Devamsızlığı ne yapacaksın?"

"Selim, o işi halletti. Az önce raporları öğrenci işlerine verdim."

Hande dudaklarını büktü. "İki hafta çok uzun bir süre, ben sensiz ne yapacağım? Eğer proje teslim etmek zorunda olmasaydım Ediz'le biz de gelirdik."

Gülümsedim ve Hande'nin yanağına bir öpücük kondurdum. "Bir dahaki sefere artık."

Onlara yalan söylediğim için üzgündüm ama mecburdum. Aslında Selim'in ailesinin ve arkadaşlarımızın desteği ona iyi gelebilirdi, bunu neden reddettiğini hiçbir zaman anlayamayacaktım. Bir an düşündüm, acaba eğer kötü bir şey olursa, bunu düşünmek bile kalbimde kor alevlerin oluşmasına neden oluyordu, onun acısını çekmektense sakladığı için kızsınlar diye mi böyle yapıyordu?

Bu düşünceyi aklımdan kovdum zira nefes alamayacak kadar daralmıştım.

"Biz de fotoğraflarla yetiniriz artık," Azra küçük bir kahkaha atıp bana baktı. "Bize gittiğiniz yerlerden fotoğraf göndermeyi unutma, en azından onlarla yetinelim."

Yarım bir ağızla, "Tamam," dedim.

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Yarın sabah uçağımız kalkacak." Ayaklandım, eve gidip hazırlık yapmam gerekiyordu. "Vedalaşma zamanı," dedim gülümseyerek. Herkesle vedalaştıktan sonra, "Kendinize iyi bakın," diyerek, arkama bakmadan çıktım.

Eve varınca, gelirken hamilelik testi almayı unuttuğum için kendime kızdım. Oysa bir eczanenin önünden geçmiştim. Gerizekâlılığıma yanarken yatak odasına çıkıp bavullarımızı hazırlamaya başladım, bir yandan da son zamanlarda ne kadar çok bavul hazırladığımı düşündüm.

Valizleri kapattıktan sonra, Amerika'ya gideceğimizi söylemek için teyzemi aradım, telefonu ikinci çalışta açması beni şaşırtmıştı.

"Teyze, nasılsın?"

"İyiyim... Sen nasılsın?"

Hiç iyi değilim, diplerdeyim. "İyiyim."

"Beni sadece nasıl olduğumu sormak için aramadın, değil mi?"

"Ah..." Derin bir nefes verirken ayağa kalktım ve pencerenin önüne geldim. "Evet, sana söylemek istediğim bir şey var. Biz yarın Selim'le Amerika'ya gideceğiz. Selim'in bir arkadaşının nikâhı varmış, gitmişken de iki hafta tatil yapacağız. İki hafta yokum, haberiniz olsun."

Görmesem de teyzemin kaşlarını çattığını tahmin ettim. "Okulun ne olacak? İki hafta devamsızlık yapmak sana çok şey kaybettirecektir, tatil de nereden çıktı? Nikâha gidip geri dönün."

"Teyze, biz kararımızı çoktan verdik."O sırada kapının kapandığını duydum, "Selim geldi, kapatmalıyım. Seni seviyorum. Kendine iyi bak, görüşürüz."

"Sen de canım, görüşürüz. Orada kendine dikkat et, iyi yolculuklar."

"Sağ ol." deyip telefonu kapattım.

Selim odaya girdiğinde, yüzümdeki üzgün ifadeyi gördü ve bana bunun nedenini bilmek ister gibi baktı. Telefonu komodinin üzerine koyarken, "Teyzemle konuştum," dedim.

Selim yanıma geldi ve beni omuzlarımdan tutup gözlerimin içine baktı, üzgün olduğumu görebiliyordu. "Kendini üzme, her şey yoluna girecek."

Her şey yoluna girer miydi, bilmiyordum ama bunu gerçekleştirmek için ilk adımı atmış, Amerika'ya gelmiştik. On dört saat süren bir uçak yolculuğundan sonra mide bulantım had safhaya çıkmış ama bunu Selim'e belli etmeyerek ondan gizlemiştim. Uçak yolculuklarını seviyordum ama iki saatten fazla süren yolculuklar beni kötü

etkiliyor, sonları hiç de istemediğim bir şekilde bitiyordu. Neyse ki bir sorun çıkmadan bu yolculuğa da atlatmış, sonunda havaalanına ayağımızı basmıştık. Havaalanında o kadar çok insan vardı ki... Gördüğüm her yüz yabancıydı, sayamayacağım kadar çok milletten insan olduğuna emindim.

Havaalanından çıktıktan sonra ameliyatın olacağı hastaneye gitmek üzere bir taksiye bindik. Selim'in dört yıl Amerika'da yaşamış olması bizim için bir avantajdı, bu karmaşayla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu.

"Hastaneye bugün yatman şart mı?"

"Evet, ameliyat için gerekli tetkikleri yapmaları gerekiyormuş."

Bahsettiği şeyler yapılırken ben de hamilelik testi yaptırabilirdim. Ameliyata girmeden önce ona müjdeyi vermek istiyordum, hamile olduğumu öğrenirse ameliyatın onun için daha olumlu geçeceğini düşünüyordum.

"Bizim geleceğimizi biliyorlar, değil mi?"

"Evet, bizi bekliyorlar."

Derin bir nefes verip başımı Selim'in omzuna gömüp taksinin penceresinden Amerika sokaklarını izlemeye başladım. Öyle kalabalıktı ki... Keşke buraya ameliyat için değil de tatil yapmak, gezmek için gelseydik. Selim ameliyattan sağ salim çıktığında bunu da yapacaktık, inanıyordum.

Hastaneye geldiğimizde doktoru Selim'i apar topar yatağa yatırmış, gerekli tetkikleri yaptırmaya başlamıştı.

Ben de planladığım gibihastanenin kadın doğum bölümüne gittim. Test için gerekli idrarı verdikten sonra sonuçların iki saat içinde çıkacağını öğrenip kendime kantinden bir kahve alıp lobiye indim.

Hastaneleri sevmiyordum. Bunun nedeni yalnızca kokuları değildi, insanların ölümle yaşam arasında dur-

dukları uçurumdu. İnsanlar sevdiklerine burada veda ediyorlar, onları son kez burada görüyorlardı. Kendime itiraf etmek istemesem de, ben de Selim'i son kez görme ihtimalinin verdiği korkuyu yaşıyordum. Selim'i yeni bulmuşken, kaybetmeye dayanamazdım. Onu tüm kalbimle seviyordum, eğer ona bir şey olursa kalbimi kaybederdim.

Selim hayatımda yokken oldukça despot ve kuralcı bir insandım, çevremdeki insanların bana nasıl katlandıkları hakkında bir fikrim yoktu. İnsanların üzerine tahakküm uyguluyordum, özellikle de Hande'ye. Üstelik tüm bunlar yetmezmiş gibi insanları küçümseyen bir yanım da vardı ama bunu sadece sevmediğim kişilere karşı kullanıyordum.

Kahvemden bir yudum alırken, yanıma ağlayarak oturan kadına baktım. Harap hâldeydi. Gözaltları morarmış ve şişmiş, yüzü sapsarı olmuştu. Kumral, uzun saçlarını bir lastikle özensiz bir şekilde toplayan kadının elleri titriyordu.

Onunla konuşmak, neden ağladığını sormak istiyordum. İngilizce bildiğim için mutluydum, demek bu işe yarıyormuş dedim kendi kendime.

"Merhaba," Kadının omzuna dokunduğumda, irkilerek bana baktı. O an kahverengi gözlerindeki bitkinliği, tükenmişliği daha yakından ve net bir şekilde gördüm. "Neden ağlıyorsunuz? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bana neden ağladığınızı söylemeyecek misiniz?"

"Oğlum..." dedi kadın başını öne eğerken. "Oğlumun kalbi..." Cümlesini bir türlü tamamlayamıyor, hıçkırıklar içinde ağlıyordu. "Doktorlar onun çok fazla yaşayamayacağını söylüyorlar."

Elimi ağzımla kapadım. Bu, bir anne için başına gelebilecek en kötü olaydı. Dokuz ay karnında taşıdığın, her türlü zarardan sakındığın, biricik evladını bir daha göremeyecek olmak... Anne olmadığım hâlde kendimi çok kötü hissetmiştim.

"Peki, kurtulma şansı yok mu?"

"Ne yazık ki... Tek çare kalp nakli olması ama bu da şu an için imkânsız. Çok para gerekiyor, o da bende yok. Doktorlara benim kalbimi almalarını söyledim ama kabul ettiremedim, ne söylediysem kabul etmediler. Oğlum göz göre göre ölecek... Ona veda edeceğim, onu sonsuza dek göremeyeceğim. Ben onun kokusu, sesi, gülüşü olmadan yaşayamam ki... Neden kimse bunu anlamıyor?"

"Bu ameliyat için ne kadar para gerekli?"

"Elli bin dolar."

Bu kadar param yoktu ama Selim'den isteyebilirdim, onun bu yardımı esirgemeyeceğinden emindim.

Gülümseyerek, "Bu parayı size ben ve eşim verebiliriz," dedim. "Kabul edersiniz, değil mi?"

Kadın kocaman bir gülümsemeyle bana baktı, harap olmuş yüzü bir anda değişmişti. "Ne? Şaka mı bu?"

"Hayır. Oğlunuzun göz göre ölmesine izin veremem, onu kurtarmalıyız."

Kadın inanmayan gözlerle bakıyordu. Ağlaması kesildi. Bir anda boynuma sarılıp ne kadar rahatladığını, mutlu olduğunu belli eden bir nefes verdi. "Çok teşekkür ederim. İnanamıyorum. İnanamıyorum, tanrım şükürler olsun. Bu yaptığınızı hayatımın sonuna kadar unutmayacağım."

Keşke sihirli bir elim olsaydı ve hasta olan herkesi iyileştirebilseydim. İnsanların sevdiklerini kaybetmelerini istemiyordum. Kadının adını ve çocuğunun kaldığı odanın numarasını öğrenip, izin isteyerek yanından ayrıldım.

Selim'le bu konu hakkında konuşmadan önce sonuçları almak için laboratuara gittim. Kalbim gümbür gümbür atıyor, heyecandan vücudum zangır zangır titriyordu.

"Buyurun, sonuçlarınız."

Zarfı elime aldığımda kalbim kulaklarımda atıyordu. Kâğıdı yavaş yavaş açtım ve sonuca baktım.

Hamileydim!

Bölüm Otuz Beş

Ellerimi karnıma götürüp içimdeki mucizeyi hissetmeye çalıştım. Anne olacaktım, bu dünya üzerindeki en güzel ve en özel sıfattı. Mutluluk bir uyuşturucu gibi damarlarımdan vücuduma yayılıyor, tanımadığım insanlara gülücük dağıtıyordum. İçimde benden ve Selim'den bir parça vardı, sevdiğim adamın bir parçasını dünyaya getirecek olmak paha biçilemez bir duyguydu.

Hamile olduğumu Selim'e söylemek için can atıyordum. Elimdeki kâğıdı çantama koyduktan sonra hızlı adımlarla odaya gittim ama Selim orada değildi, tetkiklerin yapılmasının bu kadar uzayacağını sanmıyordum. Endişeyle etrafa bakındım ama ortalıkta ne bir hemşire ne de bir doktor vardı. Kalbim kasılırken koridordaki sandalyelerden birine oturup derin derin nefes aldım, bebeğe bir zarar gelmesini istemiyordum.

Selim'e kötü bir şey olmuş olsaydı bunu bana söylerlerdi, değil mi? Aklıma gelen kötü düşünceleri uzaklaştırdım, iyi düşünürsem iyi şeyler olurdu.

"Masal," Selim'in sesini duyduğumda dünyalar benim oldu. Hemşireyle birlikte tekerli sandalyede, karşımda duruyordu. "Beni merak mı ettin? Tetkikler uzadı, birkaç prosedürü halletmemiz gerekti."

Derin bir nefes verirken ayağa kalkıp güzel yüzüne uzun uzun baktım. "İyi misin?"

"Evet."

Odaya girdik, hemşire Selim'i yatağa yatırıp gerekli işlemleri yaptı.

"Gece tekrar geleceğim." diyen hemşire Selim'in yatağının başlığındaki düğmeyi gösterdi. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa bu düğmeye basın, hemen gelirim."

Gülümsedim. "Tamam."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Hemşire odadan çıktıktan sonra Selim yaramaz bir çocuk gibi yataktan kalkıp benim oturduğum koltuğa, yanıma oturdu.

"Selim," dedim dudağımı yalarken. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Söyle, güzelim."

Ellerimle oynamaya başladım. Ona hamile olduğumu nasıl söyleyeceğim hakkında bir fikrim yoktu, sanki şu an söylemek için hazır değilmişim gibi hissediyordum kendimi.

"Neden söylemiyorsun?"

"Söyleyeceğim şey ikimiz için çok özel bir şey, bu kadar basit olmasını istemiyorum."

"Tamam," Selim ayağa kalktı. "O zaman ben takla ata-

yım, sen de o sırada söyle. Böylece hem aksiyonlu hem de basit olmamış olur. Nasıl fikir?"

Selim'in bana takıldığını anladığımda, küçük bir kahkaha atarak ayağa kalktım. "İğrenç bir fikir."

Usulca yaklaşıp belime sarıldı. Dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. Gözlerine bakarak birazcık uzaklaşıp, elinitutarak karnıma götürdüm, bunu yaparken Selim'in de kalp atışlarının hızlandığını fark ettim. Gözlerimi Selim'in bana merakla bakan gözlerine kilitledim. "Ben hamileyim, baba olacaksın!"

Selim bir müddet bana sadece baktı, gözlerini bile kırpmadan. Sonra ne olduğunu anlayamadan beni kucağına alıp döndürmeye başladı, durduğumuzda başım dönüyordu.

"Ben şimdi baba mı oluyorum? Hamile misin?"

Kocaman bir kahkaha attım. "Evet."

"Masal," dedi Selim bana büyülenmiş gibi bakarak. "Bana alabileceğim en güzel hediyeyi verdin, çok teşekkür ederim."

"Bunda seninde payın var," derken muzip bir şekilde gülümsedim. "Sen olmasaydın veremezdim, değil mi?"

Yorulmasını istemediğim için onu yeniden koltuğa oturttum. Başını karnıma dayayıp bebeğimizi hissetmeye çalışıyor, eliyle karnımı okşuyordu.

"Masal!" Selim'in heyecanlı sesi irkilmeme neden olmuştu. "Tekme attı, hissettin mi?"

Selim'in bu söylediğine kahkahalarla güldüm. "Bebeğimiz iki haftalık, Selim. İki haftalık bir cenin nasıl tekme atabilir?"

"Banane, attı işte."

"Ben iki çocukla nasıl başa çıkacağım bilmiyorum," deyip iç geçirdim. "Seninle başa çıkamazken bir de diğeri gelecek, yandığımın resmidir."

Selim yanağımdan bir makas aldı. "Şikâyetçi misin?"

Değildim tabii ki. Gelecek bebeğimizi, bu adamı ne çok sevdiğimi, birlikte nasıl bir hayatımız olacağını düşünüp gülümserken bir an aşağıda tanıştığım kadın geldi aklıma, tamamen unutmuştum.

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Selim, sana söylemem gereken bir şey daha var."

"Yoksa ikiz mi?"

"Ne?"

"Bebekler."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Hayır, yanlış tahmin."

"Ne oldu?"

"Senin tetkiklerin yapılırken lobide oturuyordum. Yanıma bir kadın oturdu, iki gözü iki çeşme ağlıyordu." Diye başlayarak, çocuğun durumunu anlattım.

"Parayı biz veririz," dedi hemen. "Kadını hemen bulalım, geç kalmadan oğlunu ameliyat ettirelim."

Böyle söyleyeceğini biliyordum, onun ne kadar iyi bir insan olduğundan şüphem yoktu.

"Evet, ben de öyle söyledim zaten." Selim'e sımsıkı sarıldım, "Sen çok iyi birisin, böyle biri olduğun için çok şanslıyım."

Selim önce yanağıma, sonra da boynuma bir öpücük kondurdu. "Sen de öylesin, ben de çok şanslıyım."

Ertesi gün Selim'in hesabındanelli bin dolar çekmiş; adınınCrystal olduğunu öğrendiğim kadının, hesabına yatırmıştım. Çocuk bir sonraki günameliyata alınacak ve iyileşebilecekti.

Selim'in ameliyatına da iki saat kalmıştı. Artık son kontroller yapılıyor, hemşireler sürekli odaya girip çıkıyorlardı. Yalnız kaldığımızda Selim, "Masal," dedi. "Gelir misin?"

Yatağın kenarına ilişip elini tutarken gülümsedim, sıcacık elleri içimi ısıtmıştı.

"Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var."

Kahretsinki ne konuşacağını biliyordum, bu konuşmayı yapmasa olmaz mıydı?

"Selim... Ne olur bana duymak istemediğim şeyler söyleme."

"Söylemek zorundayım."

"Ama..." dedim derin bir nefes verip. Beni dinlemedi.

"Benim bu ameliyattan çıkıp çıkmayacağım meçhul... Eğer çıkamazsam sakın üzülme, Masal. Hayat ben olmadan da devam edecek, önünde yaşayacağın çok güzel günlerin olacak." Selim neler söylüyordu böyle? "Bebeğimize iyi bak çünkü o, benden sana kalan son hatıra olacak. Bebeğimize onu çok sevdiğimi, her zaman da seveceğimi söyle."

Gözyaşlarımı durduramıyordum. "Sus, ne olur sus artık."

"Masal, bunlar gerçekler ve gerçeklerden kaçamazsın."

"Senin yaşamak için bir nedenin daha var, Selim. Bebeğimiz için yaşayacaksın, güçlü olacaksın." Selim'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurup kokusunu içime çektim. Ama içimde kötü bir his vardı. "Lütfen, bizim için güçlü ol. Seni seviyorum, seni çok seviyoruz."

"Ben de sizi çok seviyorum."

Ameliyat vakti geldiğinde Selim'den ayrılmak istemiyor, elini bırakamıyordum. Ama bırakmak zorundaydım... Selim'e son bakışım bir ameliyathane kapısında olmayacaktı, değil mi? Sonumuz böyle bitemezdi, ona böyle veda edemezdim. Bebeğimize onu anlatmak istemiyordum, onun bebeğimize ikimizi anlatmasını istiyordum.

Bölüm Otuz Altı

8 AY SONRA

Erguvan kokularının sarıp sarmaladığı bu yaz gecesini ayın gümüşi ışığı aydınlatıyor, buna mekânın aydınlatmaları da destek veriyordu. Rüzgâr ılık ılık eserken İstanbul Boğazı'nın, gecenin karanlığına uyum sağlayan sularının üzerinde, yıldızların oluşturduğu yansımaları izliyordum. Dalgalarınküçük çırpıntılarla ortaya çıkardığı melodi insana huzur veriyordu. Yıldızlara baktığımda, yanımda olmasını istediğim ama benden çoktan uzakta olan insanları hatırlar, onları düşünürdüm. Çünkü bilirdim, yanımda olmasalar bile aynı gökyüzünü paylaşıyorduk.

"Keşke o da burada olsaydı..." Hande'nin tüm ısrarlarıma rağmen açık bıraktığı saçları, şiddetinin arttırmaya başlayan rüzgârda uçuşuyordu. "Bu akşam burada olmasını çok isterdim ama biliyorum, bizi bir yerlerden izliyor."

Gözlerimi Hande'nin sulanmış, yeşil gözlerine götürdüm. "Evet, bizi bir yerlerden izliyor."

"Burada olsaydı Ediz'in damat olmasıyla ilgili şakalar yapar, bana da onun gibi deli bir insanla evleneceğim için kızardı." diyen Hande, kırık bir şekilde gülümsüyordu. "Ama Ediz'i çok severdi, bu yüzden onunla evleneceğimiz için çok mutlu olurdu."

"Bizi kızdırırdı," dedim gözlerimi yeniden boğaza çevirirken. "Yapmadığı şey değildi. Onu çok özlüyorum, eski günlere dönmeyi öyle çok isterdim ki... Keşke zamanı geri alabilme şansımız olsa ama yok, yaşadıklarımızın değerini bilmekten başka bir şansımız yok."

"Evet, onu geri getirme şansımız yok... Daha fazla ağlamamalıyım, ağlamak gidenleri geri döndürmüyor."

"Düğünlerde ağlanır, bilmiyor musun?"

Hande gözyaşlarını silip elini patlayacakmış gibi görünen karnıma götürdü. "Yeğenimi de üzmeyelim, o da etkileniyor bizden. Bu akşam eğlence zamanı, değil mi?"

Elimi karnıma götürüp oğlumu sevdim. Selim'in ameliyatından bu yana sekiz ay geçmişti. Oğlum da yeteri kadar büyümüş, doğuma günler kalmıştı. Bu akşam Hande'yle Ediz evleneceklerdi. Her ne kadar, düğünü doğumdan sonra yapmaları için diretsemde Hande bir Mayıs düğünü yapmayı istediğini söyleyerek beni reddetmişti. Eğer doğum bu gece olursa görecekti Mayıs düğününü.

"Daha iyi misin? İçeri dönmek ister misin?"

"Evet, dönebiliriz." Hande gelinliğinin eteklerinden tuttu. "Ediz'i yalnız bıraktım, yanında olmalıyım."

Hande'nin sırtını sıvazladım. "Bu gece senin gecen, Hande... Lütfen, kendine zehir etme. Bana düğün gecemde söylediklerini hatırlamıyor musun? Şimdi de ben sana söylüyorum."

Hande bana sarıldı. "Hatırlıyorum, dün gibi aklımda. Merak etme, bir ağlama krizi daha yaşamayacağım."

Salona girdiğimizde Hande davetlilerle ilgilenen Ediz'in yanına gitti, beni bu kadar çabuk satsa da onu gülerken gördüğüm için buna takılmadım.

Düşmemek için sarı, uzun elbisemin eteklerinden tutup bize ayrılan masaya gittim. Hamile olduğum için ayakta fazla kalamıyordum, aslında bu da işime geliyordu.

"Güzelim, ne oldu?" Selim kolunu omzuma atıp beni kendine çekti, müziğin sesinden dolayı birbirimizi zar zor duyuyorduk. "Hande, neden ağladı? Bir sorun mu var?"

"Hande, babasını dört yıl önce bir trafik kazasında kaybetti ya, belli etmese de babasının burada olmaması onu derinden etkiliyor, o da patladı işte."

"Doğru ya... Üzüldüm."

Eli omzumdaydı, kendimi güvende hissediyordum böyleyken, parmaklarımı parmaklarına doladım.

"Doktor sana üzüntü yok demedi mi? Hiçbir şeye üzülmeyeceksin." Gülümseyerek yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Tamam, efendim. Siz yeter ki emredin."

Selim'in ameliyatı başarıyla geçmiş, beynindeki tümör çıkartılmıştı. Ameliyattan sonra küçük de olsa yan etkiler oluşmuştu ama önemli sayılmazlardı. Sadece koku almakla ilgili bazı sorunları vardı, bundan başka bir sorun yaşamamıştık. Hastalığından, ailesiyle arkadaşlarımızın da haberi vardı, onlara bunu ameliyattan sonra söylemiştik. Aysun Hanım bunu ona ilk söylediğimizde bize ateş püskürse de zamanla kızgınlığı geçmişti. Murat Ağa ise bu duruma hayıflanmış ama Aysun Hanım kadar abartmamıştı.

Crystal'ın oğlu Dylan da iyileşmiş, hatta iki ay önce İstanbul'a, bizi ziyaret etmeye bile gelmişlerdi.

Düğünün sonuna doğru geliyorduk, davetliler yavaş yavaş ayrılıyorlardı.

"Sizi de evlendirdik be," Selim sert bir şekilde Ediz'in sırtına vurdu. "Gözlerim yaşaracak birazdan."

"Geç dalganı, senin evlendiğin günleri de biliyoruz."

O sırada karnıma, yoğun ve keskin bir sancı girince kendimi yere bıraktım, en son Selim'in kollarında olduğumu hatırlıyordum.

o o o

Bu dünyadaki en özel duygu neydi? Anne sevgisi, baba sevgisi veya aşk. Belki belirli bir zamana kadar bunlardı; ancak şuan kucağımda tuttuğum ve kokusu buram buram içime dolan minikten daha özel bir şey daha olamazdı.

"Oğlum..." Dudaklarımı onu incitmemek için yavaşça yumuşak yanaklarına değdirdim. Mutluluğun somut halini kollarımda tutuyordum, içim titremişti. "Hoş geldin, bebeğim."

Yüzünü incelediğimde gözlerinin yeşilinin Selim'inkilere benzediğini fark ettim, tabii bebeklerin göz rengi zamanla değişebiliyordu. Küçücüktü, kollarımın arasında kaybolmasından korkuyordum. Hızlı hızlı nefesler alıyor, sürekli ellerini oynatarak hareket etmeye çalışıyordu.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında, bakışlarımı bize hayranlıkla bakan Selim'e çevirdim. Göz göze geldiğimizde gülümseyip "Sen de kucağına almak ister misin?" diye sordum. Başını büyük bir istekle salladı. Bebeğimizi dikkatle kucağına bıraktım. Selim'le oğlumuzu bir arada görmek gözyaşlarımın daha da artmasına neden olmuştu. O, dünyanın en iyi babası olacaktı.

"Çok tatlı, değil mi?"

"Evet, bana benziyor." diyen Selim bana bakıp göz kırptı. "Baksana, her şeyiyle ben."Onun bu haline küçük

bir kahkaha attım. "Her zaman sana benzeyen bir oğlumuzun olmasını istemiştim ama bir konuda sana katılmıyorum, dudakları bana benziyor."

"Hayır, bana."

"Bana."

"Bana güzelim, bana."

"Hey, hey! Siz böyle bir günde bile kavga mı ediyorsunuz?" Hande'nin sesini duyduğumda, bakışlarımı kapıya çevirdim. Hande'yle Ediz ellerinde paketlerle odaya girdiler. Üzerlerinde gelinlik ve damatlık yerine günlük kıyafetler olduğunu görünce düğünden bu yana epey bir vakit geçtiğini anladım. "Sesiniz dışarıya kadar geliyor."

"Bebeğin kime benzediğini tartışıyorduk." dedi Selim. "Sizce de bana benzemiyor mu?"

"İnanmıyorum yani size..." Hande gözlerini devirdikten sonra Selim'in yanına yaklaşıp bebeği kucağına aldı. "Şu tatlı şeyi sevmek varken, kavga etmek de ne demek? Hem bebek gerçekten de Selim'e benziyor."

"Bence de." diyen Ediz'e öldürücü bir bakış atmayı ihmal etmedim. Ediz bebeğe hayranlıkla bakarken, "Hande, bizde bundan bir tane yapsak mı?" diye sorunca hepimiz kahkahalarla güldük.

"Durduğunuz hata."

O sırada kapıaçılınca, merakla gelen kişiye baktım. Hemşirenin geldiğini görünce yüzümü buruşturdum.

"Bebeği uyuması için götürmem gerekiyor, bir saat sonra emzirmeniz için yeniden getireceğim." Selim bebeğimizi hemşirenin kollarına bıraktı. "Masal Hanım, siz kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"İyiyim."

Hemşire gülümsedikten sonra bebeği alıp gidince arkasından somurttum. Daha koklamaya doyamamıştım ki.

"Ee, ismi ne olacak? Bir şeyler düşündünüz, değil mi?"

"Aklımızda hâlâ bir isim yok." dedim dudaklarımı bükerek. "Yani var ama Selim'le ortak bir noktada buluşamıyoruz."

"Çocuk doğdu, farkında mısınız? İnadı bir kenara bırakıp artık karar vermelisiniz."

"Bebek belki şu an burada olmayabilir ama ben yine de ona aldığım hediyeyi annesine takdim etmek istiyorum." Ediz ayağa kalkıp elindeki hediye paketini bana uzattı. Gülümseyerek paketi alıp açtım, açar açmazda kahkahayı patlattım.

"Harika düşünmüşsün." dedim hala gülmeye devam ederken. Ediz'de kahkaha atmaya başlayınca Selim'le Hande merakla elimdekine baktılar, Selim'in kaşları çatılmıştı.

"Ediz, sen ne işe yaramaz bir insansın be oğlum. Alacak başka bir şey mi bulamadın?" Selim oturduğu yerden kalkıp elimdeki zıbını almaya yeltendi. "Oğlum bunu giymeyecek."

"Giyecek." dedim Fenerbahçeli zıbını iyice kavrayarak. "Bunu tartışmayacağız bile, Selim."

"Ulan Ediz, varya..." dedi Selim arkasını dönüp sert bir bakış atarken."Benim oğlum babası gibi cimbomlu olacak, bir tür civciv değil."

"Sensin civciv." dedim gözlerimi kocaman açarak. "Hem sarı olan ben değil, sensin."

"Bunu sonra konuşacağız, Masal Hanım." diyen Selim'e dil çıkardım.

"O çocuğu ben doğurdum, hangi takımı tutacağında da ben karar veririm. Onca acıyı boşuna çekmedim herhalde." deyince Selim bana hayret dolu bir bakış attı.

"Ha yani ben olmasaydım doğurabilecektin." Selim'in bu cümlesiyle beraber Ediz kahkaha atınca, Hande ona dirseğiyle vurmak zorunda kaldı. "Dediğim gibi bu konuyu sonra konuşacağız."

Selim'in konuyu kapatması için Hande'ye döndüm. "Sana düğünü doğumdan sonra yapmanı söylemiştim. Düğün gecende olduğun yere bak, hastanedesin."

"Yeğenim için her şeyi yaparım ben, o her şeye değer." Hande'nin bu söylediğine bir kahkaha attım. "Senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı."

Asıl şanslı olan bendim. Tüm acısına rağmen böyle bir mutluluk yaşamak çok güzeldi. Hem mutluluğun yoğunluğundan hem doğumun verdiği yorgunluktan kapanan gözlerime yenik düşmüş bebeğim gelene kadar uyumuştum. Hemşire onu emzirmem için getirdiğinde Selim beni uyandırmıştı.

Bebeğimizi kucağıma alırken, "İsim buldum," dedim. "Daha doğrusu rüyamda gördüm."

Selim bu söylediğime güldü. "Çocuğa rüyanda gördüğün bir ismi mi vereceğiz? Neymiş?"

"Toprak."

Bölüm Otuz Yedi

5 YIL SONRA

Karnımda hissettiğim ellerden dolayı kahkaha atarak uyandım ve üzerimde Deniz'i, yanımda da beni gıdıklayan Selim'i gördüm.

"İnsan böyle mi uyandırılır ya?" diye sordum hayıflanarak. "Durun!"

"Sadece bana yedirdiğin iğrenç sebzelerin intikamını alıyorum, anniş."

"Ben de kızıma destek veriyorum." diyen Selim'e öldürücü bir bakış attım.

Gıdıklanmaktan nefret ediyor, bu yüzden bir yandan kahkaha atarken bir yandan da kaşlarımı çatıyordum. Deniz nihayet beni gıdıklamayı bıraktığında Selimde bıraktı.

"Tamam, babişko, bu kadar yeter." Deniz bana doğru uzanıp yanağıma kocaman bir öpücük kondurup "Affettin mi beni?" diye sordu mavi gözlerini kısarak.

Yanaklarına öpücükler bırakarak kucağıma aldım. "Affettim küçük hanım ama bir daha yaparsan fena bozuşuruz."

"Peki ya beni?" Selim dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp çarpık bir şekilde gülümseyince ona inanamaz bir bakış attım. Ona çocukların önünde beni öpmemesini defalarca söylememe rağmen sözümü dinlememesi beni çileden çıkarıyordu. "Bakma bana öyle, seni öpmeden yapamıyorum."

Kaşlarımı çattım, diğer yandan Deniz'in kıkırdayışlarını göz ardı etmeye çalışıyordum. Başımı sola çevirdiğimde, saati fark edince gözlerim kocaman açıldı. "Seni küçük fare, saat daha yedi."

"Uyku tutmadı."

"Madem uyku tutmadı, o halde bana kahvaltı hazırlamakta yardım edebilirsin." Dedim. Deniz'i de kucağıma alarak yataktan kalktım. "Babana ve ağabeyine kahvaltı hazırlayalım."

"Benim uykum geldi, anne." Deniz kollarımın arasından çabucak kaçıp gidince Selim'le arkasından kahkahalarla güldük.

Komodinin üzerindeki tokayıalıp saçlarımı topladım, sonra da yüzümü yıkamak için banyoya girdim. Giyinirken, Selim'in hafif kıvrılmış dudaklarıyla gülümseyerek bana baktığını fark ettim.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum sonunda bakışlarına karşılık pes ederek. "Hayırdır?"

Selim kısa bir kahkaha attı. "Bir şeyler düşünüyordum." Göz kırptı. "Anlarsın ya."

Selim'in söylemek istediklerini anlayınca gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim ve kafasına berjerin üzerindeki yastığı fırlattım.

"Sinirlenince daha güzel olduğunu daha önce söylemiş miydim?"

"Kahvaltıyı hazırlayacağım, Selim. Lütfen, planlarını kendine sakla."

"Ama sana da ihtiyacım var."

Derin bir nefes alıp verdikten sonra odadan ayrıldım. Selim iki çocuk babası olmasına rağmen hâlâ çocuk gibiydi, geçen yıllar onu hiç değiştirmemişti ama ben onu bu haliyle seviyordum. Hem şair ne demiş? "İnsan sevdiğini olduğu gibi sever, olmasını istediği gibi değil."

Aşağı indiğimde evimizin yardımcısı ve Deniz'le Toprak'ın bakıcısı olan Aksen Hanım'ın kahvaltıyı hazırladığını gördüm.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, hallettim bile." dedi Aksen Hanım kafasını iki yana sallayarak. "Günaydın."

"Günaydın."

Toprak'ın yanıma geldiğini gördüğümde, onu kucağıma alarak yanaklarını defalarca öptüm.

"Günaydın, anne."

"Günaydın oğluşum." Toprak'a şöyle bir göz gezdirdikten sonra ardından göz kırpıp, "Ne bu yakışıklılık böyle?" diye sordum.

"Babasına çekmiş bebeğim, o yüzden." Selim merdivenden ıslık çalarak inerken onun bu ukalalığına gülümsemeden edemedim.

Toprak, Selim'i görünce, kucağımdan inip onun kucağına atladı. "Baba, senden bazı taktikler almam lazım."

Selim Toprak'la beraber masaya kurulurken ben de onları izliyordum. Selim oğlunu da tıpkı kendine benzetiyordu, evde aynı adamın bir büyük, bir küçük hâli beraber yaşıyordu.

"Ne gibi taktikler?"

Toprak heyecanla, "Bugün okulun ilk günü, biliyorsun." dedi ve küçücük ellerini saçlarının arasına daldırıp çıkardı. "Kızlara nasıl yaklaşmalıyım?"

"Yok, artık!" diye bağırdım. "Farkında mısın bilmem ama küçük bey, sen daha anaokuluna başlıyorsun ve beş yaşındasın."

"Bunun yaşı olmaz." diyen Selim'e gözlerimi kocaman açarak baktım. "Ben de bu yaşlarda boş durmazdım, hızlı başladım."

"Hep bunları sen öğretiyorsun bu çocuğa, Selim. O daha küçücük bir çocuk. Gerçi sen de yirmi yedi yaşında olmana rağmen hâlâ çocuk gibi davranıyorsun ya..."

"Bunu sonra tartışabilir misiniz acaba?"

"Toprak, anneciğim, sen uyma babana." dedim ona bir şeyler yedirmeye çalışarak.

"Umut!"

"Toprak."

"Umut!"

"Toprak!"

Beş yıldır dur durak bilmeden bunu tartışıyorduk. Selim, Toprak ismini beğenmemişti. Bir ağa oğlunun isminin bu tarz bir isim olamayacağını bana kabul ettirmeye çalışmıştı.

"Umut Toprak." dediğinde bu tartışmanın da sonuna gelmiş olduk.

"Gürültünüzden uyuyamadım!" Deniz merdivenlerden sinirli sinirli inerken çok şirin görünüyordu.

"Güzellik uykunu mu bozduk, prenses?" diye sordu Selim kahkahalarının arasından. "Ama senin güzellik uykusuna ihtiyacın yok, değil mi?"

"Aynen öyle." Deniz saçlarını omuzlarının ardına savurup yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Kıyamam ben prensesime, kendimizi sana nasıl affettirebiliriz?" diye sordu Selim gülerek.

Deniz düşünürmüş gibi yaparak, "Imm..." dedi. "Eğer seni öpersem belki affedebilirim."

"İşte bu, en güzel ceza." Selim kollarını kocaman açınca, kızım babasının kucağına oturup yanağına öpücükler kondurdu.

Selim'in bir dizinde Deniz, bir dizinde Toprak vardı ve ben kendimi dışarıda bırakılmış gibi hissediyordum.

"Anniş, kıskandı." Deniz, Selim'in kucağından inip kollarıma geldikten sonra beni de öpücük yağmuruna tuttu. "Ben ikinizi de eşit seviyorum, tamam mı?"

Kafamı tamam salladıktan sonra Deniz'e de bir şeyler yedirmeye başladım.

"Güzelim, benim toplantıya gitmem gerek Sen Umut'u okula bırakırsın, değil mi?"

"Tabii, bırakırım."

"O halde akşam görüşürüz." Selim Toprak'ı kucağından indirip önce Deniz'i sonra da beni öptü. Toprak'a döndüğünde, "Sana iyi şanslar, küçük çapkın." dedi

"Küçük Selim, desen daha doğru olurdu." dedim araya girerek.

Selim bana gülümsedikten sonra Toprak'ı da öpüp evden ayrıldı.

Çocuklar kahvaltılarını bitirdikten sonra okula doğru yola çıkmıştık. Toprak'ı okula bıraktıktan sonra Deniz'le Hande'ye gidecektik.

Nihayet okula geldiğimizde, Toprak heyecanla sınıfa girdi.

Öğretmenle konuştuktan sonra oğlumun yanına gidip dudaklarımı bükerek yüzüne baktım. "Buradaki kızlar yüzünden beni unutmak yok, değil mi, küçük prensim?"

"Düşünmem lazım." diyen Toprak'a üzgün bir bakış atınca, kollarını boynuma dolayıp, "Şaka yaptım." diye ekledi.

"Babana bu kadar benzemek zorunda mısın?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Öğretmenin artık çocuğu bırak bakışlarına karşılık, "Hadi bakalım, küçük Selim, derse geç kalma." dedim.

Küçük adımlarıyla sınıfa girdiğinde beni unutmuştu bile, bu duruma bozulmadan edememiştim.

Selim

Toplantıdan çıktıktan sonra odama girdim ve çalan telefonumu kulağıma götürdüm.

"Efendim?"

"Selim Varol, siz misiniz?"

"Evet, benim. Siz kimsiniz?"

"Ben polis memuruyum. Maalesef, size söylemem gereken bir şey var." Bu cümleyle yüreğimde bir sıkışma meydana geldi.

"Nedir?"

"Eşiniz Masal Varol, az önce yaşanan bir kazada hayatını kaybetti."

o o o

Akşam güneşinin aydınlanmayı yeterli kılmayan ışıkları servi ağaçlarının dallarının arasından yüzüme vuruyor, ocak ayının yaman soğuğu tenime işliyordu.

Sanki biri göğüs kafesimin ortasına sopayla vuruyormuş gibi hissediyordum. Beynim uyuşmuş gibiydi, bir şey düşünemiyordum. Tüm hayati fonksiyonlarım durmuştu, hissedebildiğim tek şey acı ve sonu olmayan bir özlemdi.

Önümdeki toprak yığınından bir miktar toprak aldım, soğuktu. Kaşlarımı çattım ve mezarın yanına kıvrıldım, sonra da kolumu mezarın üstüne attım. Onun üşümesini istemiyordum.

"Özür diliyorum." dedim sessiz bir fısıltıyla, zira sesimin daha fazla çıkmasına takatim yoktu. Nefes almak bile fazla geliyordu. "Seni daha fazla ısıtamadığım için özür diliyorum."

Bir cevap yoktu, olamazdı. Zaten bundan dolayı yaşamıyor muydum tüm bunları?

"Ama sen de bana bir özür borçlusun." Derin bir nefes alarak devam ettim, "Beni sensiz bıraktığın için... Nefesi verdim ve mezara daha da sıkı sarıldım. "Seni ne kadar çok özlediğimi tahmin dahi edemezsin, Masal..."

Boğazıma takılan yumrudan dolayı konuşmakta zorluk çektiğim için sustum. Sağır edici sessizlik zaman geçtikçe artıyordu, gözlerimden akan yaşların haddi hesabı yoktu.

"Sensiz olmak ve sensizliğe alışmaya çalışmak inan bana, çok zor." dedim neredeyse duyulmayacak bir sesle.

"Selim..." Duyduğum sesle irkildim ve yavaşça arkamı döndüm. Hande'yi görünce kaşlarımı çattım çünkü şu an tek istediğim Masal'la yalnız kalmaktı.

"Git buradan." diye tısladım ve yeniden önüme döndüm.

Hande kararlı olduğunu belli ettiği adımlarıyla önüme geçip bana keskin bir bakış attı. "Gitmeyeceğim, Selim. Artık konuşmamızın zamanı geldi."

"Ben konuşmak istemiyorum ama." diyerek kestirip attım.

Hande kaşlarını kaldırdı ve derin bir nefes alıp verdi. "Seni anlıyorum, daha doğrusu anlamaya çalışıyorum ama

parçaları bir araya getirdiğimde bazı yerlerde eksikler çıkıyor. Senin çocukların var, Selim ve sen onların neler yaşadığını bilmiyorsun çünkü Masal, öldüğünden beri onları doğru dürüst görmüyorsun bile. Hep buradasın."

"Tabii burada olacağım." dedim üstüne basa basa.

Hande kaşlarını çatarak bana sinirle baktı. "Peki ya çocuklar, Selim?" diye sordu hayretle. Gözlerini benden kaçırıp sinirden gülümsedi. "Onlar senin yaşadığın acıyı küçücük kalplerinde yaşıyorlar. Senin kadar güçlü değiller ve biz ne kadar teselli etmeye çalışsak da onların yanında olması, onları teselli etmesi gereken kişi sensin."

"Bunları sonra konuşalım, Hande."

"Daha ne kadar erteleyeceksin, Selim?"

"Masal öleli iki hafta oldu, tamam mı? Benim neler yaşadığımı hiç kimse anlamıyor, anlamak istemiyor. Çevremde, hayat devam ediyor, diyen insanlar görmekten bıktım. Benim için Masal olmadan hayat nasıl devam edebilir ki?"

Hande başını öne eğdi ve gözlerini sabit bir noktaya dikti. "Haklısın..." dedi hissiz bir ses tonuyla. "Benim neler yaşadığımı da kimse bilmiyor. Benim en yakın arkadaşım, kardeşim, dostum, üzüntülerimi ve sevinçlerimi paylaştığım, dertlerimi anlattığım, kendimi bildim bileli tanıdığım tek kişi artık yok ve kimse bunu anlamıyor. Sanki biri kalbimi yerinden almış gibi hissediyorum. İçimdeki boşluk günden güne artıyor ve ben bunu durduramadıkça kendimi eksik hissediyorum."

Hande hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Gözlerini Masal'ın mezar taşına götürdüğünde, ağlaması şiddetlenince bir an hiç durmayacağını sanmıştım.

Oturduğum yerden ayağa kalktım ve Hande'nin yanına ilerleyip ona sarıldım. "Ağlama."

Hande benden ayrıldıktan sonra kızarmış gözleriyle Masal'ın mezarını işaret edip, "Onu çok özlüyorum." dedi.

"Ben ona bir şeyler anlatmayı, onunla dedikodu yapmayı ve yaptığımız deli saçması şakalara gülmeyi bile özledim. Ve bunların hiçbirini onunla bir daha yapamayacak olduğumu bilmek beni mahvediyor."

"Dayanmak zorundayız," dedim dişlerimin arasından, zoraki bir sesle. "Bir şekilde tüm bunlara katlanmalıyız... Başka çaremiz yok."

Hande gözlerinde biriken yaşları sildi ve kafasını evet anlamında salladı. "Evet, sonunda kabullendin. Artık burada kalmayacaksın, değil mi? Eve geri döneceksin. Hem seni seven ve seninle aynı acıyı yaşayan insanlarla bir arada olmak sana iyi hissettirecek. Emin ol, acın hiç geçmeyecek ama daha katlanılabilir bir hale gelecek."

"Haklısın. Toprak ve Deniz'in yanında olmam gerekiyor, bencillik yaptım." dedim ve gözlerimi yere diktim. "Ama elimde değildi. Onun özlemi o kadar ağır bastı ki bununla nasıl baş edeceğimi bilmediğim için saçmaladım."

"O zaman artık benimle geleceksin, değil mi?" diye umutla soran Hande'ye karşılık, "Evet." dedim.

"O halde gidelim..." dediğinde duraksayarak, "Bana biraz zaman ver, Masal'la vedalaşıp öyle geleceğim." dedim ve yeniden eski pozisyonumu aldım.

Hande, başını anlayışla tamam anlamında salladı.

"Çocuklar senin eve döneceğini öğrendiklerinde çok sevinecekler. Hem sadece onlar değil, annen, baban ve Ediz de." Hande cümlesini bitirdikten sonra Masal'ın mezarına son bir kez daha bakarak uzaklaştı.

Mezarlıkta kimsenin olmadığına emin olduğumda bitkin vücudum kendini yere bıraktı. Gözlerimi Masal'ın mezar taşına diktim ve yanağımdan süzülmeyi hazır bekleyen damlalara izin verdim.

"Güzelim..." dedim elimle mezarı okşayarak. "Bana kızmayacaksın, değil mi? Seni burada, bu soğuk yerde tek başı-

na bırakacağım diye bana kızmayacaksın, değil mi?"

Elime bir avuç dolusu toprak aldım ve kokladım, onun gibi kokmuyordu. "Buna nasıl dayanacağım bilmiyorum..." Ellerimdeki toprağı canımı acıtmak istercesine sıktım. "Beni neden bıraktın? Neden?"

Artık gözyaşlarımdan önümü göremez hale gelmiştim, erkekler ağlamaz sözünün anlamsız kaldığı noktadaydım.

"Ama ben seni asla bırakmayacağım," deyip eğildim ve mezar taşına küçük bir öpücük bıraktım. "Ben hep senin olarak kalacağım ve sen de hep benim."

• • •

"Hayır!" diye bağırarak uyandım. Etrafıma bakındığımda, şirketteki odamda olduğumu görünce derin bir oh çektim. Hepsi bir kâbustu.

Oturduğum yerden kalkıp elime hemen telefonumu aldım. Masal'ın sesini duymam gerekiyordu. Telefon çalıyor ama açılmıyordu, o an gördüğüm kâbusun gerçekleşme ihtimalini düşününce yüzüm gerildi.

"Aç şu telefonu, Masal..." diye sayıklıyordum.

"Efendim, Selim?" Masal telefonu açtığında derin bir nefes alıp verdim.

"İyi misin?" diye sordum aceleyle, içim hâlâ tam olarak rahatlamamıştı. "Hem neredesin sen?"

"İyiyim, hiçbir sorun yok." dedikten sonra duraksadı ve "Sabah, kahvaltıda Handelere gideceğimizi söylememiş miydim sana?" diye ekledi.

Bir müddet düşündükten sonra, "Evet, söylemiştin." dedim. "Ben... Unutmuşum."

"Sen iyimisin? Hem toplantın nasıl geçti? Sen ondan haber ver." diye sorduğunda histerik bir şekilde gülümsedim.

"Gayet iyiydi."

"Sen neden aramıştın?"

"Hiç," dedim telaşa kapılmaması için. "Merak ettim seni."

"Tamam, akşam görüşürüz." deyip telefonu tam kapatacakken duraksayıp, "Seni seviyorum." diye ekleyince yüzümde bir tebessüm oluştu.

"Seni çok seviyorum."

° ° °

Deniz'le beraber Handelere gelmiştik. Deniz ve Ozan birlikte oyun oynuyorlardı, biz de Hande'yle kahvelerimizi yudumluyorduk.

"Olanlara inanamıyorum." Hande fincanını tabağına koyup gözlerini Deniz ve Ozan'ın çevirdi. "Biz ne ara evlendik de, bir de çocuklarımız oldu?"

"Hepsi şu saçma berdel olayıyla başladı." dedim gözlerimi sabit bir noktaya dikerek.

Hande kahkaha attıktan sonra, "Ne günlerdi..." dedi.

"Lütfen, çok yaşlanmışız gibi konuşmaz mısın, Hande? Çocuklarını evlendirmiş, torunları olmuş kadınlar gibisin."

"O günler geldiğinde bugünü hatırlayalım, tamam mı?" dediğinde ona boş bir bakış atarak kaşlarımı çattım.

"O günler hiç gelmesin." dedim son kelimeyi uzatarak.

"Yani hangimizin aklına gelirdi ki evlenip de çocuklarımızın olacağı?" Hande kıs kıs gülmeye başlayınca ona soru sorar gibi baktım. "Şahsen ben senin evlenemeyeceğini düşünüyordum."

Elime geçirdiğim yastığı Hande'ye fırlattıktan sonra, "Haha çok komik." dedim.

"Çocuklara kötü örnek oluyorsun."

"Sana daha fazla katlanamayacağım." dedim oturduğum yerden kalkarak. "Toprak'ı okuldan almam gerekiyor, bugün ilk günü diye erken çıkacak."

"Tamam... Benim için çok öp onu."

Kafamı tamam anlamında sallayıp Hande'ye sarıldıktan sonra Deniz'le Ozan'ın yanına gittim. Anladığım kadarıyla evcilik oynuyorlardı, onların bu haline gülmeden edemedim.

"Deniz, gidiyoruz, tatlım." dediğimde ikiside bana ölümcül bakışlar attılar.

"Ya anneeee!" Deniz yanıma gelip küçücük kollarıyla bacağıma sarılınca ben de onu kucağıma aldım. "Daha oyunumuz bitmedi ki. Gitmeyelim!"

"Ama abini okuldan almaya gitmemiz gerekiyor." dediğimde Deniz mızmızlanarak kafasını şiddetle iki yana salladı.

"Eve kendi gitsin! Ya da babam alsın."

"Eğer sözümü dinleyip eve gitmeyi kabul edersen sana bir hafta istediğin her şeyi yiyebilme özgürlüğü tanıyacağım."

Deniz gözlerini kocaman açarak, "Hemen eve gidelim!" diye bağırıp kucağımdan atladı. "Hadi ne duruyorsun, anne? Eve gitmemiz gerek. Daha evde babamın aldığı ve senin yememe izin vermediğin şekerleri yiyeceğim."

Hande kahkaha atarak, "Tam bir küçük, Masal." dedi.

Ben de yanaklarımı şişirip Deniz'in peşinden kapıya doğru yürümeye başladım.

1 HAFTA SONRA

Roksen'in düğünü için hep birlikte Urfa'ya gelmiştik. Kına gecesi telaşı bütün konağa yayılmıştı. Hande, Azra ve Melek Roksen'in yanındayken ben de Toprak'la Deniz'e bakmak için avluya inmiştim. Gördüğüm kadarıyla gayet mutluydular. Selim, Toprak ve Deniz'le beraber oyun oynuyordu. Bundan yaklaşık altı yıl önce, bu konağa ilk geldiğim gün, gelecekte böyle bir manzarayla karşılaşacağımı hayatta tahmin edemezdim. Hayat çok tuhaftı, ufkunun neresi olduğunu bilemediğimiz bir deniz gibi.

Selim beni fark ettiğinde yanıma gelip belime sarıldıktan sonra boynuma bir öpücük kondurdu. "Seni çok seviyorum."

"Ben de.

"Benim karnım acıktı." Deniz yanıma gelmiş ve bacağıma sarılarak Selim'le aramızdaki tüm romantizmi bitirmişti.

"O halde yemek yemeye gidelim." Selim Deniz'i kucağına aldıktan sonra bana göz kırpıp, "Ben harika bir yer biliyorum." dedi.

Selim'inkastettiğini anlayıp gülümsedim. Konaktan dışarı çıktığımızda arabaya yöneliyordum ki Selim beni durdurdu. "Yürüyerek gidelim."

Kafamı tamam anlamında salladıktan sonra yürümeye başladık.Tam sokağı dönecektik ki Selim beni kolumdan tutarak, "Burayı unuttun mu?" diye sordu.

Biraz durup düşündükten sonra, "Hayır," deyip gülümsedim. "Burası birbirimizi ilk gördüğümüz, ilk karşılaştığımız sokak."

"Hani bana bir şey söylemiştin," diyen Selim'e soru sorar gibi baktım. "Çocuklarımız olduğunda onları da alıp buraya getirecek ve aşkımızın nasıl başladığını onlarını anlatacaktık."

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?" diye sordum Selim'e büyülenmiş gibi bakarak.

"Ben seninle ilgili hiçbir şeyi unutmam, unutamam." deyince Selim'in dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. Altı yıl önceki o günü hatırladığımda gülümsedim.

"Neden gülüyorsun?"

"İlk kez karşılaştığımız o günü hatırladım. Nerelerden nelere geldiğimizi düşündüm." diye cevap verdim. "İyiki tanımışım seni. İyiki benimsin."

"Sen bu dünyada sahip olduğum en güzel şeysin." Selim elleriyle yüzümü avuçlayıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Sen de iyiki bana aitsin."

Hayatın bize ne zaman neyi getireceği belli olmuyordu. Hiç olmadık anda hayatımız değişebiliyor, biz de buna müdahale edemiyorduk. İşte bu yüzden her daim, en güzel şeylerin en beklenmedik zamanlarda meydana geldiğini öğrenmiştim.

Sonumuzun nasıl biteceğini bilmiyordum, bunu bize zaman gösterecekti. Bildiğim tek şey, Selim'in benim sonsuzluğum olmasıydı.

Son Söz

Bana sıkça sorulan sorulardan biri de bu kitabı neden yazma ihtiyacı hissettiğimdir. Türkiye'de okuyamayan, küçük yaşta evlendirilen birçok kız çocuğu var. Bunları her gün televizyonlarda gazetelerde görüyoruz. Neden onlara yardım etmiyoruz? Belki içlerinden biri bizim ya da sevdiğimiz insanların hayatını kurtaracak bir doktor, çocuklarımıza iyiyi ve doğruyu öğreten bir öğretmen ya da ülkemize çağ atlattıracak bir bilim insanı olacak. Aslında sadece Türkiye'de değil, tüm Dünya'da eğitim ve öğretimde öncelik kadınların olmalıdır. İnsanoğlu (insankızı diye bir deyim neden yok onu da anlamam) kadınlardan doğuyor ve ilk eğitimini annesinden alıyor, yani kadınlar tüm insanlığı eğitiyor. Keşke bunun farkına varılsa ve kız çocuklarına, kadınlara aslında olması gereken değer verilse.

Kadınların üzerindeki baskıların en büyük nedenlerinden biri de feodal düşünce yapısı ve dogmatik düşünceler

sanırım... Nice imparatorluğu yerle bir ettiren dogmatizm, o çok modern, çok laik olan Avrupa'da bile engizisyon yoluyla -sırf düşünceleri yüzünden- birçok insana işkence uygulanmasına neden oldu. Düşünmeyen, kulaktan dolma bilgilerle hayatını sürdüren acınası insanların var olduğu bir Dünya'da yaşamak zor. Bu sorunun ortaya çıkmasının en büyük nedeni eğitim eksikliği muhtemelen. Dünya'daki eğitim sistemi öyle yavan ki... İnsanları bilinçlendirecek, düşünmeyi, merak etmeyi, sorgulamayı öğretecek bir eğitim sistemi gerekli.

Cinsiyetçi baskının nedenini hiçbir zaman anlamamışımdır, bana her zaman saçma gelmiştir. Erkekler kadınlardan daha güçlü diye mi tüm bu yaşananlar? Neden? Bunu sorduğumda ikna edici bir şey söyleyebilen tek bir insan bile olmadı, olacak mı onu da bilmiyorum. Cidden, bir gün bu sorunun cevabını almayı öyle istiyorum ki...

Küçük kız çocukları evlendirilemez. Kadınların hayatları üzerinde kimse kendilerinden daha fazla söz sahibi olamaz. Sadece gelenekler ve dogma üzerinden yürüyen kurallarla kimseye dayatma yapılamaz.

Her ne olursa olsun kadın ve erkeğin hakları her zaman eşit olmalı. Hayat her zaman bu kitapta olduğu gibi mutlu sonlarla şekillenmiyor. Ben, bu zorunluluklarla hayatı şekillenmekte olan bir kadının, öykünün sonunda mutlu olduğu bir dünya yaratmaya çalıştım. Bizim asıl üzerimize düşen, kadınların kurgusal dünyalarda mutlu sonlara ihtiyaç duymadığı, her alanda eşit oldukları, feodalitenin kıskacında ezilmedikleri gerçek bir dünya yaratmak olmalıdır.

Ayçannur İnce

Teşekkür

Töre'yi yazarken, benim için her türlü fedakarlığı yapan annem Şenay İnce ve babam Ercan İnce'ye,

kitap sürecinde bana her daim destek olan anneannem Şengül Timur ve teyzem Candan Timur'a,

kitapla ilgili yaşadığım her sıkıntıda yanımda olan canım arkadaşlarıma teşekkürlerimi sunuyorum.